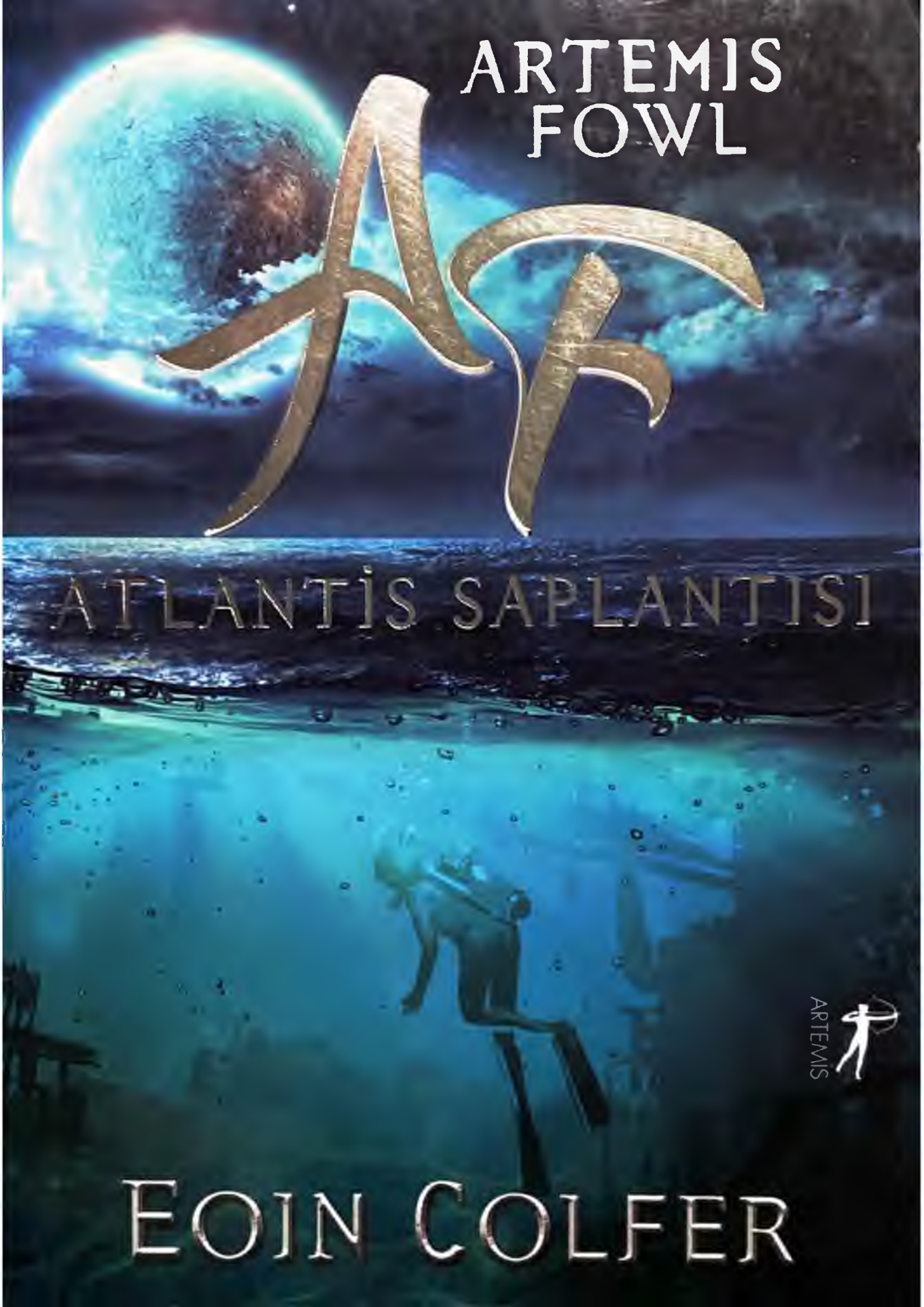

ARTEMIS
FOWL
AF
ATLANTİS SAPLANTISI
ARTEMIS
EOIN COLFER

İzlanda'da perilerle bir toplantı ayarlayan Artemis,
dünyayı küresel ısınmadan kurtaracak son icadını tanıtıyor.
Ama bir tuhaflık var. Artemis, o eski Artemis değil.
Başına korkunç bir şey geldi: O artık iyi ve nazik biri!
Perilerin teşhisi Atlantis Saplantısı.
Yani bizim anlayacağımız dilde, Obsesif Kompülsif Bozukluk.
Görünüşe bakılırsa büyüyle oynamak,
Artemis'in en tehlikeli silahına zarar verdi: Aklına!
Artemis'in peri dostu Yüzbaşı Holly Short ne yapacağını bilmiyor.
Kötü robotların saldırısı da tam üzerine geliyor.
Holly, robotlar insanları ve tüm canlıları yer yüzünden silmeden önce
Artemis'i kendine getirebilecek mi?

BİR ZAMANLARIN SUÇ DEHASI

DÜNYAYI KURTARMAYA KARARLI!

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayınları

ISBN 978-605-304-494-9
ARTEMIS

YAYIN NO: 2049
ARTEMIS FOWL 7 - ATLANTİS SAPLANTISI
Eoin Colfer
Orijinal Adı: *Artemis Fowl 7 - The Atlantis Complex*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Editör: Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarımı: Merve Güven

1. Basım: Eylül 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 494 - 9
Sertifika No: 43949

© EOIN COLFER, 2001

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No:*15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No:*4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ARTEMIS FOWL

ATLANTİS SAPLANTISI

EOIN COLFER

Duzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

İÇİNDEKİLER

Şimdiye Kadar		7
I. Bölüm:	Soğuk Titreşimler	11
II. Bölüm:	Yeşimtaşı Prenses ve Çılgın Ayı	55
III. Bölüm:	Orion Uyanıyor	81
IV. Bölüm:	Floyd'un Bekârlığa Veda Partisi	104
V. Bölüm:	İleriye ve Dışa Doğru	118
VI. Bölüm:	Ağırlıklardan Kurtulmak	148
VII. Bölüm:	Seni Nasıl Seviyorum?	168
VIII. Bölüm:	Rastgelelik	217
IX. Bölüm:	Yasak Aşk	261
Son Söz		324
Yedinci Kitabın Mesajı		334

ARTEMİS FOWL: ŞİMDİYE KADAR

BİR zamanlar her şeyi bilmek isteyen İrlandalı bir çocuk vardı, bu yüzden beyni astronomi, matematik, kuantum fiziği, romantik şairler, adli tıp ve antropoloji gibi yüzlerce konuyla patlayana kadar eline geçen her kitabı okurdu. Fakat en sevdiği kitap kendisinin hiç okumadığı ince bir eserdi. Babasının uyumadan önce kendisine okuduğu *Altın Testisi* isimli bir kitaptı, içinde yaratığın altınını çalmak için bir İrlanda cüce cinini, bir *leprechaun*'u yakalayan açgözlü bir oğlanın hikâyesi anlatılıyordu.

Babası kitabın son kelimesi olan BİTTİ'yi de okuduktan sonra aşınmış deri kapağı kapatır ve oğluna nasihat verirdi. "Çocuğun fikri mantıklıydı. Biraz daha plan yapsaydı başarılı olabilirdi." Bir babanın ağzından böyle bir tavsiye duymak garipti. En azından sorumlu bir baba bunu yapmazdı. Fakat söz konusu olan tipik bir aile üyesi değil, dünyanın en büyük suç imparatorluklarından birinin lideri olan Büyük Artemis'ti. Oğlu da sıradan bir çocuk değildi. İkinci Artemis Fowl'du ve kısa süre sonra hem insanların hem de yeraltındaki perilerin dünyasında korkulan biri olacaktı.

Artemis Fowl, babası alnını öperken çoğu kez, *biraz daha plan yapsaydı*, diye düşünürdü. *Sadece biraz daha plan yapsaydı.*

Ve uykuya dalıp rüyasında altınlar görürdü.

Artemis büyürken *Altın Testisi* kitabı hep aklındaydı. Okula giderken biraz araştırma yapmış ve peri halkının gerçekten var olduğuna dair güvenilir kanıtlar olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Üç saatlik bir çalışma ve planlama, Rus Mafyasının bir yanlış anlaması yüzünden babası ortadan kaybolan bir çocuk için dikkatini dağıtmaktan başka bir şey değildi. Fowl imparatorluğu kısa sürede çözülmüş, kredi verenler hemen ortadan kaybolmuş ve alacaklılar kapıya dayanmıştı.

Artemis, *her şey bana bağlı*, diye düşündü. *Servetimizi artırmak ve babamı bulmak.*

Bu yüzden eski kitabın kapağı üzerindeki tozları silkeledi. Bir peri yakalayacak ve halkından altın olarak fidye isteyecekti.

Artemis, *bu planı ancak genç bir dâhi yapabilir,* diye düşündü. Ticaret kanunlarını anlayacak kadar büyük ama büyüye inanacak kadar genç biri.

Yetenekli koruması Kâhya'nın da yardımıyla on iki yaşındaki Artemis gerçekten bir *leprechaun* yakalamayı başarmış ve yaratığı Fowl Malikânesi'nin bodrumunda tutsak etmişti. Fakat bu *leprechaun* akılsız bir yaratık değil bir dişiydi. İnsanlara çok benziyordu. Artemis'in kendisinden daha basit bir yaşam formunu yakalama düşüncesi şimdi yerini küçük bir kızı kaçırmanın huzursuzluğuna bırakmıştı.

İşini zorlaştıran başka etkenler de vardı, bu *leprechaun* hikâye kitaplarında anlatılan sıradan perilere benzemiyordu. Bu peri yüksek teknoloji kullanan Yeraltı Polis Keşif Birimi veya LEPrecon olarak bilinen elit bir güvenlik biriminin üyesiydi. Ve Artemis birimin tarihindeki ilk kadın yüzbaşı olan Holly Short'u yakalamıştı. Bu eyleminin, iyi silahlanmış peri dünyasının sevgisini kazanmasına sebep olduğu pek söylenemezdi.

Vicdanının rahatsız edici sesine ve LEP'in planını bozma çabalarına rağmen Artemis talep ettiği altını almayı başarmış ve peri yüzbaşıyı serbest bırakmıştı.

Sonu iyi biten her hikâye iyi değil midir?

Pek sayılmaz.

Dünya yüzlerce yıldır ilk kez yaşanan peri-insan karşılaşmasını atlattıktan sonra, LEP *goblin* çetelere Softnose lazerleri için güç kaynakları satılacağını öğrenmişti. Bir numaralı şüpheli Artemis Fowl'du. Holly Short, İrlandalı çocuğu sorgulanması için kaçırıp Haven şehrine getirmiş ama Artemis'in masum olduğunu öğrenmişti. İkili, bir anlaşma yapmıştı. Holly, Rus çetelerin eline düşen babasını bulmasına yardımcı olursa Artemis de *goblin*'lere güç kaynağı satanların izlerinin sürülmesine yardım edecekti. İki taraf da anlaşmaya sadık kalmış ve bu sürecin sonunda karşılıklı olarak birbirlerine saygı duymaya ve güvenmeye başlamıştı. İlişkilerini keskin bir zekânın ürünü olan garip bir mizah anlayışı süslüyordu.

En azından yakın zamana kadar böyleydi. Kısa süre önce her şey değişmişti.

Artemis birçok konuda eskisi kadar yetenekliydi ama zihnine bir gölge düşmüştü.

Bir zamanlar başka kimsenin göremediği şeyleri gören Artemis artık var olmayan şeyler görüyordu...

1. BÖLÜM: SOĞUK TİTREŞİMLER

VATNAJÖKULL, İZLANDA

VATNAJÖKULL beş bin milden fazla mavi-beyaz bir alanı kaplıyordu. Avrupa'nın en büyük buzuluydu. Büyük bir kısmı bilimsel amaçlar için terk edilmiş ve boştu, Artemis Fowl'un peri halkına dünyayı nasıl kurtaracağını göstermesi için en uygun yerdi. Ayrıca dramatik bir manzara asla sunumlara zarar vermezdi.

Vatnajökull'un insan trafiği gören bir kısmı buzul gölünün kıyısındaki Büyük Skua restoranıydı. Mayıs ayından ağustosa kadar buz turistlerinin ilgi odağıydı. Artemis izleyici kitlesiyle *sezon sebebiyle kapalı* olan bu restoranda bir eylül sabahı erkenden buluşmaya karar vermişti. On beşinci doğum günüydü.

Artemis kiraladığı kar aracını gölün dalgalı kıyısına, buzulun kırık buz tabakalarının çılgın deseniyle süslenmiş siyah bir birikintiye doğru alçaldığı yere doğru sürdü. Rüzgâr kafasının etrafında bir stadyum dolusu heyecanlı taraftar gibi kükrüyor, beraberinde getirdiği buz tanecikle-

ri burnuna ve ağzına giriyordu. Çok geniş ve merhametsiz bir araziydi, Artemis böyle bir yerde yalnız başına yaralanmanın çabuk ve acı dolu bir ölüm anlamına geleceğini gayet iyi biliyordu. En iyi ihtimalle turist sezonunun sonunda patlayan flaşlara maruz kalır ve rezil olurdu. Böylesi acı dolu bir ölümle kıyaslanamazdı tabii ama etkisi daha uzun süre kalırdı.

Büyük Skua'nın sahibi bir karabatağın kanat uzunluğu kadar geniş bıyıkları olan ve Adam Adamsson gibi sıradışı bir isme sahip olan iri yarı bir İzlandalıydı. Şimdi restoranın verandasında ayakta dikiliyor, kusursuz bir ritimle parmaklarını şıklatıp ayaklarını yere vuruyor, arada Artemis'in gölün donmuş kıyısında beceriksizce ilerleyişini seyrederken kahkaha atacak vakti de buluyordu.

Artemis nihayet kar aracını restoranın park yerine çekerken, "Görkemli bir gösteriydi," dedi. "Lanet olsun, *harður maður*. Köpeğim aynadaki yansımasını yemeye çalıştığından beri bu kadar gülmemiştim."

Artemis hafifçe gülümsedi. Adamın kendisinin kar aracı sürme yeteneğiyle dalga geçtiğinin farkındaydı. "Hımmmm," diye homurdandı. Atı ölen ve üç gündür sürünün en büyük ineğine binmek zorunda kalan bir kovboy gibi her yeri uyuşmuş bir biçimde kar aracının üzerinden indi.

Yaşlı adam kıkırdadı. "Şimdi de köpeğim gibi sesler çıkarıyorsun."

Onursuz girişler yapmak Artemis Fowl'un huyu değildi ama yanında koruması Kâhya olmayınca kar aracını

kullanmak kendisine kalmıştı ve bu konuda çok yetenekli değildi. St Bartleby Okulu'nda büyük bir otel zincirinin vârislerinden biri Artemis'e Sol Ayaklı Artemis ismini takmıştı çünkü iki tane sol ayağı varmış gibi ne sağ ayağıyla ne de sol ayağıyla futbol topuna vuramıyordu. Artemis bu aşağılamaya iki hafta dayanmış, sonra genç vârisin ailesinin otel zincirini satın almış, çocuğun sesi bir anda kesilmişti.

Artemis, "Her şey hazır mı?" diye sordu. Patenti kendisine ait olan özel eldivenlerin içindeki parmaklarını açıp kapattı. Bir elinin rahatsız edici derecede sıcak olduğunu fark etti, göl kıyısına yarım mil uzaklıktaki bir buz tümseğini aşarken termostatı kırmış olmalıydı. Dişleriyle güç kablosunu kesti; sıcaklık sıfır derecenin biraz altında olduğu için hipotermi tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

Adamsson, "Sana da merhaba," dedi. "Göz göze olmasa da seninle yüz yüze gelmek çok güzel."

Artemis, Adamsson'ın aralarında sıcak bir dostluk kurmak için attığı yemi yutmadı. Şu anda hayatında güvenmediği biriyle dost olmaya ayıracak zamanı yoktu.

"Sizden bana kızınızı vermenizi istemedim, Bay Adamsson. Bu yüzden lütfen kendinizi benimle hoşbeş etmeye zorlamayın. Her şey hazır mı?"

Hazırladığı dostane cümleler Adam Adamsson'ın boğazına dizildi, sonra birkaç kez başıyla onayladı.

"Her şey hazır. Sandık arka tarafta. Mavi Göl Spa'dan şekerleme getirttim ve vejetaryen bir yemek hazırlattım. Senin aksi e-postanda istediğin gibi birkaç koltuk daha

koydurttum. Fakat benim bütün çabalarıma rağmen senden başka gelen olmadı."

Artemis kar arabasının bagajından alüminyum bir evrak çantası çıkardı. "Bu konuda endişelenmeyin, Bay Adamsson. Siz neden Reykyavik'e geri dönüp üçüncü sınıf restoranınızı birkaç saat kullanmak için benden talep ettiğiniz fahiş meblağın keyfini çıkarmıyor ve saçmalıklarınızı dinleyecek bir ağaç kütüğü bulmuyorsunuz?"

Birkaç saat. Üçüncü sınıf restoran. İki artı üç beş eder. Güzel.

Şimdi homurdanma sırası Adamsson'daydı, bıyıklarının ucu hafifçe titreşti.

"Böyle tavır yapmanıza gerek yok, genç Fowl. İkimiz de erkeğiz, değil mi? Erkeklerin birbirine saygı göstermesi gerekir."

"Ya? Gerçekten mi? Belki de bunu balinalara sormalıyız. Ya da vizonlara?"

Adamsson kaşlarını çatınca rüzgârda kavrulmuş yüzü bir erik gibi büzüştü. "Tamam, tamam, mesajı aldım. İnsanların suçlarından beni sorumlu tutmana gerek yok. Siz gençler hep aynısınız. Bakalım sizin nesliniz gezegene bizden daha mı iyi bakacak?"

Artemis çantanın kilidini yirmi sefer açıp kapattıktan sonra girişe doğru yürüdü.

Yanından geçerken Adamsson'a, "Bana inanın, biz gençler aynı değiliz," dedi. "Ben herkesten daha fazlasını yapmaya niyetliyim."

***

Restoranda bir düzineden biraz fazla masa vardı. Bir tanesi hariç hepsinin sandalyeleri tepesindeydi. Sandalyeleri yere indirilmiş masanın üzerinde keten bir örtü vardı, üzerinde beş sandalyenin her biri için şişelenmiş buzul suyu ve şekerleme paketleri duruyordu.

Artemis, *beş*, diye düşündü. *Güzel bir sayı. Sağlam. Güvenilir. Dört tane beş yirmi eder.*

Artemis kısa süre önce kendi sayısının beş olduğuna karar vermişti. İşin içine beş sayısı girince güzel şeyler oluyordu. İçindeki mantıklı Artemis bunun saçma olduğunu biliyordu ama başına gelen bütün felaketlerin beşe bölünmeyen yaşlarda geldiği bir gerçekti. Babasının ortadan kaybolması ve işkence görmesi, eski dostu Komutan Julius Root'un şeytani *pixie* Opal Koboi tarafından öldürülmesi, hepsi beşe bölünmeyen yıllarda yaşanmıştı. Kendisi yüz altmış beş santim uzunluğunda ve elli beş kiloydu. Herhangi bir şeye beş veya beşin katı kadar dokunursa o şey güvenilirdi. Bir kapı kapalı kalır veya olması gerektiği gibi kapı birileri tarafından korunurdu.

Bugünkü işaretler iyiydi. On beş yaşındaydı. On beş üçün beş katıydı. Reykjavik'teki otel odası elli beş numaraydı. Kendisini kazasız belasız restorana kadar getiren kar aracının numarası beşin katıydı ve 55 cc'lik bir motoru vardı. Hepsi iyiydi. Toplantıya sadece dört kişi geliyor ama toplam sayı kendisiyle birlikte beşe ulaşıyordu. Paniğe kapılmasına gerek yoktu.

Sayılarla ilgili bu yeni batıl inançları Artemis'in kendisini de korkutuyordu.

Kendine gel. Sen bir Fowl'sun. Biz işimizi şansa bırakmayız, bu gibi saçma takıntılara ve inançlara kapılmayız.

Artemis çantasının kilidine rakam tanrılarını memnun edecek şekilde yirmi kez vurdu, kalp atışları yavaşlamaya başladı.

Bu iş bitince batıl inançlarımı bırakacağım.

Adamsson ve kar traktörü bir balinanın sırtına benzeyen kar tepesinin ardında ortadan kaybolana kadar restoranda gezindi, taşıtın bir sigara tiryakisinin öksürüklerine benzeyen motor sesi azalarak yok olana kadar bir dakika daha bekledi.

Pekâlâ, iş yapma zamanı.

Artemis ana restoran katının beş merdivenini indi (harika, uğurlu sayısıydı), kendisi için hazırlanan masaya ulaşana kadar Stora-Borg maskesi taklitleriyle süslenmiş sütunların arasından geçti. Koltuklar ona bakıyordu ve masanın üzerinde hafif bir parıltı gözüne ilişti.

Artemis *Gnome* dilinde, "Günaydın, dostlarım," dedi. Peri kelimeleri ağzından kendine güvenir, neşeli bir ses tonuyla çıktı. "Bugün dünyayı kurtardığımız gün olacak."

Masanın üzerindeki havanın içinde neon-beyazı çatırtılarla elektrik akımı dolaştı ve içinde bir rüyada görülen hayaletlere benzeyen yüzler gezindi. Yüzler somutlaştı, gövdeler ve kollar açığa çıktı. Küçük figürlerdi, çocuğa benziyorlardı. Çocuğa benziyorlardı ama çocuk değillerdi. Bunlar peri halkının temsilcileriydi ve belki de periler arasında Artemis'in dostu olan sadece bu dört kişiydi.

LEPrecon'dan Yüzbaşı Holly Short, "Dünyayı kurtarmak mı?" diye sordu. "Aynı eski Artemis Fowl, dünyayı kurtarmak kelimelerini senin ağzından duymak kulağa çok komik geliyor."

Artemis gülümsemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadı. Bir hata buldu, bu kusuru dile getirmesi gerekiyordu.

İnsanlar için tasarlanan sandalyenin üzerinde dengede durmakta zorlanan *sentor* Foaly'ye döndü. "Yeni bir kalkan güçlendiricisine ihtiyacın var, Foaly," dedi. "Parıltıyı verandadan görebiliyordum. Sen kendine teknik uzman mı diyorsun? Senin kullandığın kaç senelik bir parça?"

Foaly toynağını yere vurdu. Bu sinir bozucu tik, kart oyunlarında hiçbir zaman kazanamamasının da sebebiydi. "Seni de görmek çok güzel, Çamur Çocuk."

"Kaç senelik?"

"Bilmiyorum. Belki de dört senelik."

"Dört. Görüyorsun. Bu nasıl bir sayıdır?"

Foaly alt dudağını şişirdi. "Bu nasıl bir sayı mı? Şimdi de sayıları mı sınıflandırıyorsun, Artemis? O güçlendirici bir yüz yıl daha dayanır. Belki biraz ince ayara ihtiyacı var, hepsi bu."

Holly ayağa kalktı ve ağır adımlarla masanın başına yürüdü.

"İlla tartışarak başlamak zorunda mısınız? Bunca yıl sonra bu biraz klişe değil mi? Kendi bölgesini işaretleyen köpekler gibisiniz." İki ince parmağını Artemis'in ön kolu-

na koydu. "Üzerine gitme, Artemis. *Sentor*'ların bu gibi konularda ne kadar hassas olduğunu bilirsin."

Artemis, Holly'yle göz göze gelmedi. Sol kar eldivenının içinde yirmiye kadar saydı.

"Pekâlâ, konuyu değiştirelim."

Odadaki üçüncü peri, "Lütfen değiştirin," dedi. "Bunun için Rusya'dan geldik, Fowl. Buraya bizi neden çağırdığına gelecek olursan..."

Komutan Raine Vinyáya, Polis Plaza'dan kalkıp geldiği için pek mutlu görünmüyordu. LEPgeneral'in başına birkaç yıl önce geçmişti ve devam eden bütün operasyonlarda parmağı olmasıyla övünürdü. "İlgilenmem gereken operasyonlar var, Artemis. *Pixie*'ler isyan ediyor. Opal Koboi'nin serbest bırakılmasını talep ediyorlar. Küfreden kurbağalar salgını da yeniden alevlendi. Lütfen bize bir iyilik yap ve konuya gir."

Artemis başıyla onayladı. Vinyáya apaçık muhalifti ve böyle olması onun güvenilir biri olduğunu gösterirdi. Tabii eğer blöf yapmıyorsa ve kendisinin gizli bir hayranı değilse. Ayrıca çifte blöf yapmıyorsa ve gerçekten muhalif değilse.

Artemis, *bu kadarı benim için bile delilik*, diye düşündü.

Boyu bir metreye yakın olmasına rağmen Komutan Vinyáya korkulan biriydi ve Artemis'in komutanı küçümsemeye hiç niyeti yoktu. Komutan dört yüz yaşındaydı ve periler arasında orta yaşlı sayılırdı fakat etkileyici bir figürdü: Zayıf ve soluk benizliydi, peri gözlerinde nadir görülen reaktif gözbebekleri vardı fakat en belirgin fiziksel özelliği

bu değildi. Raine Vinyáya'nın gümüş renkli saçları bütün ışığı emiyor ve dalgalanarak omuzlarına düşüyordu.

Artemis boğazını temizledi ve bakışlarını projenin üyeleri arasında gezdirdi. Kendi deyimiyle PROJE, önemli olan tek şeydi.

Holly nazikçe Artemis'in omzunu yumrukladı.

"Solgun görünüyorsun. Her zamankinden daha fazla. Sen iyi misin, doğum günü çocuğu?"

Artemis sonunda peri kızıyla göz göze geldi. Holly'nin biri ela biri mavi gözlerine baktı. Gözlerini geniş bir alın çevreliyordu ve Holly kestane renkli saçlarını her zamankinden daha fazla uzatmıştı.

Artemis, "Bugün on beş yaşma girdim," diye mırıldandı. "Üç beş. Bu iyi bir şey."

Holly gözlerini kırpıştırdı.

Artemis Fowl mırıldanıyor mu? Ve fiziksel değişimleri hemen fark eden Artemis yeni saç stilinden hiç bahsetmedi.

"Ben... ah... sanırım. Kâhya nerede? Etrafı mı gözetliyor?"

"Hayır. Hayır, ben onu gönderdim. Juliet'in ona ihtiyacı vardı."

"Ciddi bir şey mi?"

"Ciddi bir şey değil ama gerekli. Aile işi. Bana senin göz kulak olacağını söyledi."

Holly ekşi bir şeyin tadına bakmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sana göz kulak olması için bir başkasına mı güveniyor? Kâhya'dan bahsettiğine emin misin?"

"Tabii ki. Her neyse, burada olmaması daha iyi. Planımda bir sorun çıkarsa çağırırım. Bu toplantıda her şeyin kusursuz gitmesi ve hiçbir sorun çıkmaması çok önemli."

Holly'nin ağzı açık kaldı. Bunu görmek çok komikti. Artemis'i doğru anladıysa, önceki başarısızlıklarından Kâhya'yı sorumlu tutuyordu. Kâhya? En iyi müttefiki?

"İyi fikir. O zaman sen devam et. Biz dördümüz gösteri için hazırız."

Korkunç sayıyı sebep olabileceği uğursuzlukları düşünmeden dile getiren Foaly'ydi.

Dört. Çok kötü sayı. En kötüsü. Çinliler kendi dillerinde ölüm kelimesine benzediği için dörtten nefret eder.

Dört sayısını dile getirmekten daha kötü olan şey Komutan Bela Kelp'in restoranda olmayışı ve gerçekten de dört kişi olmalarıydı. Eskiden beri iyi anlaşamasalar da Artemis komutanın şimdi yanlarında olmasını çok isterdi.

"Komutan Kelp nerede, Holly? Bugün geleceğini sanıyordum. Korumasına ihtiyacımız olabilir."

Holly mavi tulumu içerisinde hazırola geçti, göğsündeki meşe palamudu kümesi parıldıyordu.

"Bela... Komutan Kelp'in Polis Plaza'da yeterince işi vardı ama sen endişelenme. Yukarıda kalkanlı bir mekiğin içerisinde bir LEPtaktik timi hazır bekliyor. Kuyruğu kızarmadan buraya bir kar tilkisi bile ulaşamaz."

Artemis kar ceketini ve eldivenlerini çıkardı. "Teşekkürler, Yüzbaşı. Tedbirli olmanız beni çok mutlu etti. Merak ediyorum, LEP timinde kaç kişi var? Tam olarak?"

Holly bir kaşını havaya kaldırarak, "On dört," diye cevap verdi.

"On dört. Hımmm. Bu çok..." Sonra duraksadı. "Ve bir de pilot sanırım."

"Pilotu da sayarsak on dört. Üzerlerine bir tabur insan askeri de göndersen bu kadarı yeterli olacaktır."

Artemis Fowl'un içinden bir an için arkasına dönüp gitmek, kendi organize ettiği toplantıdan kaçmak geldi. Boynundaki tendonlardan biri gerildi ve işaret parmağıyla masanın üzerinde ritim tuttu. Sonra yutkundu, sıkıntılı hali bir kedinin ağzından kaçtıktan sonra tekrar yutulan bir kanaryaya benziyordu.

"Pekâlâ. On dört kişi de yeterli. Lütfen, Holly, otur. Size projemden bahsedeyim."

Holly ağır adımlarla geri çekildi, Artemis'in yüzünde her zaman gördüğü ukala ifadeyi aradı ama bulamadı.

Bu proje her neyse epey büyük bir şey olmalı, diye düşündü.

Artemis çantasını masanın üzerine koydu, kilidini açtı ve bir ekranı açığa çıkardı. Bir an için kullandığı teknolojiyle mutlu oldu ve Foaly'ye doğru bakarak hafifçe gülümsedi. Sırıtışı bir santimetreden daha fazla genişlemedi.

"Bak, bu küçük kutu hoşuna gidecek."

Foaly burnundan nefes verdi. "Ah, aman Tanrım! Bu... yoksa... bir dizüstü bilgisayar mı? Zekânla hepimizi şaşırttın, Arty."

Sentor'un alaycı tavrı herkesin iç geçirmesine sebep oldu.

Foaly, "Ne?" diye itiraz etti. "Bu bir dizüstü bilgisayar. İnsanlar bile bunu görünce etkilenmez."

Holly, "Artemis'i tanıyorsam," dedi. "Etkileyici bir şey olmak üzere. Yanılıyor muyum?"

Artemis, "Kendin karar ver," dedi. Parmağını tarayıcıya okuttu.

Tarayıcı çalıştı, parmağı taradı, sonra yeşil sinyal verdi, girişi kabul etti. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sadece çantanın içinden içerisinde küçük, halinden memnun bir kedi varmış gibi sesler geldi.

Foaly, "Motor," dedi. "Büyük numara."

Kapağın güçlendirilmiş metal köşeleri birden ayrıldı, kapak bir füze gibi havaya fırladı ve tavana yapıştı. Bu esnada ekranın katları açıldı, nihayetinde masanın üzerinde yanında hoparlörleri olan bir metrelik ekran duruyordu.

Foaly, "Büyük ekran," dedi. "Bu çok harika. Tek ihtiyacımız olan v-gözlükler."

Artemis bir başka düğmeye bastı ve tavana yapışan kapağın bir projeksiyon cihazı olduğu anlaşıldı. Dijital veriler odanın ortasına doğru aktı ve Dünya'nın dönen bir modelini oluşturdu. Ekranda Fowl Endüstri'nin logosunu çok sayıda dosya çevreliyordu.

Foaly, "Holografik çantalar," dedi. Hâlâ etkilenmediği için mutluydu. "Bunlardan bizde yıllardır var."

Artemis, "Holografik çanta değil. Çanta tamamen gerçek," dedi. "Ama gördüğün görüntüler hologram. Ben LEP sisteminde birkaç iyileştirme yaptım. Kasa şimdi birçok uyduyla senkronize çalışıyor ve bilgisayar algılama

sahası dışındaki nesnelerin de gerçek zamanlı görüntülerini modelleyebiliyor."

Sentor, "Bunlardan evimde var," diye mırıldandı. "Çocuğumun oyun konsolunda."

Artemis, "Ve sistemin kendi etkileşimli yapay zekâsı var, v-eldivenler giydiğim sürece modelleri elimle değiştirebiliyorum," diye devam etti.

Foaly kaşlarını çattı. "Pekâlâ, Çamur Çocuk. Bu iyiydi." Ama dipnotu eklemeden yapamadı. "Bir insan için."

Vinyáya'nın gözbebekleri projektörün ışığında küçüldü. "Bu çok güzel, Fowl ama hâlâ neden burada olduğumuzu bilmiyorum."

Artemis hologramın içine adım attı, ellerini Avustralya'nın üzerinde duran iki v-eldivenin içine soktu. Eldivenler kalın tüpsü bloklarıyla yarı saydamdı ve gelişmemiş polistiren bir dokuya sahipti. Çantanın sensörleri bir kez daha Artemis'in ellerini kabul ettiğini belli edercesine titreşti. Eldivenler hafifçe bipledi ve parmakların etrafını kuşatarak ikinci bir deriye dönüştü, her bir parmak kemiği dijital bir işaretçiyle temsil ediyordu.

Artemis, "Dünya," diye başladı. İçinden not dosyasını açıp içindeki kelimeleri saymak geliyordu ama kendine hâkim oldu. Konuşmayı ezbere biliyordu.

"Evimiz. Bizi besler, sığınağımızdır. Yerçekimi uzaya düşmemize ve donmamıza engel olur, gerçi böyle bir şey olsaydı buzlarımız hemen çözülür ve güneş tarafından kavrulurduk, tabii ki oksijensiz kalacağımız için hiçbirinin anlamı olmazdı." Artemis durup kahkahaları duymayı

bekledi ama hiçbir şey olmadı. "Bu küçük bir şakaydı. Bir sunum rehberinde şakaların ortamdaki buzları kıracağı yazıyordu. Ben de şakamın içine buz bile kattım, içinde çok sayıda mizah katmanı bile vardı."

Vinyáya, "Sen buna şaka mı diyorsun?" diye sordu. "Bundan çok daha azı için askerleri askeri mahkemeye verdim."

Foaly, "Elimde çürümüş meyve olsaydı suratına fırlatırdım," dedi. "Neden sen bilimini yapıp şaka işini daha deneyimli olanlara bırakmıyorsun?"

Artemis kaşlarını çattı, açıklama yapmak zorunda kaldığı için artık sunumunda toplam kaç kelime olacağını bilmiyordu. Dördün katı olan ve beşin katı olmayan sayıda sözcük kullanırsa çok kötü olabilirdi. Belki de en baştan başlamalıydı. Fakat bu hile olurdu ve sayı tanrıları iki sunumdaki kelime sayısını üst üste ekleyebilirdi, bu yüzden en iyisi devam etmekti.

Karmaşık, benim için bile takip etmesi çok zor.

Ama devam etti, çünkü ÜRÜN'ün hemen üretilmesi için PROJE'nin hemen sunulması gerekiyordu. Kalbinde belirsizlik olmasına rağmen sunumuna devam etti, cesaretini yitirir diye aralarda çok fazla nefes almamaya çalıştı.

"İnsanlık dünya için en büyük tehdit. Biz fosil yakıtlarını çıkarmak için gezegeni kazıyoruz, sonra bunları gezegenin global ısınmasına karşı kullanıyoruz." Artemis v-parmağını büyük ekrana doğru tuttu, ardı ardına video dosyaları açarak vurguladı. "Dünyanın buzulları her sene iki metre buzunu kaybediyor, sadece Kuzey Buzdenizi'nde

otuz sene içerisinde yarım milyon millik bir alan yok oldu." Arkasındaki videoda global ısınmanın doğurduğu sonuçlar gösterilmeye başladı.

Artemis, "Dünyayı kurtarmamız lazım," dedi. "Artık bunu benim yapmam gerektiğini fark ettim. Ben bu yüzden bir dâhiyim. Benim *raison d'être*'m"

Vinyáya işaret parmağıyla masanın üzerinde ritim tutmaya başladı. "Haven'da oldukça destekçisi olan global ısınmayı destekleyen bir lobi var. İnsanlar kendi sonlarını hazırlayacak ve biz dünyayı geri alacağız diyorlar."

Artemis bunun için hazırdı. "Mantıklı bir argüman Komutan ama söz konusu olan sadece insanlar değil." Birkaç video dosyasını daha açtı ve yüzen buzlar üzerinde kapana kısılmış kutup ayılarını, artan kene popülasyonu tarafından Michigan'da canlı canlı yenilen bir geyiği, yaşamdan yoksun kalan mercan kayalıklarını seyretmeleri için biraz bekledi.

"Bu gezegenin üzerinde veya altında yaşayan bütün canlılar tehlikede."

Foaly sunumdan rahatsız olmuş gibiydi. "Sence biz bunu hiç düşünmüyor muyuz, Çamur Çocuk? Sence bu sorun Haven ve Atlantis'teki bütün bilim insanlarını meşgul etmiyor mu? Açıkçası, ben bu sunumu çok taraflı buldum."

Artemis omzunu silkti. "Bizim ne hissettiğimiz önemli değil. Dünyanın kurtarılması lazım."

Holly sırtını dikleştirdi. "Sakın bana çözümü bulduğunu söyleme."

"Sanırım buldum."

Foaly burnundan nefes verdi. "Gerçekten mi? Dur bir tahmin edeyim: Buzdağlarını sarmalamak olabilir mi? Yoksa atmosfere ışınları kıran lensler yerleştirmek mi? Özel bulut kaplamalarına ne dersin? Yaklaştım mı?"

Artemis, "Bu hepimizin sorunu," dedi. "Dünya ısınıyor." Bir eliyle Dünya hologramını tuttu ve bir basketbol topu gibi çevirdi. "Söylediklerinin hepsi işe yarayabilir, bazı modifikasyonlarla. Fakat ülkeler arasında işbirliği gerektirir ve hepimiz insan hükümetlerin oyuncaklarını paylaşmayı sevmediğini biliriz. Belki elli sene sonra her şey değişebilir ama o zaman çok geç olacak."

Komutan Vinyáya her zaman önsezilerine güvenirdi ve şimdi içgüdüleri Pasifik dalgaları gibi kulaklarını dolduruyordu. Bu, tarihi bir andı. Havada sanki elektrik akımı vardı.

Sakin bir ses tonuyla, "Devam et, insan," dedi. Otoriterdi. "Açıkla."

Artemis v-eldivenini kullanarak Dünya'nın buzulla kaplı alanlarını seçti ve buz kütlesini kare bir şekle dönüştürdü. "Topografya bu kadar basit bile olsa buzulların üzerini örtmek birkaç ulusun ordusunun yarım yüzyıl çalışmasını gerektirir."

Foaly, "Ah, bilmiyordum," dedi. "İnsanlar yağmur ormanlarını bundan çok daha hızlı yok ediyor."

"Kanunun kıyısından geçenler kanunlara bağlı olanlardan çok daha hızlıdır, bunu en iyi ben bilirim."

Foaly bacak bacak üzerine attı, sandalyede oturan bir *sentor* için zor bir hareketti. "Lütfen devam et, seni dinliyorum."

Artemis, "Edeceğim," dedi. "Ben sonunu getirene kadar yüzüne şaşkınlık ve korku ifadelerini takınmazsan çok mutlu olacağım. Ben ne zaman bir fikir ortaya atsam senin şaşkın görünüp araya girmen çok yorucu oluyor, ayrıca kelime sayısını saymakta zorlanıyorum."

Foaly, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "İnanılmaz!"

Raine Vinyáya *sentor*'a doğru bir uyarı bakışı attı. "Bir boğa *troll*'ü gibi davranmaktan vazgeç, Foaly. Bunun için uzun yoldan geldim ve kulaklarım donuyor."

Holly sırıtarak "*Sentor*'u susturmak için sinirlerin kümelendiği yerlerden birini çimdiklememi ister misin?" diye sordu. "Belki ihtiyaç olur diye insanların yanı sıra *sentor*'ların da nasıl etkisiz hale getirileceğine çalışmıştım. Bir kalemle veya işaret parmağımla buradaki herkesi etkisiz hale getirebilirim."

Foaly, Holly'nin blöf yaptığına emin gibiydi fakat yine de parmaklarıyla kulaklarının üzerindeki boğumları kapattı.

"Pekâlâ, sessiz olacağım."

"Güzel. Devam et, Artemis."

"Teşekkürler ama sen kalemini hazır tut, Yüzbaşı Short. İçimden bir ses birazdan kendine hâkim olamayacağını söylüyor."

Holly eliyle cebine vurdu ve göz kırptı.

"2B siyah grafit, bir organı etkisiz hale getirmek için daha iyisini bulamazsın."

Holly şaka yapıyor ama bundan keyif almıyordu. Artemis peri kızının endişesini gizlemek için şakala-

rı kamuflaj olarak kullandığını düşündü. Parmaklarıyla alnını ovaladı, parmakları arasından arkadaşına baktı. Holly'nin alnı gergindi ve gözleri endişeyle kısılmıştı.

Artemis, *biliyor*, diye düşündü. Fakat Holly'nin neyi bildiğini söyleyemedi. *Çift sayıların bana tuzak kurduğunu, benim farklı olduğumu biliyor. İki kere iki dört, dört peri planlarımın üzerine uğursuzluk saçıyor.*

Artemis son düşüncesini zihninde yeniden tekrarladı, bir an için delirmeye başladığını düşündü, panik bir yılan gibi kıvrılarak midesine oturdu.

Beynimde tümör mü var, diye merak etti. *Bu durum takıntılarımı, halüsinasyonları ve paranoyayı açıklar. Yoksa obsesif kompulsif bozukluk mu? Sıradan bir hastalığa yenik düşen Büyük Artemis Fowl.*

Artemis eski bir hipnoterapistin numarasını denedi.

Kendini güzel bir yerde hayal et. Mutlu ve güvende olduğun bir yerde.

Mutlu ve güvende mi? Çok uzun zaman olmuştu.

Artemis geçmişi düşündü ve kendisini büyükbabasının atölyesindeki küçük taburede otururken hayal etti. Büyükbabası hatırladığından biraz daha sinsi görünüyordu ve konuşmaya başladı.

O taburenin kaç bacağı var biliyor musun, Arty? Üç. Sadece üç ve bu senin için iyi bir sayı değil. Hiç değil. Üç de dört kadar kötüdür ve hepimiz dördün Çincede hangi kelimeye benzediğini biliriz, değil mi?

Artemis ürperdi. Hastalığı anılarına da bulaşmaya başlamıştı. Parmak uçları beyazlaşana kadar sol elinin

ortaparmağı ve başparmağını birbirine bastırdı. Sayı paniği çok güçlendiği zaman kendisini sakinleştirmek için kullandığı bir teknikti ama bu teknik etkisini gitgide kaybediyordu.

Paniğe kapılarak, *aklımı kaybediyorum*, diye düşündü. *Hastalık kazanıyor.*

Foaly boğazını temizledi, Artemis'in rüya baloncuklarını dağıttı. "Merhaba? Çamur Çocuk? Önemli insanlar seni bekliyor, devam et."

Holly araya girdi. "Sen iyi misin, Artemis? Bir ara vermeye ihtiyacın var mı?"

Artemis neredeyse bir kahkaha atacaktı. *Sunum sırasında ara vermek mi? Bunu yapmak yerine üzerinde BEN DELİYİM yazan bir tişörtle gezmeyi tercih ederim.*

"Hayır, ben iyiyim. Bu çok büyük bir proje. Sunumun kusursuz olmasını istiyorum."

Foaly dengesiz sandalyesi çatırdayana kadar öne eğildi. "Sen iyi değilsin, Çamur Çocuk. Sen..." *Sentor* alt dudağını emdi, doğru kelimeyi aradı. "Yenilgiye uğramış gibisin. Evet, Artemis, yenilmişsin."

Muhtemelen *sentor*'un söyleyebileceği en iyi şey buydu.

Artemis sırtını dikleştirdi. "Bence sen insanların yüz ifadelerini okumak konusunda çok iyi değilsin, Foaly. Belki de yüzümüz senin için fazla kısadır. Ben hiçbir şey tarafından yenilmedim. Ağzımdan çıkacak her kelimeye dikkat ediyorum."

Holly nazikçe, "Biraz hızlanabilir misin?" diye sordu. "Biz hepimiz uzun süre açıkta kalamayız."

Artemis gözlerini kapattı, kendine geldi.

Vinyáya parmaklarıyla trompet çalmaya devam etti. "Daha fazla gecikme olmasın, insan. Senin bizi kendi şeytani planlarından birine alet ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Hayır, bu çok ciddi bir teklif. Lütfen beni dinleyin."

"Deniyorum. İstiyorum. Bunun için çok uzun bir yoldan geldim ama sen sadece çantanla övündün."

Artemis elini omuz hizasına kaldırdı, bu hareket v-eldiveni harekete geçirdi ve kutba değdi.

"Yapmamız gereken dünyanın buzullarının büyük bir kısmının üzerini erimelerine engel olmak için yansıtıcı kaplamayla kaplamak. Kaplamanın, erimenin daha yoğun olduğu kenarlarda daha kalın olması lazım. Büyük çukurları da kapatırsak iyi olur."

Foaly, "Mükemmel bir dünyada bir sürü şey olabilir," dedi. Bir kez daha sessizlik yeminini bozdu. "Sence mekiklerle yerin altından çıkan küçük yaratıklar buzulların üzerini kaplamaya başlarsa insanlar bu durumdan rahatsız olmaz mı?"

"İnsanlar... biz... bundan rahatsız oluruz. Zaten bu yüzden operasyonun büyük bir gizlilik içerisinde yürütülmesi lazım."

"Gizlice dünyanın buzullarını kaplamak mı? Daha önce söyleseydin ya?"

"Söyledim ve senin sessiz kalman konusunda anlaşmıştık. Sürekli beni taciz etmen hiç hoş değil."

Holly, Foaly'ye göz kırptı ve parmakları arasında bir kalemi çevirdi.

Artemis, "Buzulları kaplamanın en büyük sorunu yansıtıcı örtünün nasıl gerileceğidir," dedi. "Bunu yapmanın tek yolu da rulo yapılmış bir halı gibi kaplamayı açmaktır, ya doğrudan ya da özel yapım kar taşıtlarının arkasından."

Foaly, "Bunun gizli operasyon olması bu yüzden imkânsız," dedi.

"Kesinlikle. Ya yansıtıcı kaplamayı sermenin başka bir yolu, daha doğal bir yolu varsa?"

"Doğayla birlikte mi çalışacağız?"

"Evet, Foaly. Doğa bizim modelimiz, her zaman da öyle olmalı."

Artemis planının vurucu kısmına gelirken içerideki sıcaklık biraz daha arttı.

"İnsan bilim adamları yansıtıcı kaplamayı üzerinde çalışacak kadar ince ve doğanın etkilerine dayanacak kadar güçlü yapmaya çalışıyor."

"Aptallar."

"Yanlış yönlendiriliyorlar, aptal değiller. Senin dosyaların..."

"Kaplama fikri benim de aklıma gelmişti. Sen benim dosyalarımı nerede gördün?"

Bu gerçek bir soru değildi. Foaly, Artemis Fowl'un en az kendisi kadar yetenekli bir bilgisayar korsanı olduğu gerçeğini uzun süre önce kabul etmişti.

"Fikir basit ama mantıklı. Yansıtıcı bir polimer üret."

Foaly tırnaklarını kemirdi. "Doğa. Doğayı kullan."

Artemis biraz ipucu verdi. "Yukarıdaki en doğal şey nedir?"

Holly, "Buz," dedi. "Buz ve..."

Sentor kendi kendine, "Kar," diye fısıldadı. "Tabii ki, *D'Arvit!* Ben neden?.. Kar, değil mi?"

Artemis v-eldivenli elini havaya aldırdı ve üzerlerine holografik kar yağmaya başladı.

"Kar," dedi. Tanecikler etraflarını kuşattı. "Kimse kara şaşırmaz."

Foaly yerinden kalktı. "Büyüt," dedi. "Büyüt ve iyice odakla."

Artemis holografik taneciklerden birine dokundu. Düzensizliği açığa çıkana kadar yapay kar tanesini büyüttü. Düzensizliği kusursuz bir düzeninin olması, mükemmel daire olmasıydı.

Foaly, "Nano-yonga," dedi. İlk kez ne kadar etkilendiğini belli etmemeyi unuttu. "Tanrım, bir nano-yonga. Zekice."

Artemis, "Kesinlikle," diye onayladı. "Yüzeye düştüğünde hangi tarafın yukarısı olduğunu anlayacak kadar zeki, buzu yalıtıp güneş ışınlarını yansıtacak şekilde kendini programlayabilir."

"Öyleyse bulutları mı dolduracağız?"

"Kesinlikle, alabildikleri kadar."

Foaly holografik hava durumu görüntüsüne göz gezdirdi. "Bulut parçalanınca amacımıza ulaşırız."

"Adım adım, bölge bölge, evet, yine de çok etkili bir yöntem."

"Çamur Çocuk, önünde saygıyla eğiliyorum."

Artemis gülümsedi, bir an için eski haline döndü. "Zamanı gelmişti."

Vinyáya bilim festivalini yarıda kesti. "Bir bakalım doğru anlamış mıyım? Sen bunları bulutların içine yerleştireceksin ve kar yağınca yeryüzüne mi inecekler?"

"Kesinlikle. Bazı acil durumlarda bunları doğrudan buzun üzerine de püskürtebiliriz ama bence güvenlik açısından en iyisi, bulutlara tAhumları saçacak olanların bulutların üzerinde gizlenmesi olacaktır."

"Sen bunu yapabilir misin?"

"Biz yapabiliriz. Konsey modifiye edilmiş mekiklerden bir filoyu ve bir de izleme istasyonunu onaylarsa."

Holly'nin aklına bir şey geldi. "Bunlar gerçek kar tanelerine benzemiyor. Er ya da geç birisi eline mikroskop alacak ve aradaki farkı anlayacak."

"Güzel noktaya parmak bastın, Holly. Belki de seni zekâ konusunda LEP'in geri kalanıyla aynı sınıfa koymamalıyım."

"Teşekkürler."

"Yongalar açığa çıkınca, ki eninde sonunda kar tanesi olmadıkları anlaşılacak, Rusya'daki bir kimyasal tesisin yan ürünü olduklarına dair bir internet kampanyası başlatacağım. Atıklarımızın doğayı korumaya yardımcı olduğunu söyleyeceğim ve bu durumdan faydalanmak için gönüllü olarak maddi destek vereceğim."

Vinyáya, "Bunların doğayı kirletme ihtimali var mı?" diye sordu.

"Çok zor. Yongalar biyolojik olarak parçalanabilir."

Foaly çok heyecanlıydı. Holograma yaklaştı, gözlerini kısıp büyültülmüş yongaya baktı.

"Kulağa güzel geliyor ama gerçekten öyle mi? Böyle bir projeye Konsey'in kanıt olmadan büyük bir bütçe ayırmasını bekleyemezsin, Artemis. Çünkü bizim için sen dalavereci birisin."

Artemis ekrandan başka bir dosyayı açtı. "İşte benim banka hesaplarım. Bunların eksiksiz olduğunu biliyorum Foaly çünkü senin sunucundan aldım."

Foaly'nin yüzü bile kızarmadı. "Her şey yerli yerinde görünüyor."

"Elimdeki her şeyi bu projeye yatırmaya hazırım. Bu para birkaç sene boyunca beş mekiği havada tutmaya yeter. Yongaların üretimine geçildiği zaman tabii ki benim de bundan kârım olacak. O zaman yatırdığım parayı geri alacağım, belki de biraz kâra geçeceğim."

Foaly'nin içinden öğürmek geldi. *Artemis Fowl bir projeye kendi parasını koyuyor. İnanılmaz.*

"Tabii ki Peri halkının benim sözlerime güvenmeyeceğini biliyorum. Sonuçta ben..." Artemis boğazını temizledi. "Geçmişte size karşı çok dürüst olmadığım zamanlar olmuştu."

Vinyáya neşesizce kahkaha attı. "Çok dürüst olmadığın zamanlar mı? Bence bir periyi kaçırıp fidye istediğini unutuyorsun, Artemis. Dürüstlük mü? Lütfen. Ben anlattıklarına inandım ama Konsey'de herkes sana benim kadar müsamaha göstermez."

"Eleştirilerini ve şüphelerini anlıyorum, zaten bu yüzden bir gösteri hazırladım."

Foaly hevesle, "Harika," dedi. "Tabii ki somut bir

gösteri olmak zorunda. Yoksa bizi buraya neden çağırasın?"

"Gerçekten, başka neden çağırmış olabilirim?"

Vinyáya aksi bir ses tonuyla, "Perileri kaçırmak ve fidye istemek için olmasın?" diye sordu.

Holly, "Onlar çok uzun zaman önceydi," dedi. Normalde kendisinden daha yüksek rütbeli biriyle böyle konuşmazdı. "Demek istediğim... Çok uzun zaman önceydi... Komutan. Artemis uzun süredir Peri halkının dostu."

Holly Short'un aklına Artemis'in *goblin* isyanı sırasında kendisinin ve birçok perinin hayatını kurtarışı geldi.

Vinyáya da *goblin* isyanını hatırlamış olmalıydı. "Pekâlâ. Şüphelerimiz var ama bizi ikna etmek için yirmi dakikan var, Fowl."

Artemis telefonunu kontrol etmek için beş kez göğüs cebine vurdu.

"On dakikadan fazla sürmez," dedi.

Holly Short eğitimli bir rehine arabulucusuydu ve konu ne kadar önemli olursa olsun nano-yongalar yerine Artemis Fowl'un hareketlerine de dikkat ediyordu. Ara sıra sorular sorsa da, içinden Artemis'in yüzünü elleri arasına alıp sorunun ne olduğunu sormak geliyordu.

Holly, *yüzüne ulaşmak için sandalyenin üzerine çıkmam lazım*, diye düşündü. *Arkadaşım artık neredeyse tam bir yetişkin erkek. Zor zamanlardan geçiyor. Belki de doğuştan var olan ilkel arzularıyla boğuşuyor ve yaşadığı çelişkiler onu delirtiyor.*

Holly, Artemis'i dikkatlice inceledi. Solgundu. Her zamankinden de fazla. Gecenin yaratıkları gibiydi. Bir kar kurduna benziyordu. Keskin elmacık kemikleri ve yüzünün üçgenliği bu durumu daha da açığa çıkarıyordu. Belki de soğuk yüzündendi ama şakaklarında bir grilik var gibiydi.

Yaşlı görünüyor. Foaly haklı, Artemis çok kötü görünüyor.

Ve bir de sayı olayı vardı. Ve dokunma. Artemis'in parmakları hiç sabit durmuyordu. Önce rastgele olduğunu düşündü ama sonra saymaya başladı ve düzen açığa çıktı. Beş veya beşin katları.

D'Arvit, diye düşündü. *Atlantis Saplantısı.*

Hemen Wicca-pedia'yı açtı ve yazılara göz gezdirdi.

Atlantis Saplantısı: Suçluluk hissine kapılan suçlular arasında görülen bir psikolojik bozukluktur. İlk olarak Atlantis Nöroloji Kliniği'nden Dr. E. Dypess tarafından keşfedildi. Diğer semptomlar obsesif davranışlar, paranoya, hayal görme ve nadir durumlarda çoklu kişilik bozukluklarıdır. Dr. E. Dypess aynı zamanda *İki Zihnin İçindeyim* şarkısıyla bilinir.

Holly son bilginin muhtemelen bir Wicca-pedia şakası olduğunu düşündü.

Foaly de aynı sonuca ulaşmış olmalıydı ki Holly'nin masanın üzerinde duran kaskının vizöründe *sentor*'dan gelen bir mesaj belirdi.

Holly mesajı tersine çevirmek için kaskına bir kez dokundu.

Bizim oğlan obsesifleşiyor mu? Atlantis?

Holly vizörünün *Gnome* klavyesini çıkardı ve dikkat çekmeden tuşlara bastı.

Belki. Beş? Mesajı gönderdi.

Evet, beşler. Klasik semptom.

Bir saniye sonra.

Bir gösteri! Harika, gösterilere bayılırım.

Holly, Artemis belki bir şeyler olduğunu fark etmiştir diye yüz ifadesini korudu. Foaly kendi projeleri hariç hiçbir şeye uzun süre odaklanamazdı.

Dâhilerin genel sorunu olmalıydı.

Sanki İzlanda elementleri Artemis'in gösterisi için nefesini tutmuştu. Havada ütülenip üst üste koyulmuş çarşaflar gibi sis tabakaları vardı.

Periler Artemis'i takip ederek dışarıya çıkınca giysilerinin içinde termobobinlerin titreştiğini hissetti. Adam Adamsson'ın restoranının arka kısmı girişinden daha sıradandı. Büyük Skua'yı hoş bir yere dönüştürme çabaları görünüşe göre binanın arkasına kadar ulaşmamıştı. Servis kapısının üzerinde, Adamsson tarafından çizilmiş gibi duran bir balina resmi vardı. Fırça olarak canlı tilki kullanmış gibi görünüyordu. Yarıda kesildiği için şimdi bahtsız bir kambura benziyordu. Birçok yerde alçıdan büyük parçalar kopmuş ve çamurlu karın içinde ayaklar altında ezilmişti.

Artemis grubu büyük bir küpün üzerine örtülmüş katranlı muşambaya doğru götürdü.

Foaly burnundan nefes verdi. "Dur tahmin edeyim. Sıradan bir muşamba gibi duruyor ama aslında geri projeksiyonlu bir kamuflaj folyosu, değil mi?"

Artemis cevap vermeden önce iki adım daha attı, sonra başıyla onaylayarak herkesi teker teker süzdü. Sırtından aşağıya terler akıyor, obsesif davranışlarıyla olan savaşını kaybetmek istemiyordu.

"Hayır, Foaly. Katranlı muşamba gibi duruyor çünkü zaten öyle," dedi. "Evet, bir katranlı muşamba."

Foaly gözlerini kırpıştırdı. "Evet, bir katranlı muşamba mı? Şimdi de Gilbert ve Sullivan'ın operalarından birini mi sahneliyorsun?" Başını geriye attı ve sesini yükseltti. "*Ben bir sentor'um, evet, ben bir sentor'um.* Bu gibi saçmalıklar sana göre değil, Artemis."

Holly, "Foaly şarkı söylüyor," dedi. "Bu yasadışı değil mi?"

Vinyáya parmaklarını şıklattı. "Sessiz olun, çocuklar. Doğal yıkıcı içgüdülerinize hâkim olun. Ben bu nano-yongaların nasıl çalıştığını görmek için sabırsızlanıyorum, sonra bir mekiğe atlayıp dünyanın sıcak merkezine doğru yola çıkacağım."

Artemis eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim Komutan, sağ olun."

Holly, *yine beş*, diye düşündü. *Kanıtlar çoğalıyor.*

Artemis Fowl periyi sahneye çağırır gibi eliyle Holly Short'u işaret etti. "Lütfen, Yüzbaşı, muşambayı kaldırın. Bir şeyleri parçalamak sizin işiniz."

Holly bir şey yapacağı için çok mutlu oldu. Artemis'le konuşabilmeyi çok isterdi ama en azından sıradan işler

yapmak bilimsel gerçeklere odaklanmaktan daha kolaydı.

"Seve seve," dedi. Muşambaya büyükannesine hakaret etmiş gibi saldırdı. Sağ elinin parmakları arasında bir bıçak belirdi, üç darbenin ardından muşamba yere düştü.

Artemis, "Hazır başlamışken sandığı da kırın, Yüzbaşı Short," dedi. Cümlesinin toplam kelime sayısı beşin katı olmayınca huzursuz oldu. Holly hemen sandığın üzerine çıktı ve saldırıya geçti.

Foaly, "Vay canına," dedi. "Bu, senin için bile çok vahşi bir gösteriydi."

Holly karın üzerinde hiç iz bırakmadan yere atladı. "Hayır. Bu bir bilim. *Cos tapa.* Hızlı ayak. Avcı hayvanların hareketlerinden yola çıkarak yaratılmış bir dövüş sanatı."

Foaly, "Bakın!" dedi. Çelik grisi gökyüzünü işaret etti. "Kimin umurunda?"

Artemis mantıksal dünyayla bağı kopmak üzere olduğu için Foaly'nin araya girmesine sevindi. Periler kendi aralarında atışırken bir an için sırtı büküldü, omuzları düştü, biri bunu fark etti.

"Artemis?"

Tabii ki, Holly'ydi.

"Evet, Yüzbaşı Short."

"Yüzbaşı? Ben yabancı mıyım, Artemis?"

Artemis öksürdü. Holly onu sorguya çekiyordu. İlgiyi üzerine çekmemesi gerekiyordu. Sayıları dile getirmemeliydi.

"Yabancı mı? Hayır. Biz birbirimizi beş seneden fazla süredir tanıyoruz."

Holly, Artemis'e doğru adım attı, vizörün ardındaki gözlerinde endişe vardı.

"Bu beş konusu, Arty. Beni endişelendiriyor. Sen kendinde değilsin."

Artemis peri kızının yanından geçip sandığın yanına gitti.

"Başka kim olabilirim?" diye sordu. Akıl sağlığıyla ilgili bir tartışmaya girmek istemiyordu. Kasıtlı olarak işini zorlaştırıyormuş gibi havadaki sisi savuşturmaya çalıştı, sonra cep telefonunu sandığa doğru uzattı ve bilgisayarlı kilitleri açtı. Sandık evlerde kullanılan buzdolaplarına benziyor ve onlar gibi ses çıkarıyordu. İnci beyazıydı ve hafifçe vınlıyordu.

Foaly, "İzlanda'da en çok ihtiyaç duyulan şey," dedi. "Buz makinesi."

Artemis, "Ah, ama çok özel bir buz makinesi," dedi. Kapağını açtı. "Buzulları kurtaracak bir buz makinesi."

Sentor masumca, "Buzlu şeker de yapıyor mu?" diye sordu. Eski dostu Mulch Diggums yanında olsaydı birbirlerine *çak bir beşlik* dostum derlerdi. Bu, o kadar demode ve çocuksu bir eylemdi ki, henüz aklını kaçırmadıysa Artemis'i deli ederdi.

Vinyáya, "Bunun bir gösteri olduğunu söyledin," dedi. "O zaman göster."

Artemis, Foaly'ye doğru zehirli bir bakış attı. "Seve seve, Yüzbaşı. Seyredin."

Kutunun içinde krom renkte bir makine vardı, çamaşırları yukarıdan alan bir çamaşır makinesiyle güdük bir

topun birleşimi gibiydi, etrafını kablolar ve çipler kuşatmıştı.

"Buz Makinesi çok güzel görünmüyor, biliyorum." Artemis cep telefonundan gönderdiği kızılötesi sinyalle makineyi çalıştırdı. "Fakat kasayı güzelleştirmek için bir ay harcamaktansa hemen üretime geçmeyi tercih ettim."

Makinenin etrafında bir daire oluşturdular. Artemis kendilerini izleyen bir uydu varsa oyun oynayan çocuklar gibi göründüklerini düşündü.

Dışarısı dondurucu derecede soğuk olmasa da Vinyáya'nın yüzü solgundu ve dişleri takırdıyordu. Soğuk, periler için insanlardan daha rahatsız ediciydi.

"Haydi, insan. Şu Buz Makinesi'ni çalıştır. Cüceyi kızağa bindir."

Artemis bunun bir peri atasözü olduğunu anladı ama ne anlama geldiğini çıkaramadı. Telefonuna baktı.

"Tabii ki, Komutan. Havadan geçen tanımlanamayan taşıt uzaklaşınca makine ilk nano-yongaları püskürtmeye başlayacak."

Holly vizöründeki bilgilere göz gezdirdi. "Havada bir şey yok, Çamur Çocuk. Belki bir numara yaparsın diye senin canına okumaya hazır askerlerle dolu, kalkanları açık bir mekikten başka."

Artemis inlememek için kendini zor tuttu. "Retoriğe gerek yok. Sizi temin ederim Yüzbaşı, atmosferde alçalan bir gemi var. Sensörlerimde açıkça görünüyor."

Holly kaşlarını çattı. "Ama benim sensörlerimde bir şey yok."

Artemis, "Komik, çünkü benim sensörlerim senin sensörlerin," dedi.

Foaly toynağını yere vurdu. "Biliyordum. Hiçbir yer güvenli değil mi?"

Artemis omuzlarını dikleştirdi. "Zamanımızın yarısını birbirimizi gözetlemekle geçirmiyormuşuz gibi davranmamıza gerek yok. Ben senin dosyalarını okudum, sen de benim okumana izin verdiğim dosyaları çaldın. Üzerimize doğru gelen bir taşıt var, belki de benimle aynı filtreleri kullanırsan senin sensörlerinde de görünür."

Holly'nin aklına bir şey geldi. "Opal Koboi'nin gemisini hatırlıyor musun? Gizli maden cevherinden yapılanı? Biz onu algılayamıyorduk ama Artemis bunu yapabiliyordu."

Artemis *polis memuru sonunda anladı* der gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Ben sadece orada olması gereken ama olmayana baktım. Çevresel gazlar, iz kirlenmesi, vesaire. Nerede bir boşluk bulsam Opal oradaydı. Genel taramalarımda da aynı tekniği kullanıyorum. Senin bu numarayı öğrenmemiş olmana çok şaşırdım, Danışman Foaly."

"Mekiğimizle bağlantıya geçip bir tarama yapmam iki saniyemi alır."

Vinyáya kaşlarını çattı, öfkesi havayı birden ısıttı.

"O zaman yap, *sentor*."

Foaly eldiveninin sensörlerini çalıştırdı ve bir merceği gözlerinden birinin önüne yerleştirdi. Ardı ardına gelen göz kırpmalar ve odaklanmalarla kimsenin göremediği bir v-sistemle bağlantıya geçti. Dışarıdan bakan biri için

sentor, hayali bir orkestrayı yönetirken karabiber solumuş birine benziyordu. Etkileyici bir görüntü değildi, birçok insanın hâlâ kablolu sistemler kullanmasının bir sebebi de buydu.

Yirmi saniye sonra Foaly'nin hareketleri birden durdu, elleri dizleri üzerinde kaldı.

"Pekâlâ," dedi. "Öncelikle, ben kimsenin evcil teknoloji uzmanı değilim. Ayrıca, yüksek hızla üzerimize doğru gelen tanımlanamayan büyük bir taşıtla karşı karşıyayız."

Holly üzerlerine gelen mekiği vuracakmış gibi hemen silahını çekti.

Artemis, Buz Makinesi'ne doğru koştu, icadını korumak ister gibi kollarını iki yana açtı, sonra kalbi şüpheyle dolunca olduğu yerde dondu kaldı.

"Bu senin gemin, Foaly. İtiraf et."

Foaly, "Benim gemim değil," diye itiraz etti. "Benim bir gemim bile yok. Ben işe bile bir dörtlü motorla gidiyorum."

Artemis elleri titreyene kadar paranoyayla savaştı fakat gösterisinin en can alıcı yerinde birden ortaya çıkan garip gemiyi başka bir teoriyle açıklayamıyordu.

"İcadımı çalmaya çalışıyorsun. Küp anlaşmasında, Londra'da işime burnunu soktuğun gibi."

Holly bakışlarını gökyüzünden ayırmadı ama arkadaşıyla konuştu.

"Ben Londra'da Kâhya'nın hayatını kurtardım."

Artemis'in bütün bedeni titriyordu. "Öyle mi? Yoksa onu benim üzerime mi saldın?" Ağzından çıkan kelimeler kendi midesini bile bulandırıyor ama kelimeler dudakları

arasından bir mumyanın ağzından dökülen bokböcekleri gibi dökülüyordu.

"Bana karşı o zaman birlik oldunuz, değil mi? Ona ne kadar para teklif ettin?"

Holly uzun bir süre nefessiz kaldı. "Teklif mi? Kâhya sana asla ihanet etmez. Asla! Bunu nasıl düşünürsün, Artemis?"

Artemis kendisini boğmalarından şüpheleniyormuş gibi kendi parmaklarına baktı. "Bunun arkasında senin olduğunu biliyorum, Holly Short. Seni kaçırdığım için beni asla affetmedin."

Holly, "Senin yardıma ihtiyacın var, Artemis," dedi. Sorunu görmezden gelmekten sıkılmıştı. "Sanırım sana ne olduğunu biliyorum. Atlantis Saplantısı dedikleri şey olabilir."

Artemis geriye doğru bir adım attı, Foaly'nin kalçasına çarptı. "Biliyorum," dedi. Ağzından çıkan buharı seyretti. "Son zamanlarda kafam çok karışık. Var olmayan şeyler görüyorum, herkesten şüphe ediyorum. Beş. Her yerde beş var."

Foaly, "Sanki biz sana zarar verecek bir şey yaparmışız gibi," dedi. Artemis'in değdiği yerdeki tüyleri düzeltti.

"Bilmiyorum. Yapar mısınız? Yapmaz mısınız? Ben Dünya'nın en önemli işine sahibim, siz değilsiniz."

Holly süvarileri çağırdı.

İletişim cihazına, "Atmosferde bir TT var," dedi. *Tanımlanamayan Taşıt* yerine ordudaki kısaltmasını kullanmıştı. "Hemen bizi almak için inişe geçin."

Yedi metre yukarıda bir peri mekiği açığa çıktı. Plakaları burundan kıça kadar teker teker görünür oldu, burun kısmı somut bir görünüm alırken bir anlığına içindeki askerler göründü. Bu görüntü Artemis'in kafasını daha da karıştırdı.

"Beni böyle mi götüreceksiniz? Geminize binmem için beni korkutup sonra Küp'ümü mü çalacaksınız?"

Foaly, "Sürekli küplerden bahsediyorsun," dedi. "Kürelerin neyi var?"

Artemis, "Ve sen, *sentor!*" dedi. Suçlarcasına Foaly'yi işaret etti. "Hep sistemimdesin. Aynı zamanda kafamda mısın?"

Vinyáya soğuğu unuttu. Hareketlerini engellememesi için üzerindeki kalın ceketi attı.

"Yüzbaşı Short. Çılgın insan senin bağlantın... Biz buradan gidene kadar tasmasını tak."

Söylenecek en bahtsız cümlelerden biriydi.

"Bana tasma takmak mı? Sen hep bana bunu mu yapıyordun, Yüzbaşı Short?"

Artemis şimdi elektriğe kapılmış gibi titriyordu.

Holly hemen, "Artemis," dedi. "Bir süre uyumak istemez misin? Sadece kafanı bir yere koy ve biraz uyu."

Bu tavsiye Artemis'e mantıklı geldi. "Evet, uyku. Bunu yapabilir misin, Holly?"

Holly öne adım attı. "Tabii ki, tek gereken biraz hipnotize olman. Yeni bir adam olarak uyanacaksın."

Artemis'in gözleri jöleleşmeye başladı. "Yeni bir adam fakat PROJE ne olacak?"

Holly, *rahatla*, diye düşündü. *Her şeyi unut.* "Projeyle sen uyandığın zaman ilgileniriz," dedi. Sesine bir parça büyü ekledi, Artemis'e ağzından çıkan her kelimede kristal çanlar çınlıyor gibi gelecekti.

Artemis, "Uyu," dedi. "Uykuya dal, rüyaların seni bekler."

Foaly, "Şimdi de tiyatrodan alıntılar mı yapıyorsun?" diye sordu. "Buna ayıracak vaktimiz var mı?"

Holly *sentor*'a doğru öfkeli bir bakışın ardından Artemis'e doğru bir adım daha attı.

"Sadece birkaç saat. Gelen her ne ise, seni buradan götürebiliriz."

Artemis, "Buradan uzağa," dedi.

"Sonra projen hakkında konuşuruz."

Mekiğin pilotu etrafa kar taneleri saçtı, arka sabitleyiciyle zeminde sığ bir hendek açtı. Cam inceliğindeki buz tabakalarının kırılma sesi Artemis'in bakışlarını odaklamasına yetti.

"Hayır," diye bağırdı. Sesi çok tiz çıktı. "Büyü yok. Bir, iki, üç, dört, beş. Burada kalacağım."

İkinci bir mekik sahneye eklendi, alternatif bir boyuttan geliyormuş gibi birden gökyüzünde belirdi. Spiral çizen bir dondurma külahı gibi zarif ve devasa büyüklükteydi. Taşıtın çok sayıda motorundan sorunlu olan bir tanesi gövdeden ayrıldı ve gri gökyüzüne savruldu. Bu kadar büyük bir gemi için çok az ses çıkarıyordu.

Artemis gemiyi görünce şok oldu.

Uzaylılar, diye düşündü. *Hayır, uzaylılar değil. Bunu daha önce gördüm. En azından şemasını.*

Foaly'nin aklından da aynı şey geçiyordu. "Biliyor musunuz, bu bana bir yerden tanıdık geliyor."

Atmosfere girişinin veya yeniden girişinin ardından yüzey sıcaklığı azaldığı için dev geminin kocaman kısımları görünür spektrumdan çıkıyordu.

Artemis suçlarcasına, "Bu, sizin uzay programınızda vardı," dedi.

Foaly, "Olabilir," diye itiraf etti. Yanaklarının arkası kızarmaya başladı, pokerde sürekli kaybetmesinin bir sebebi de buydu. "Kararsız hareketleri yüzünden söylemesi zor."

LEP mekiği sonunda yere indi, yanında bir kapak açıldı.

Vinyáya, "Herkes binsin," dedi. "Bu gemiden hemen uzaklaşmamız gerek."

Foaly öne doğru üç veya dört adım atmıştı. "Hayır. Hayır, bu bizimkilerden biri. Burada olmaması gerek ama onu kontrol edebiliriz."

Holly burnundan nefes verdi. "Tabii. Şimdiye kadar harika iş çıkardın."

Sentor'un bu yoruma tepkisiz kalması mümkün değildi. Daha fazla dayanamadı, arka bacakları üzerinde şaha kalktı ve ardından ön ayaklarını ince buzun üzerine geçirdi.

"Bu kadar yeter!" diye kükredi. "Üzerimize doğru gelen bir derin uzay araştırma aracı. Nükleer reaktörü patlamasa bile yere çarpmasıyla açığa çıkacak enerji elli millik bir çapın içerisindeki her şeyi yok etmeye yeter. LEP mekiğinin boyut değiştirmek gibi bir meziyeti yoksa, içine binmek bilim fuarlarındaki mekiklere binmek gibi faydasız olacaktır."

Holly omzunu silkti. "Pekâlâ, ne tavsiye ediyorsun?"

"Sen sesini kes ve bununla ilgilenmeyi bana bırak."

Uzay araştırma aracı insanın aklına içinde örnekler olan birkaç kavanoz ve arkasında süper-etkili güneş pilleri olan küçük bir taşıtı getiriyordu ama bu makine zihinde canlanan görüntünün tam tersiydi. Devasaydı ve hareketleri dengesizdi, içinden geçtiği havayı sarsıyor, yalpalayarak ilerliyor, arkasına bağlı motorları zincirli köleler gibi peşinden sürüklüyordu.

Foaly, "Bu şey," diye mırıldandı. Lensi aktif hale getirmek için göz kırptı. "Tasarladığımda çok daha güzel görünüyordu."

Askerlere yerlerinden ayrılmamaları emredildi ve büyük grup üzerlerine gelen gemiyi seyretti, ses geçirmez kalkanı delindiği için makinenin çığlıkları gittikçe şiddetleniyordu. Atmosferin sürtünme kuvveti mekiği yırtmış, burun kısmından dev sekizgen parçalar kopartmıştı. Ve Foaly makineyi kontrol etmek için uğraşıyordu.

"Şu anda aracın antenine girerek bilgisayar sistemine erişmeye çalışıyorum. Sorunun ne olduğunu bulursam, belki mekiği yerden otuz metre yüksekte havada asılı kalacak şekilde yeniden programlayabilirim. Biraz daha kalkanı olsa fena olmazdı."

Vinyáya dişlerini sıkarak "Daha az açıklama," dedi. "Ve daha çok iş."

Foaly işini yaparken konuşmaya devam etti. "Yapmayın, Yüzbaşı. Siz askerlerin bu gibi gergin anlardan ne kadar çok keyif aldığını bilirim."

Tüm bu konuşmalar olurken Artemis bir heykel gibi sabit duruyordu. Kendisini bırakırsa titremelerin zihnini sonsuza kadar ele geçirmesinden ve kaybolmaktan korkuyordu.

Ne oldu, diye düşündü. *Ben Artemis Fowl değil miyim?*

Sonra bir şeyi fark etti.

Geminin dört motoru vardı. Dört.

Ölüm.

Bu düşüncesini onaylar gibi, ya da düşüncesiyle tetiklenmiş gibi, alçalan geminin burun kısmında beliren ve yuvarlanmaya başlayan enerji topu, ölümün habercisi gibi duruyordu.

Holly, "Turuncu enerji," dedi. Parmağıyla işaret etti. "Her şeyi açıklayan sensin, Foaly. Ne olduğunu söyler misin?"

Foaly, "Endişelenme, zekâsı düşük dostum," dedi. Parmakları klavyenin üzerinde dans etti. "Bu gemi silahsız. Bilimsel amaçlar için kullanılan bir araçtır. Plazma enerji bir buz kesicidir, başka bir şey değildir."

Artemis kendisine daha fazla hâkim olamadı. Bedeni parçalarına ayrılacakmış gibi titriyordu.

"Dört motor," dedi. Dişleri takırdadı. "D-d-dört ölümdür."

Vinyáya olduğu yerde dondu kaldı. Arkasına döndü, başlığının içinden bir tutam çelik renginde saç fışkırıyordu. "Ölüm mü? Neden bahsediyor?"

Holly cevap veremeden turuncu plazma birkaç saniye fokurdadı, sonra LEP mekiğinin motoruna nişan aldı.

Foaly, "Hayır, hayır, hayır," dedi. Yaramaz bir öğrenciyle konuşuyor gibiydi. "Böyle olmaması gerekiyor."

Herkes korku içerisinde bir alev topuna dönüşen LEP mekiğine baktı. Metal kaplama bir an için şeffaflaşınca içinde kıvranan askerler açığa çıktı.

Holly yere çömeldi ve adamlarına ulaşmak için alevlerin arasından kendine bir yol bulmaya çalışan Vinyáya'ya doğru atıldı.

"Komutan!"

Holly hızlıydı, mekiğin motorlarından biri patlamadan Vinyáya'yı eldiveninden yakalamayı başardı. Holly patlamanın süper sıcak hava akımıyla Büyük Skua'nın çatısına fırladı. Kanatları kopmuş bir kelebek gibi çatıya düştü, aptal aptal elinde tuttuğu eldivene baktı. Vizörünün tanıma programı Vinyáya'nın yüzüne odaklanmıştı ve bir uyarı mesajı belirdi.

Merkezi sinir sisteminde ölümcül hasar, diyordu. Holly bilgisayarın aynı şeyi sesli olarak da kendisine ilettiğini biliyor ama bir şey duyamıyordu. *Lütfen bölgeyi mühürleyin ve acil durum çağrısı yapın.*

Ölümcül hasar? Bu, bir defa daha olmamalıydı. Birden aklına eski komutanı Julius Root'un ölümü geldi.

Gerçeklik korkunç bir sıcaklık dalgasıyla geri döndü, buz buhara dönüştü, üniformasının içindeki sıcaklık sensörleri uyarı verdi.

Holly parmaklarını çatının kenarına geçirdi ve bedeninin üst kısmını çatıdan kaldırdı. Gördüğü sahne sessiz bir film gibiydi, patlamayla gürültüsü arasındaki bir nanosaniyede kaskının ses filtreleri genişlemiş ve delinmişti.

LEP mekiğindeki herkes gitmişti... Buna şüphe yoktu.

Gittiler deme, öldüler de. Çünkü gerçekten öldüler.

Yüksek sesle, "Odaklan," dedi. Kelimeyi vurgulamak için bir yumruğunu çatıya geçirdi. Daha sonra yas tutabilirdi, kriz henüz aşılmamıştı.

Kim ölmedi?

Vinyáya ölmemişti. Kanaması vardı ama hayattaydı, botlarının tabanından duman çıkıyordu.

Vinyáya. Aman Tanrım.

Şimdilik Vinyáya'yı unut.

Ve saçakların altındaki kar yığınının içinde Foaly'nin bacakları tepetaklaktı.

Bu komik mi? Gülmeli miyim?

Fakat Artemis neredeydi? Bir an için Holly'nin kalbi kulaklarında atmaya başladı ve damarlarına pompalanan kan denizin dalgaları gibi kükredi.

Artemis.

Holly'nin bulunduğu yere çömelmesi düşündüğünden daha zor oldu, dizleri ağırlığını taşırken dirsekleri güçsüz kaldı, neredeyse kendini başladığı yerde buluyordu.

Artemis. Neredesin?

Sonra göz ucuyla buzun üzerinde topallayan arkadaşını gördü. Artemis yaralı değildi, sadece sol bacağını yerde sürüyordu. Ağır ama kararlı adımlarla yanan mekikten uzaklaşıyordu. Genişleyen ve kararan metal kitleden, erime noktasına ulaşınca yere cıvası damlamaya başlayan gizli maden cevherinden kaçıyordu.

Nereye gidiyorsun?

Kaçıp gitmeyeceğine emindi. Artemis hâlâ alçalmaya devam eden uzay mekiğinin üzerine doğru gidiyordu.

Holly arkadaşını uyarmak için çığlık atmak istedi. Ağzını açtı ama ağzından sadece dumanlı bir öksürük çıktı. Dumanın tadını aldı.

Birkaç denemeden sonra, "Artemis," diye haykırdı.

Artemis kafasını kaldırıp Holly'ye baktı. "Biliyorum," diye bağırdı. Sesi hırıltılıydı. "Gökten bir mekik düşüyor gibi görünse de aslında düşmüyor. Bunların hiçbiri gerçek değil, uzay mekiği, askerler, hiçbiri. Bunu yeni fark ettim. Ben... sanırım halüsinasyon görüyordum."

Holly, "Kendine gel Artemis," diye bağırdı. Sesi sanki kendisine ait değildi, beyni bir başkasının ağzına sinyal gönderiyor gibiydi. "Gemi gerçek. Seni ezer."

Artemis, "Hayır, ezmeyecek, göreceksin," dedi. Cesurca gülümsedi. "Kuruntulu rahatsızlık, hepsi bu. Bu görüntüyü bana ait eski bir anıyı kullanarak oluşturdum, Foaly'nin çizimlerine gizlice bakmıştım. Bu akıl hastalığıyla yüzleşmem lazım. Bunların hepsinin kafamın içinde olduğunu kendime ispatlarsam aklımı kaçırmam."

Holly çatının üzerinde süründü, büyü gücü iç organlarını onarırken çıkan vızıltıyı duydu. Gücü yavaşça geri dönüyor, bacaklarını kurşun borular gibi hissediyordu. "Beni dinle, Artemis. Bana güven."

Artemis, "Hayır," dedi. "Hiçbirinize güvenmiyorum. Ne Kâhya'ya ne kendi anneme." Artemis'in omuzları çöktü. "Artık neye inanacağımı veya kime güveneceğimi bilmiyorum. Fakat gösterimin ortasında üzerimize bir uzay

mekiğinin düşmeyeceğini biliyorum. Bunun gerçekleşme ihtimali çok çok az. Zihnim benimle oyun oynuyor ve kimin patron olduğunu göstermem gerek."

Holly, Artemis'in konuşmasının yarısını anladı ama Artemis'in kendi zihninden üçüncü tekil şahıs olarak bahsettiğinin farkındaydı. Hangi kafa doktoruna giderseniz gidin, bu iyiye işaret değildi.

Uzay mekiği üzerlerine düşmeye devam etti, Artemis'in varlığına inanmamasından etkilenmemiş gibiydi, önünde şok dalgaları oluşuyordu. Somut bir boyut kazanan bir anı için fazla gerçekçiydi, her bir panelinde uzayda seyahat etmenin etkileri görünüyordu. Burun kısmındaki sivri uçlu çizgiler bir şimşeğin ardında bıraktığı yaralara benziyordu, gövde bükülmüş ve çizilmişti. Üç kanadından bir tanesinde yarım daire bir kitle eksikti, sanki derin uzayda seyahat ederken bir yaratık tarafından ısırılmıştı. Burun kısmının kaplamasındaki deliğin içine garip renkli likenler dolmuştu.

Artemis bile gerçeği görmek zorundaydı. "Bu, hayali bir gemi olamaz. Benim hayal gücüm bu kadar kuvvetli değildir," demesi gerekiyordu.

Geminin iki susturucusu ardı ardına patladı ve motorun kükremesi gri gökyüzünü doldurdu.

Artemis parmağıyla uzay mekiğini işaret etti. "Sen gerçek değilsin!" diye haykırdı. Fakat kendi sesini bile duyamadı. Gemi artık Artemis'in burun konisi üzerindeki yazıları ve resimleri görebileceği kadar alçalmıştı.

"Barışla geliyorum," diye mırıldandı. *İki kelime. Ölüm.*

Holly de aynı şeyi düşünüyor, gözünün önünden bir film şeridi gibi trajedi ve felaket görüntüleri geçiyordu. Bu kargaşada Holly'nin sakin kalmasını sağlayan tek bir düşünce vardı.

Çatının üzerinden Artemis'e ulaşamam. Artemis ölecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

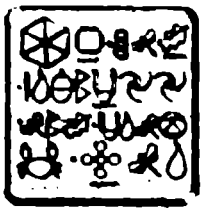
Sonra birden paniğe kapıldı.

Kâhya beni öldürecek.

Duzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM: YEŞİMTAŞI PRENSES VE ÇILGIN AYI

ÖNCEKİ GECE MEKSİKA, CANCÚN

KİRALIK Fiat 500'ün içerisindeki adam geniş ayağıyla minik gaz ve fren pedallarına basmaya çalışırken yüksek sesle küfrediyor, minik araba belki de onuncu kez stop ediyordu.

Adam, *bu minyatür aracı arka koltukta oturup sürsem çok daha kolay olur, hem dizlerim de çeneme değmez,* diye düşündü. Ve bu düşüncenin ardından arabayı Cancún'un olağanüstü lagününe tepeden bakan uçurumun kenarına çekti. Lüks süitlerin milyonlarca parıltılı ışığının yansıması altında, kendisine verdiği depozitoya mal olacak ve muhtemelen Hertz'in kara listesine alınmasına sebep olacak bir vandalizme imza attı.

"Böyle daha iyi," dedi. Şoför koltuğunu uçurumdan aşağıya attı.

Hertz'in kendini suçlaması gerek, diye düşündü. *Benim boyutlarımda bir adama minyatür bir araba vermek konu-*

sunda bu kadar ısrarcı olurlarsa böyle olur. Elli kalibrelik mermileri bir Derringer bot tabancasına doldurmaya çalışmak gibi. Çok saçma.

Yeniden araca bindi, arka koltuğa oturdu, yoluna devam etti. Saat gece yarısına yaklaşmasına rağmen yollar hâlâ araçlarla doluydu.

Geliyorum Juliet, diye düşündü. Direksiyonu küçük kardeşi için bir tehditmiş gibi sıkı sıkı kavradı. *Yoldayım.*

Kaygısızca yeniden modellenen Fiat'ın şoförü, tabii ki Artemis'in koruması Kâhya'ydı. Fakat her zaman bu isimle tanınmıyordu. Paralı askerlik kariyeri boyunca ailesinin eylemlerinden etkilenmemesi için çok sayıda *nom de guerre* kullanmıştı. Somali korsanları kendisini Centilmen George olarak biliyordu, bir defasında Suudi Arabistan'da Kaptan Steele ismiyle kiralanmıştı (Artemis daha sonra isim seçimini eleştirmiş, hüzünlü melodramlardan fazla etkilendiğini söylemişti) ve Isconahua'daki Peru kabilesi köylerini agresif tomrukçu şirketlerden koruyan gizemli devi *El Fantasma de la Selva,* ormanın hayaleti olarak biliyordu. Tabii ki, Artemis Fowl'un koruması olduğundan beri ek işler yapmıyordu.

Kâhya, Meksika'ya doğru Artemis'in ısrarıyla yola çıkmıştı. Gerçi patronunun cep telefonundaki mesajı okuduktan sonra ısrara çok fazla gerek yoktu. Telefon çaldığı zaman karma bir Uzakdoğu dövüş sporu eğitiminin ortasındaydılar. Morricone'nin *Miserere* şarkısının polifonik versiyonu mesajın geldiğini haber vermişti.

Kâhya, "Dojo'da telefon yasak, Artemis," diye homurdandı. "Kuralları biliyorsun."

Artemis, Kâhya'nın koruyucu eldivenine bir yumruk daha attı, bu seferki daha güçsüz ve gelişigüzeldi. Fakat en azından artık hedefi tutturmaya başlamıştı. Son zamanlarda Artemis'in yumrukları hedefi öyle çok şaşırıyordu ki gerçek bir dövüşte yanından geçenler karşısındaki hedeften daha çok tehlikedeydi.

Artemis, "Kuralları biliyorum, Kâhya," dedi. Bir sonraki cümleden önce birkaç kez nefes aldı. "Telefon kesinlikle kapalı. Beş kez kontrol ettim."

Kâhya elindeki koruyucu eldiveni çıkardı. Normalde eldivenin giyenin elini gelecek yumruklardan koruması gerekiyordu ama mevcut durumda Artemis'in kemiklerini Kâhya'nın küreğe benzeyen avucundan koruyordu. "Telefonun kapalı ama yine de çalıyor."

Artemis eldivenlerinden birini dizleri arasına aldı ve çekip çıkardı.

"Acil durum aramalarına açık bıraktım. Kontrol etmemek biraz sorumsuzluk olur."

Kâhya, "Sen garip konuşuyorsun," dedi. "Duraksıyorsun... kelimeleri mi sayıyorsun?"

Artemis, "Bu kesinlikle çok saçma... Kâhya," dedi. Yüzü kızardı. "Sadece kelimeleri dikkatli seçiyorum." Telefonun yanına gitti, peri ve insan teknolojisinin karışımı bir işletim sistemine sahip kendi tasarımı olan cep telefonunu eline aldı. "Mesaj Juliet'ten," dedi. Yedi santimetrelik dokunmatik ekrana baktı.

Kâhya'nın ruh hali hemen değişti. "Juliet sana bir acil durum mesajı mı gönderdi? Ne diyor?"

Artemis sessizce telefonu uzattı, cihaz Kâhya'nın dev elinde kayboldu.

Mesaj kısa ve acildi. İçinde sadece beş kelime vardı.

Başım belada, Domovoi. Yalnız gel.

Kâhya telefonu çatırdayana kadar sıktı. Mavi Elmas korumalarının ilk isimleri iyi korunan sırlardan biriydi ve Juliet'in ilk ismini kullanması başının ne kadar büyük bir belada olduğunun göstergesiydi.

Artemis, "Doğal olarak ben de seninle geliyorum," dedi. "Telefonum mesajın geldiği yeri belirleyebilir ve bir günden daha az bir süre içerisinde dünyanın herhangi bir yerinde olabiliriz."

Kâhya'nın yüz ifadesinden içindeki öfkeli profesyonelle büyük abiin mücadele halinde olduğu belliydi. Sonunda savaşı profesyonel kazandı.

"Hayır, Artemis, seni riske atamam."

"Ama..."

"Hayır. Gitmem gerek ama sen okula geri döneceksin. Juliet'in başı beladaysa hemen yola çıkmam lazım, seni yanıma alırsam sorumluluğum iki misline çıkar. Juliet işimi ne kadar ciddiye aldığımı bilir ve başı belada olmasaydı benden yalnız gelmemi istemezdi."

Artemis öksürdü. "Belki de hayatı tehlikede değildir. Belki de sadece sıkıntıdadır. Her neyse, senin hemen..."

Telefonu Kâhya'nın elinden aldı ve ekrana dokundu.

"Meksika, Cancún'a gitmen gerekiyor."

Kâhya başıyla onayladı. Kulağa mantıklı geliyordu. Juliet, Yeşimtaşı Prenses isimli karakterinin şöhretini artır-

mak için Meksikalı güreşçilerle birlikte turnedeydi. Hepsi Dünya Güreş Eğlenceleri grubundan davet bekliyordu.

"Cancún," diye tekrarladı. "Oraya hiç gitmedim. Benim gibilerin çağrıldığı bir yer değildir. Çok güvenlidir."

Artemis, "Jet senin hizmetinde," dedi. Kaşlarını çattı, cümlesinden memnun kalmadı. "Umarım yolculuğun sonunda... boşa kürek çekmiş olursun."

Kâhya kaşlarını çatıp Artemis'e baktı. Çocukta bir terslik vardı, bundan emindi fakat şimdi beyninde sadece Juliet için endişelenmeye yer vardı.

"Boşa kürek çekmeyeceğim," dedi. Sonra kararlı bir biçimde ekledi. "Bu mesajın atılmasından kim sorumluysa pişman olacak." Cümlesini vurgulamak için yüzüne büyük abi ifadesini takındı ve bir tahta mankeni öyle sert yumrukladı ki tahta kafa gövdeden ayrıldı ve yerdeki bir topaç gibi döndü.

Artemis kafayı yerden aldı ve tepesine yarım düzine kez vurdu.

"Bence çoktan pişman olmuşlardır bile," dedi. Sesi kuru yaprakların hışırtısına benziyordu.

Ve Kâhya şimdi Cancún'un gece yarısı trafiğinde inanılmaz yavaş ilerliyor, başı ve omuzları Fiat'ın tavanına değiyordu. Önceden araba kiralamadığı için Hertz'in elinde ne varsa kabul etmek zorunda kalmıştı. Bir Fiat 500. Tatile giden bir genç için uygundu ama yüz kiloluk bir deve göre değildi.

Kâhya, *silahsız bir yüz kiloluk dev,* diye düşündü. Koruma genelde nasıl bir partiye katılırsa katılsın yanına

birkaç silah alırdı ama mevcut durumda toplu taşıma Fowl jetinden daha hızlıydı, Kâhya bu yüzden silahlarını ve hatta çok sevdiği Sig Sauer'ini evde bırakmak zorunda kalmıştı. Bir uçakla Atlanta'ya gitmişti, kontrol noktasındaki görevliler Amerika Birleşik Devletleri'ne silah sokulmasına müsamaha göstermez, özellikle de bunu tek başına Beyaz Saray güvenliğini aşacak gibi duran birinin yapmasına izin vermezdi.

Kâhya, Artemis'in yanından ayrıldığından beri düşünceliydi. On beş senedir zamanının büyük bir kısmını Artemis'le ilgili aktivitelerle harcamıştı. Kendisini Atlantik üzerinde birkaç saatlik bir uçuşta bulunca kardeşi için duyduğu endişeler uyumasına izin vermemiş ve doğal olarak Artemis'i düşünmeye başlamıştı.

Artemis yakın zamanda değişmişti, buna şüphe yoktu. Geçen sene Fas'tan döndüğünden beri ruh halinde belirgin bir değişim vardı. Artemis her zamankinden daha içine kapanıktı ve zaten genelde gece vakti bir İsviçre bankası kadar açık bir insandı. Ayrıca, nesnelerin yerleri konusunda takıntıları olduğunu fark etmişti, Kâhya bulunduğu ortamdaki her şeyi potansiyel bir silah veya şarapnel parçası olarak görmeye alışkın olduğu için bu durumu gözden kaçırmamıştı. Artemis kendisinin kontrol ettiği bir odaya girip arkasından nesnelerin yerlerini değiştiriyor, cisimleri eski yerlerine koyuyordu. Ayrıca konuşmasında da bir gariplik vardı. Artemis genelde şairane cümleler kurardı ama son zamanlarda ne söylediğinden çok, kaç kelimeyle söylediğine odaklanmaya başlamıştı.

Boeing Atlanta'ya doğru inerken, Kâhya malikâneye geri döner dönmez Büyük Artemis'le konuşmaya ve endişelerini dile getirmeye karar verdi. Artemis'i tehlikelerden korumak tabii ki kendisinin işiydi ama tehlike Artemis'in kendisi ise bunu yapması çok zordu.

Artemis'i troll'lerden, goblin'lerden, şeytanlardan, cüce gazından ve hatta insanlardan korudum ama benim yeteneklerimin Artemis'i kendi zihninden koruyabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden Juliet'i hemen bulup en kısa süre içerisinde eve getirmeliyim.

Kâhya, Cancún trafiğinden kısa sürede sıkıldı ve yürümenin daha kolay olacağına karar verdi. Şoförlerin isyanları arasında aracını bir taksi durağına park etti, hızlı adımlarla beş yıldızlı otellerin önünde yürümeye başladı.

Juliet'i bulmak çok zor olmayacaktı; yüzü her yere asılan afişleri süslüyordu.

LUCHADOR GÜREŞ TAKIMI,
SADECE BİR HAFTALIĞINA BÜYÜK TİYATRO'DA.

Kâhya, Juliet'in resminin afişlerde olmasından çok rahatsız olmadı. Afişi hazırlayanlar daha agresif görünmesi için yüzüyle oynamıştı ve gösteriye uygun bir duruş sergiliyordu. Bir poster için uygun bir duruş olabilirdi ama her şeyi hatalıydı ve sol tarafı böbreklere gelecek bir darbeye karşı savunmasızdı.

Juliet rakibine asla böyle yaklaşmaz.

Kardeşi gördüğü en doğal dövüşçülerden biriydi ve başka seçeneği kalmadığı sürece yardım istemeyecek kadar gururluydu. Zaten mesajın endişe verici olmasının sebebi de buydu.

Kâhya hiç terlemeden iki kilometre koştu, kaldırımdaki insanların arasından geçti, sonunda Büyük Tiyatro'nun cam ve alçıdan ön cephesine ulaştı. Otomatik kapıların etrafında bir düzine kadar kırmızı ceketli kapıcı vardı, gösteri için gelen kalabalığa gülümsüyor ve başlarıyla söylenenleri onaylıyorlardı.

Arka kapı, diye düşündü. *İşte hayatım.*

Kâhya bir kez, sadece bir kez bir binaya ön kapıdan girmenin ne kadar güzel olacağını düşündü. Belki de korumalık yapamayacak kadar yaşlandığında, başka bir yaşamda bunu yapabilirdi.

Ne kadar yaşlanmam lazım, diye düşündü. *Zamanda o kadar seyahat ettikten ve defalarca kez periler tarafından iyileştirildikten sonra kaç yaşında olduğumu ben bile bilmiyorum.*

Kâhya arka kapıya ulaştığı anda zihnindeki bütün düşüncelerden arındı, sadece işine odaklandı. *Juliet'i bul, başının neden belada olduğunu öğren ve sivil kayıpları minimuma indirecek şekilde kızı binadan çıkar.* Gösteri başlayana kadar hâlâ on dakikası vardı, şansı yaver giderse içerisi çok kalabalık olmadan kardeşini bulabilirdi.

Arka kapıdaki tek önlem bir güvenlik kamerasıydı. Neyse ki tiyatro sade bir yerdi, bir resort otelin kongre salonunun olsa arka kapının önünde meraklı turistler, bir

salsa dans grubu ve muhtemelen sivil kıyafetli yarım düzine polis olurdu. Kâhya hiç fark edilmeden içeriye girdi ve bunu yaparken kameraya el sallayarak yüzünü etkili bir biçimde gizledi.

Kâhya sahne arkasına doğru ilerlerken herhangi bir direnişle karşılaşmadı. Bir enerji içeceğini paylaşan kostümlü güreşçilerin yanından geçti ama adamlar dönüp ona bakmadı bile. Muhtemelen kendilerinden biri olduğunu düşünmüşlerdi. Büyük ve iriydi, kötü adam olmalıydı.

Birçok tiyatro gibi, Büyük Tiyatro'nun da Artemis'in interpedia'sından akıllı telefonuna indirdiği şemalarda görünmeyen kilometrelerce uzunlukta koridorları ve geçitleri vardı. İnterpedia'da internet ortamına aktarılan bütün şemaların yanı sıra Artemis'in kendisinin çaldığı ve yükledikleri de vardı. Birkaç yanlış dönüşün ardından Kâhya'nın kusursuz yön hissi bile işe yaramadı, iri yarı korumanın içinden, gitmek istediği yer olan soyunma odasına gidebilmek için duvarları yumruklayarak kendisine en kısa yolu açmak geldi.

Kâhya sonunda soyunma odasına ulaştığında sahneye doğru yürüyen güreş takımını gördü. Likra ve ipekler içerisinde bir Çin ejderhasının parçalarına benziyorlardı. Son güreşçi de sahneye adım attıktan sonra sahne arkasının kapıları önüne dev iki koruma geçti.

Kâhya, *onları indirebilirim*, diye düşündü. ***Bu sorun olmaz ama bana Juliet'i bulup buradan çıkmak için sadece saniyeler kalır, kardeşimi tanıyorum, gitmeden önce benimle çok karmaşık ve kesinlikle anlamsız bir tartışmaya girecektir.***

Artemis gibi, eski Artemis gibi düşünmem, sakin olmam lazım. İçeriye zorla girmek ikimizi de öldürebilir.

Kâhya güreşçiler çıkınca alkışları ve bağırışları duydu. Sesler çifte kapılar yüzünden boğuk geliyordu ama soyunma odasından daha rahat duyuluyordu. Kafasını içeriye soktu ve duvara monte edilmiş monitörü gördü. Sahneyi gösteriyordu. Tam istediği gibiydi.

Kâhya ekranın yakınına girdi ve gözleri kardeşini aradı. İşte oradaydı, minderin kenarındaydı, gerçekten bir faydası olmayacak gösteriş amaçlı ısınma hareketleri yapıyordu. Kâhya kendi suskun yüzünü görebilseydi, yüzünde sevecen ve neredeyse uykulu bir gülümseme göreceği için çok şaşırırdı.

Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu, küçük kardeşim.

Juliet'in başı belada değil gibiydi. Aslında seyircilerin ilgisinin keyfini çıkarıyor, alkışlara karşılık vererek kollarını havaya kaldırıyor, atkuyruğunun ucundaki yeşimtaşı halkayla havada sekiz figürleri çiziyordu. Kalabalık, Juliet'i seviyordu. Birkaç genç adam üzerinde Juliet'in resminin olduğu pankartları havada salladı, birkaçı yakına girip konfeti kalpleri ringe savuracak kadar cesur çıktı. Kâhya kaşlarını çattı. Bu gençlere dikkat etmesi gerekiyordu.

Kâhya biraz rahatladı, dünya üzerinde sadece beş kişinin fark edeceği bir biçimde parmaklarını gevşetti. Hâlâ tetikteydi fakat en büyük korkusunun geç kalmak olduğunu kabullendi.

Juliet hayatta. Ve sağlıklı. Sorun her neyse kendi aramızda çözeriz.

Sonra en uygun çözümün olan biteni bulunduğu yerden izlemek olduğuna karar verdi. Ringin tamamını görebiliyordu ve ihtiyacı olursa birkaç saniye içerisinde kardeşinin yardımına koşabilirdi.

Açılış maçı eski tarz bir çanın çalınmasıyla başladı, Juliet havaya sıçradı ve bir kedi gibi en üstteki ipin üzerine kondu.

İzleyiciler, "Princesa! Princesa!" diye haykırmaya başladı.

Kâhya, *seyircilerin sevgilisi*, diye düşündü. *Tabii ki.*

Juliet'in rakibi izleyicilerin sevmediği biriydi. İri yarı, saçları kısa kesilmiş, üzerine kan kırmızı likra kostüm giymiş bir kadındı.

İzleyiciler kadını yuhaladı.

Luchador ringinin birçok güreşçisi gibi yeni gelen iri yarı kadın da gözlerini ve burnunu kapatan bir maske takıyordu. Maske korkunç görünümlü bir dikenli telle bağlanmış gibi dursa da Kâhya telin plastik olduğunu düşündü.

Juliet ise rakibinin karşısında bir bebek gibiydi. Maskeli yüzündeki kendine güvenin bir kısmı silindi, yardım istemek için köşesine gitti fakat güreş filmlerinden çıkmış gibi duran basmakalıp antrenör omzunu silkmekle yetindi.

Kâhya, *bu maçın nasıl olacağı önceden belirlenmiş*, diye düşündü. Burada bir tehlike yok.

Ekranın önüne bir sandalye çekti ve kardeşini seyretmeye başladı.

İlk raunt Kâhya'yı huzursuz etmedi. Ardından ikinci raund başladı, Juliet rakibinin yanına biraz fazla girdi ve rakibi hızla üzerine atıldı.

Kalabalık, "OoAh," diye haykırdı.

İzleyicilerden birkaçı, "Onu ikiye ayır, Samsonetta!" diye seslendi.

Kâhya, *Samsonetta*, diye düşündü. *Kadına uygun bir isim.*

Endişeli değildi. Gördüğü kadarıyla Juliet'in rakibinin elinden kurtulmasının en az bir düzine yolu vardı. Bunların birçoğunu da ellerini kullanmadan yapabilirdi. Teorik olarak kendini birden yere bırakabilir ve bunu sahte bir saldırıyla birleştirebilirdi.

Kâhya ringin uzak köşesine doğru yürüyen trençkotlu adamları görünce endişelendi.

Trençkot? Cancún'da? Bir şey gizlemek için değilse Meksika'da neden trençkot giyilir?

Resim Kâhya'nın detayları görmesine engel olacak kadar karlıydı ama bu adamlarda, hareket edişlerinde bir gariplik vardı. Kararlı, sinsiydiler, gölgelere gizleniyorlardı.

Kâhya, *zamanım var*, diye düşündü. Planını yapmaya başladı. *Önemli bir şey olmayabilir ama herhangi bir şey de olabilir. Juliet'in hayatını riske atamam.*

Silah olarak kullanabileceği bir şey olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Şansı yaver gitmedi. Birkaç sandalye, makyaj malzemeleri ve eski kostümlerden başka bir şey görmedi.

Maskara veya allığa ihtiyacım yok, diye düşündü. Kostümlere uzandı.

***

Juliet rakibinin kolları arasında kendisini klostrofobik hissetti.

"Yapma, Sam," diye inledi. "Beni boğuyorsun."

Samsonetta ayağını yere vurdu, çıkardığı sesler salonda yankılandı. Bu arada Juliet'in boynunu sıkmaya devam ederek gösterisine devam etti.

"Amacımız bu, Jules," diye fısıldadı. Stockholm aksanıyla konuşuyordu. "Ben kalabalığı şaşırtacağım, unuttun mu? Sen sonra beni yeneceksin."

Juliet yüzünü üç bin kişilik kalabalığa döndü, dramatik bir biçimde acıyla inledi.

İyi olanlar, "Öldür onu," diye bağırdı.

Biraz kötü olanlar, "Öldür onu ve ikiye ayır," diye haykırdı.

Kötü olanlar ise, "Öldür onu, ikiye ayır ve parçaların üzerine bas," diye bağırdı. Tişörtlerindeki vahşi sloganlar ve akan salyalarıyla kendilerini belli ediyorlardı.

"Dikkat et, Sam. Maskem çıkacak."

"Çok güzel bir masken var."

Juliet'in bütün kıyafeti insanların ilgisini çekecek şekilde tasarlanmıştı. Yeşimtaşı rengindeki streç giysisini aslında üzeri parıltılı tozlarla kaplı koruyucu bir katmandan oluşan ve gözlerini kapatan küçük maskesi tamamlıyordu.

Juliet, *maske giymek zorundaysam*, diye düşündü. *Bir işe yaramalı.*

Samsonetta'nın meşhur son darbesi için hazırlandılar; güçlü kollarının da yardımıyla rakibini baş aşağı yere

vurması gerekiyordu. Genelde rakiplerinin içinde bu hamleden sonra birkaç enerji kıvılcımı kaldıysa Sam kendini rakibinin üzerine bırakır ve başladığı işi bitirirdi. Fakat Juliet kalabalığın sevgilisi olduğu için bu seferki plan farklıydı. İzleyiciler kahramanlarının yenilmeden zor duruma düşmesinden hoşlanırdı.

Sam izleyicilere son vuruşu isteyip istemediklerini sordu.

Aksanlı sesiyle, "İstiyor musunuz?" diye bağırdı.

Kalabalık, "Evet," diye haykırdı. Yumruklar havada sallandı.

"Onu yere vurayım mı?"

İzleyiciler, "Vur!" diye bağırdı. "Vur! Vur!"

Birkaçı kaba bir şeyler daha söyledi ama güvenlik hemen adamların yanına gitti.

"Siz istiyorsunuz! Onu yere vuracağım!" Samsonetta genelde rakibini yere çarpacağını söylerdi. Fakat LuchaSlam'ın yöneticisi ç ile başlayan bir kelime yerine v ile başlayan bir kelime kullanmasını tercih ediyor ve bu durum seyircileri çılgına çeviriyordu.

Ve Samsonetta sırtını geriye doğru büktü. Çaresiz Yeşimtaşı Prenses'i havaya fırlattı. Juliet'in sonunun gelmesi gerekiyordu ama Yeşimtaşı Prenses havada bir takla atıp parmak uçlarına kondu ve en etkileyici kısım bu değildi. Etkileyici olan havada bir kez daha dönmesi ve başını yana savurarak atkuyruğunun ucundaki yeşimtaşı halkayla Samsonetta'nın çenesine vurmuş olmasıydı. Samsonetta sırtüstü yere devrildi.

Samsonetta inledi ve homurdandı, çenesini kızartmak için eliyle ovaladı, bir mors gibi yerde yuvarlandı.

Samsonetta kusursuz rol yapıyordu, Juliet bir an için halkanın kadına gerçekten zarar verdiğini düşündü ama sonra Sam gizlice göz kırpınca kadının rol yaptığını anladı.

Juliet, "Bu kadar yeter mi, Samsonetta?" diye sordu. İplerin üzerine çıktı. "Biraz daha ister misin?"

Şaşkın Samsonetta, "Hayır," diye karşılık verdi. Sonra yine v ile başlayan bir kelime seçti. "Vurma."

Juliet izleyicilere döndü. "Biraz daha istiyor musunuz?"

Hayalindeki izleyiciler, *hayır*, diye haykırdı. *Daha fazlası barbarlık olur.*

Fakat gerçek izleyicilerin ağzından çıkanlar farklıydı.

"Öldür onu!"

"İndir onu!" (Bunun ne anlamda söylendiğini bilmiyordu.)

"Ona acının ne demek olduğunu göster." Sıradan bir acıdan bahsetmedikleri belliydi.

Juliet, *bu insanları seviyorum,* diye düşündü. Öldürücü vuruş için iplerin üzerinde doğruldu.

Çok güzel bir sahne olacaktı. Havada bir takla atarak dirseğini rakibinin karnına geçirecekti fakat gölgelerin arasından biri çıktı ve Juliet'i havada yakalayıp ringin bir köşesine fırlattı. Sessiz ve kaslı saldırganlar Juliet'in üzerine atladı. Kısa süre sonra kızdan geriye yeşil bir bacak kaldı.

Sahne ışıklarından birinin arkasındaki gölgelerin ara-

sına gizlenmiş Kâhya'nın midesi korkuyla büzüldü. "İşte bunu bekliyordum!"

Cümlesi kulağına çok uğursuz geldi.

Trençkotlar tarafından gizlenen siyah kostümlerini giymiş Ninja Mangası'nın beklenmedik gelişiyle salonda bir alkış koptu. Muhtemelen kısa süre önce Mexico City'de efendilerinin Yeşimtaşı Prenses'e yenilmesinin intikamını almaya gelmişlerdi. Sürpriz misafirler bu gibi gösterilerde hep kullanılırdı ama Ninja Mangası'nın gelişi beklenmeyen bir gelişmeydi.

Ninjalar birbiri üzerinde kıvranan bir kitleydi, her biri Yeşimtaşı Prenses'e bir darbe indirmek için birbiriyle yarışıyordu. Juliet'in yerde yatıp yumrukları yemekten başka çaresi yoktu.

Kâhya sessizce ringe girdi. Şartların zor olduğu zamanlarda yenilgiyle zaferi birbirinden ayıran şey rakibini hazırlıksız yakalamaktı. Gerçi Kâhya on iki kişiye karşı bir kişi de olsa şartların kendi lehine olduğunu düşünüyordu. Juliet hâlâ kendindeyse on ikiye karşı iki kişiydiler ve bu da yeterliydi. Birkaç saniye öncesine kadar kendisini sahte ayı derisi kostümün ve maskenin içerisinde komik buluyordu ama beyninin soğuk bir köşesindeki dövüş düğmesine bastığı için şimdi bütün utancını unutmuştu.

Bu insanlar kardeşime zarar veriyor, diye düşündü. Soğuk profesyonellik kabuğu sıcak öfkesiyle çatırdadı.

İşe koyulma zamanı gelmişti.

Çılgın Ayı kostümüne yakışır bir savaş narası attı ve iplerin altından ringe yuvarlandı. Hemen rakiplerinin üzerine yürüdü ve ninjaları çok fazla efor harcamadan teker teker kardeşinin üzerinden almaya başladı. Tehditkâr sözler söylemedi, geldiğini haber verecek şekilde ayağını da yere vurmadı. Üst üste koyulmuş Jinga tahtalarıymış gibi ninjaları kardeşinin üzerinden aldı sadece.

Otuz saniye boyunca havada kollar ve bacaklar uçuştu, Ninjalar pop konserlerinde kendinden geçen gençleri bile utandıracak çığlıklar attı. Sonunda Juliet açığa çıktı.

Kâhya kardeşinin hâlâ sağlam olduğunu görünce maskesinin ardında hafifçe gülümsedi.

"Merhaba, sana ulaştım."

Kurtarılmaya teşekkür beklerken aldığı cevap Juliet'in karnına indirdiği bir yumruk oldu, ciğerlerindeki bütün hava boşaldı.

"Aaahh," diye inledi. *Sen ne yapıyorsun*, demek istedi ama diyemedi.

Ninjalardan birkaçı kendine geldi ve kendilerine has hareketleriyle saldırıya geçti, karşılığında Kâhya tarafından birer sinek gibi tokatlandı.

Kâhya, "Geri çekilin," dedi. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve ninjalara uğursuz bir bakış attı. "Ailemle bir dakika geçirmeme izin verin."

Kâhya göz ucuyla üzerine doğru gelen bir cismi gördü, bulanık ve çok hızlı bir şeydi. Sol elini havaya kaldırdı ve kardeşinin atkuyruğunun ucuna bağlı yeşimtaşından halkayı havada yakaladı.

Juliet, "Vay canına," dedi. "Bunu daha önce yapan olmadı."

Kâhya, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kimse mi?"

Juliet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kimse, sadece... abi, sen misin?"

Kâhya bir cevap veremeden Juliet yana bir adım attı ve gizlice saldırıya geçmeye hazırlanan veya sahte acılar gösterisinde gerçek acının tadına baktığı için kaçmaya çalışan bir ninjayı kolunu bir savaş baltası gibi kullanarak yere serdi.

"Adamı duymadınız mı? Ailenin arasına girmeyin."

Ninjalar titreyerek iplere çekildi. Samsonetta bile endişeliydi.

"Abi, bir intikam maçının ortasındayım. Burada ne işin var?"

Bir şeyin yolunda gitmediğini anlamak sıradan bir insanın birkaç dakikasını alırdı fakat yıllardır Artemis Fowl'la çalıştığı için Kâhya sorunun ne olduğunu hemen anladı.

"Beni sen çağırmadın. Neler olduğunu anlayabilmem için buradan gitmemiz gerek."

Juliet'in alt dudağı aşağıya sarktı, Kâhya'nın aklına on sene önce kardeşine kafasını kazımayı yasakladığı gün geldi.

"Öylece gidemem. Hayranlarım benden gösteriyi tamamlamamı ve senin işini bitirmemi bekliyor."

Bu doğruydu. Yeşimtaşı Prenses'in hayranları yerlerinde zıplıyor, Çılgın Ayı'nın kanının ringe dökülmesini istiyordu.

"Yürüyerek ringi terk edersem isyan çıkar."

Kâhya tavandan sarkan dev ekrana bakınca ekranda kendi kafasının yakından çekilmiş görüntüsünü gördü. Bu bile insanların başını döndürmeye yetecek bir görüntüydü.

Ekranın köşelerindeki eski tarz konik hoparlörlerden gür bir ses geldi.

"Bu kim, dostlarım? Yoksa Çılgın Ayı eski düşmanı Yeşimtaşı Prenses'ten intikam almaya mı geldi?"

Juliet çenesini havaya kaldırdı. "Max. Her durumdan faydalanmasını bilir."

"Juliet, bunun için vaktim yok."

Max, "Kim olursa olsun," diye devam etti. "Prensesimizi de yanına alıp gitmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Yüksek sesli tepkilerden anlaşıldığı kadarıyla izleyiciler Çılgın Ayı'nın prensesi yanına alıp ringi terk etme düşüncesinden hoşlanmamıştı. Kullandıkları dil gayet açıktı ve Kâhya duvarların titrediğine yemin edebilirdi.

Kâhya üç hızlı adımda ringin kenarına gitti ve elinde mikrofon tutan küçük adama doğru işaret parmağını salladı.

Adam masanın üzerine çıkıp kendi şapkasının üzerine basınca çok şaşırdı. Max mikrofona bağırdı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Çılgın Ayı? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Orman korucuları seni gizlendiğin yerde bulunca sana kim sahip çıktı? Tabii ki, Max Schetlin. Bana olan borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Kâhya kardeşine döndü. "Pekâlâ, Juliet. Şimdi buradan çıkmamız gerek. Bunun için zamanım yok. Birisi beni devre dışı bırakmak istedi. Muhtemelen Artemis'e zarar vermek isteyen biri."

"Daha belirgin cümleler kurman gerek, kardeşim. Artemis'in bir sürü düşmanı var, tıpkı şimdi senin de olduğu gibi."

Bu doğruydu. İnsanlar çirkinleşmeye başlamıştı, tepkilerin büyük bir çoğunluğu sahteydi ama Kâhya gözlerini ön sıralardan ringe atlayacakmış gibi duran gençlerin üzerinden ayırmadı.

Kendimi açıkça ifade etmeliyim, diye düşündü. *Bu insanlara patronun kim olduğunu göstermeliyim.*

"Ringin dışına, Jules. Hemen şimdi."

Juliet kendisine söyleneni itiraz etmeden yaptı. Kâhya'nın yüzünde yakından tanıdığı bir ifade vardı. Bu ifadeyi en son gördüğünde, Kâhya Somalili korsanların çaldığı yatta rakiplerini sıraya dizmiş, ardından Aden Körfezi'nde tekneyi batırmıştı.

Juliet, "Samsonetta'ya zarar verme," dedi. "Biz dostuz."

Kâhya hoşnutsuzluğunu belli edercesine başını iki yana salladı. "Dost mu? Rol yaptığınızı biliyordum."

Samsonetta ve ninjalar ringin bir köşesinde şov yapmakla meşguldü. Ayaklarını yere vuruyor, havaya yumruklar atıyor, saldırmadan rakiplerini tehdit ediyordu.

Juliet ringden indikten sonra Kâhya kendi köşesine gitti ve omzunu köşe direğine geçirdi. Darbenin etkisiyle direk yuvasında sallandı.

Max, "Çılgın Ayı gerçekten delirmiş," dedi. "Ringe zarar veriyor. Bunu yapmasına izin mi vereceksiniz, ninjalar? Bu adam size miras kalan sembolü kirletiyor."

Görünüşe göre ninjaların, kurdukları piramidi iskambil kartlarından bir evmiş gibi yıkan dev adamın kendilerine miras kalan sembolü biraz kirletmesine itirazı yoktu.

Kâhya direğe bir omuz daha attı, bu sefer yuvasından çıkarmayı başardı. Metal direği kucakladı, iplerin altından geçti ve ringi kendi üzerine bükmeye başladı.

Bu hareket o kadar beklenmedik bir şeydi ki insanların gördükleri sahneyi takdir etmesi birkaç saniye sürdü. Sonraki yıllarda bu hareket *ring büken* olarak bilinecek ve tüm bunlar olurken içkiyi fazla kaçırdığı için arka sokakta uyuklayan gerçek Çılgın Ayı'yı Luchador kahramanlığına terfi ettirecekti.

Max Schetlin'in bile gördüğü sahneyi yorumlamaya çalışırken nutku tutuldu.

Kâhya bu sakinliği fırsat bilerek köşe direğini döndürmeye devam etti, bu sırada iki direği daha yuvasından çıkardı.

Kâhya, *bu göründüğü kadar zor değilmiş*, diye düşündü. Dev ekrandaki görüntüsüne baktı. *Bütün ring aslında tersine çevrilmiş bir çadır gibi. Güçlü bir genç bile ringi aşağı indirebilir.*

Üç direği kolları arasına aldı ve bükmeye devam etti, ring gittikçe daralıyordu.

Ninjalardan aklıselim olan birkaçı ringi hemen terk etti ama birçoğu gördüğü sahneye inanamadı, rüya gördüğünü düşünerek gözlerini kapattı ve yere oturdu.

Kâhya, Samsonetta'ya bakıp başıyla onayladı. "Siz dışarı çıkın, hanımefendi."

Samsonetta saygıyla selam verdi, böyle bir şey yapması karakterine hiç uygun değildi fakat iplerin altından geçip ringi hemen terk etti. Başına neyin geleceğini anlayacak kadar zeki olan bir ninja da kadının peşinden gitti. Geriye kalanlar Kâhya ipleri çektikçe birbirine yaklaştı. Direkler büküldükçe eskimiş ipler ve ringde tutsak kalanlar inledi. İnsanlar sonunda ne olduğunu anladı ve Kâhya, direkleri büktükçe çığlık attı. Birkaçı Kâhya'dan ninjaların ciğerlerini havasız bırakmasını istedi fakat Kâhya ninjaları iş çıkışı otobüse binmeye çalışan insanlar gibi birbirine yapıştırmakla yetindi. Tutsaklar yerinden kıpırdayamayacak duruma gelince yuvasından çıkardığı ilk direği yerine geri taktı.

"Şimdi gidiyorum," dedi. "Size ben ülkeyi terk edene kadar yerinizden kıpırdamamanızı tavsiye ediyorum yoksa gerçekten sinirlenmeye başlayacağım."

Kâhya'nın insanları hipnotize etme yeteneği yoktu ama ses tonu yeterince ikna ediciydi.

Kafasında beyaz bandanası olan tek ninja, muhtemelen grubun lideri, "Sakin ol, Ayı," dedi. "Sen senaryonun dışına çıktın. Max delirecek."

Kâhya, "Max'ı bana bırakın," dedi. "Beni endişelendirdiğiniz için asıl siz endişelenin benim için."

Ninjanın kaşlarını çattığı, kafasındaki bandanaya rağmen belliydi. "Ne? Kim için endişelenelim?"

Kâhya dişlerini sıktı. Bu insanlarla diyalog kurmak filmlerdeki gibi kolay değildi.

"Ben gidene kadar yerinizden kıpırdamayın. Anladın mı?"

"Evet. Bunu zaten söylemiştin."

"Biliyorum"

Bir koruma için içerisinde bulunduğu durum o kadar zordu ki Kâhya hayal kırıklığıyla inledi. Kardeşine döndü.

"Bu kadar yeter. Sakin bir yere gidip düşünmem lazım. Likra olmayan bir yere."

"Pekâlâ, Dom. Beni takip et."

Kâhya platformdan aşağıya indi. "İsmimi her yerde söyleme, bunun aramızda bir sır olarak kalması gerekiyor."

"Kızma, ben senin kardeşinim."

"Olabilir ama burada binlerce insan ve bir sürü kamera var."

"Ben isminin tamamını söylemedim. Ben sana Dom..."

Kâhya, "Sakın!" diye uyardı. "Çok ciddiyim."

Sahne kapılarıyla aralarında yirmi metre vardı ve Kâhya'nın kalbi şimdiden aile bireyleri arasındaki atışmanın tanıdık ritmiyle ısınmaya başlamıştı.

Galiba başaracağız, diye düşündü. Nadir görülen bir iyimserlik içerisindeydi.

Tam bu sırada dev ekrandaki görüntünün yerini bir çift parıldayan kırmızı göz aldı. Kırmızı gözler genelde vampirler, klor yanıkları ve konjunktivit gibi kötü şeylerle özdeşleştirilse de bu kırmızı gözler güven veriyordu. Aslında, bu gözlerin içine bakan herkes, gözlerin sahibinin emirlerine uyarlarsa hayattaki bütün sorunlarının çözüleceğini düşünüyordu.

Kâhya göz ucuyla ekrana baktı ama sonra başını hemen önüne eğdi.

Peri büyüsü, diye düşündü. ***Buradaki herkes hipnotize olacak.***

Salondaki bütün hoparlörlerden, "Gözlerime bakın," diye bir ses geldi. Ses, kameralar ve izleyicilerin cep telefonlarını bile birer hoparlör gibi kullandı.

Juliet ağzından çıkan kelimeyle uyumsuz bir ses tonuyla, "Vay canına," dedi. "Gerçekten bu gözlere bakmam gerek."

Juliet'in Peri Halkı'yla yaşadıklarına dair anıları olsaydı ipeksi sesin isteklerini yerine getirmekte tereddüt ederdi. Ne yazık ki, bu anılar zihninden silinmişti.

Ses, "Çıkışları kapatın," dedi. "Bütün çıkışları kapatın. Vücutlarınızı kullanın."

Juliet maskesini çıkardı, ekranı daha iyi görmek istiyordu. "Abi, çıkışları kapatmamız gerek, vücutlarımızı kullanarak."

Kâhya yüzlerce büyülenmiş insan koridorlara çıkıp girişleri ve çıkışları kapatırken bundan daha kötüsünün ne olabileceğini düşündü.

Vücutlarınızla çıkışları kapatın? Bu peri ne istediğini gayet iyi biliyor.

Kâhya bunun hemen ardından yeni bir komutun geleceğini biliyor ve bunun *şimdi el ele tutuşun ve şarkı söyleyin* olmayacağını gayet iyi biliyordu. Hayır, ekrandan hayırlı bir komut gelmeyeceğinin farkındaydı.

Peri, "Şimdi ayıyı ve prensesi öldürün," dedi. Hipnotize edici ses prensesin s'lerini uzatarak uğursuz bir sssss'a dönüştürmüştü.

Ayıyı ve prensesi öldürün. Harika.

Kâhya kardeşinin gözlerinde ayının kim olduğunu

anlayınca uğursuz bir parıltının açığa çıktığını gördü. Ne yapacak diye merak etti. Kendisinin prenses olduğunun farkında değil miydi?

Fark etmez, diye düşündü. *Bu olana kadar ikimiz de ölmüş olacağız.*

Juliet büyülenmiş kalabalıkla birlikte, "Ayıyı ve prensesi öldürün," diye tekrarladı.

Büyülü ses, "İşlerini hemen bitirmeyin," dedi. Şimdi çok neşeliydi. "Keyfini çıkarın. Siz insanlar nasıl diyorsunuz: Acı yoksa kazanç da yoktur."

Kâhya, *bir komedyen,* diye düşündü. *O zaman Opal Koboi değil.*

Juliet, "Seni öldürmek zorundayım, abi," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Kâhya, *deneyebilirsin,* diye düşündü. Normal bir günde, kendisi zehirlenmiş ve gözleri bağlanmışsa, belki Juliet kendisine biraz zarar verebilirdi fakat kendi deneyimlerine dayanarak büyünün insanları yavaşlattığını ve aptallaştırdığını biliyordu. Hipnotize olan insanların beyinlerinin büyük bir kısmı devre dışı kalıyordu ve geriye kalanı da Nobel ödülü almaya yetmezdi.

Juliet havada uçan bir tekme savurmak istedi ama dengesini kaybetti ve kendisini Kâhya'nın kollarında buldu. Sinir bozucu olan yeşimtaşı halkasının savrularak Kâhya'nın kulağına çarpmış olmasıydı.

Kâhya, *büyülendiğinde bile sinir bozucu,* diye düşündü.

Kâhya, Juliet'i kolaylıkla havaya kaldırdı, kasları kaçmaya hazırlanırken gerildi.

Kardeşi, "Seni öldürmek zorundayım," dedi. "Özür dilerim." Sonra, "Periler?" diye sordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Juliet, Fowl Malikânesi kuşatmasını hatırlıyor muydu? Hipnotize olunca eski anılar su yüzüne mi çıkmıştı?

Kâhya, hayatta kalırlarsa bu sorunun cevabını sonra bulmaya karar verdi. Kendi yeteneklerine olan güveni tamdı ama bir salon dolusu zombiyle başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Kırmızı gözlerin sahibi, "Benim yapmam gereken işlerim var, insan uşaklarım," dedi. "Beyninizin karanlık köşelerine çekilin, yetkililer için geride hiç kanıt bırakmayın."

Geride hiç kanıt bırakmayın? Kanıtlarla ne yapacaklar?

Sorunun üzerinde düşünmeye bile gerek yoktu.

Kâhya, *Ayı*, diye düşündü. *Ha ha ha. Şakalar? Şakalara ayıracak vaktim yok. Aklımı mı kaçırıyorum? Kendine gel, adamım. Sen bundan daha kötülerini de gördün.*

Fakat üzerine doğru gelen büyülenmiş zombileri görünce daha kötüsünü ne zaman yaşadığını hatırlayamadı.

Üzerinde beyaz bir tişört ve kafasında süslü bir şapka olan kırklı yaşlardaki bir adam koridordan eliyle Kâhya'yı işaret etti.

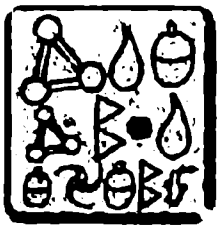
"Ayıııı!" diye haykırdı. "Ayını ve prenses!"

Kâhya peri argosundan bir küfrü ödünç aldı.

"*D'Arvit!*" dedi.

3. BÖLÜM: ORION UYANIYOR

VATNAJÖKULL, İZLANDA, ŞİMDİ

ARTEMİS psikozlar arasında gidip geliyordu.

Üzerine doğru gelen gemiye, "Gerçek değilsin!" diye bağırdı. "Sen bir hayalden başka bir şey değilsin, dostum."

Sonra bir başka paranoyaya atladı. Holly'ye, "Bunu sen planladın," diye bağırdı. "Ortakların kim? Şüphesiz Foaly. Kâhya? Benim sadık korumamı bana karşı mı kullandın? Zihnine girip içine kendi gerçeklerini mi yerleştirdin?"

Çatının tepesindeki Holly, kaskının mikrofonu kelimeleri kulağına kesik kesik verse de Artemis'in her zamanki klinik derecede mantıklı delikanlı olmadığının farkındaydı.

Eski Artemis yeni Artemis'i görseydi utancından ölürdü.

Kâhya gibi Holly de içinde bulunduğu zor duruma rağmen mizah anlayışının su yüzüne çıkmasına engel olamadı.

"Yere yat!" diye bağırdı. "Bu gemi gerçek!"

"Sen bunu düşünmemi istiyorsun. Bu gemi senin komplonun bir parçası..." Artemis duraksadı. Gemi eğer komplonun bir parçasıysa ve komplo gerçekse o zaman da gemi de gerçek olmalıydı. Birden, "Beş!" diye haykırdı. Uzun süredir unuttuğu saplantısı açığa çıktı. "Beş, on, on beş."

Parmaklarını gemiye doğru uzattı ve havada salladı.

On parmaklı selam. Bu, gemiyi buharlaştırır.

Parmaklar etkisini göstermiş gibiydi. Geminin arkasında iplerin ucundaki çaresiz kuklalar gibi sallanan diske benzer dört motor birden takla attı, yere doğru anti-yerçekimi topları göndermeye başladı, çirkin gemi hızlı alçalışını yavaşlatmaya çalıştı.

Artemis, "Hah!" dedi. "Kendi gerçekliğimi kontrol ediyorum. Görüyor musun?"

Holly, Artemis'in bir şeyi kontrol etmediğini, bir peri mekiğinin yere inişine şahit olduğunu gayet iyi biliyordu. Kendisi derin uzay mekiklerini kullanmamıştı ama yere anti-yerçekimi topları atan dev bir geminin altında durmanın ölmek için yeterli olduğunun ve parmaklarını bir büyücü gibi havada sallamanın bu gerçeği değiştirmeyeceğinin farkındaydı.

Ayağa kalkmam lazım, diye düşündü.

Fakat bacağındaki yara, kurşun bir battaniye gibi kendisini yere çekiyordu.

Sanırım leğen kemiğim kırıldı, diye düşündü. *Belki bileğim de.*

Holly'nin büyü gücünün sıradışı bir potansiyeli vardı, bunda dostu şeytan No1'in katkısı büyüktü. No1 üniversiteye kaydolan en yetenekli cadıydı ve büyü gücü yaraları iyileştiriyordu fakat yeterince hızlı değildi. Anti-yerçekimi toplarından biri kafasına inene veya geminin altında ezilene kadar Artemis'in sadece birkaç saniyesi vardı. Böyle bir şey olursa Artemis'in başına ne geleceğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Zaten Artemis de artık bir dâhi değildi.

İletişim cihazına, "Yardım," diye haykırdı. "Kimse yok mu?"

Kimse yoktu. Peri mekiğinin içindekilere artık büyü de yardım edemezdi ve Foaly hâlâ tepetaklaktı.

Birisi olsa bile artık çok geç.

Anti-yerçekimi topları birer çekiç gibi yüzeyin üzerinde indikçe buzun üzerinde büyük çatlaklar açılmaya başladı. Dalların kırılmasına benzeyen bir sesle çatlaklar yayıldı, yeraltı mağaralarına açılan delikler oluştu.

Gemi bir tahıl ambarı büyüklüğündeydi ve kendi motorlarının çekim gücüyle savaşıyor, arkasından duman dalgaları ve sıvı püskürtüyordu. Roket yakıtı Artemis'i yıkadı. Mekiğin gerçek olmadığını artık iddia edemezdi. Artemis ne kadar inatçı olursa olsun, yerinden kıpırdamasa da, sağduyuya teslim olmayı reddetti.

"Kimin umurunda?" diye mırıldandı.

Holly her nasılsa bunu duydu. *Benim umurumda*, diye düşündü.

Zorlu durumlarda zorlu çözümler üretmek gerekti.

Holly, *kaybedecek bir şeyim yok*, diye düşündü. Elini silah kılıfına attı.

Silahını her zamankinden daha geniş bir açıyla kılıfından çıkardı. Silah, vizörüyle senkronize edilmişti ama Holly'nin ayarları kontrol edecek vakti yoktu. Sadece başparmağıyla komut algılayıcıya bastı ve ağzının kenarındaki mikrofona konuştu.

"Silah. Ölümcül olmasın. Geniş açılı şok dalgası."

"Özür dilerim, Artemis," diye mırıldandı. Sonra üç saniye boyunca Artemis'e ateş etti.

Holly tetiği çektiğinde Artemis bileklerine kadar sulu karın içine gömülmüş saçmalıyordu.

Şok dalgası, dev bir elektrikli yılanbalığı gibi hedefe çarptı. Artemis'in vücudu yerden havalandı ve mekik az önce Artemis'in durduğu yere çarpmadan birkaç saniye önce uzağa savruldu.

Artemis açılan kraterlerden birinin içine düştü ve gözden kayboldu.

Holly, *bu iyi değil,* diye düşündü. Sonra kehribar renkli kuyrukları olan ateşböcekleri gibi büyünün kıvılcımlarının gözleri önünde dans ettiğini gördü.

Sistem kendini kapatıyor, diye düşündü. *Büyü iyileşebilmem için beni uyutuyor.*

Göz ucuyla mekiğin karnında bir kapının açıldığını ve yere bir iskele indiğini gördü. Gemiden birileri inmeye hazırlanıyordu.

Holly, *umarım hemen uyanırım*, diye düşündü. *Buzdan nefret ederim ve soğukta ölmek istemiyorum.*

Sonra gözlerini kapattı ve kendinden geçerek çatıdan yerdeki karların üzerine düştü.

Holly bir dakika sonra gözlerini açtı. Uyandığında kendisinin belgesellerde gösterilen savaş alanlarından birinde olduğunu düşündü. Ayağa kalktığını hatırlamıyordu ama ayaktaydı ve perişan görünümlü Foaly tarafından sürükleniyordu. Alnındaki perçemlerin ucu yanmıştı ve şimdi kafasının tepesinde bir kuş yuvası gibi duruyordu. Fakat daha önemlisi çok stresliydi.

Foaly, "Haydi, Yüzbaşı!" diye bağırdı. Sesi ağzıyla senkronize değildi. "Hareket etmemiz gerek."

Holly kehribar renkli kıvılcımlar öksürdü ve gözleri sulandı.

Kehribar büyü? Yaşlanıyorum.

Foaly arkadaşını omuzlarından tutup sarstı. "Kendine gel, Yüzbaşı. Yapmamız gereken işler var."

Sentor travma psikolojisi uyguluyordu. Holly bunu biliyor, Polis Plaza'da aldığı eğitimi hatırlıyordu.

Savaş stresinde askerlerin profesyonelliğine hitap etmek gerek. Onlara rütbelerini hatırlatın. Görevlerini yerine getirmeleri gerektiğini söyleyin. Bunun açılan psikolojik yaralar üzerinde uzun süreli bir etkisi olmaz ama üsse geri dönmelerini sağlayabilirsiniz.

Dersi veren Komutan Vinyáya'ydı.

Holly kendine gelmeye çalıştı. Dizlerinden aşağısı tutmuyor ve vücudunun orta kısmı büyü yanması olarak da bilinen iyileştirme sonrası acısıyla kavruluyordu.

"Artemis yaşıyor mu?"

Foaly, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bunu ben tasarladım biliyorsun. Onları ben tasarladım."

"Kimleri?"

Foaly arkadaşını buzların camlaştığı yerde durdurdu.

"Şimdi peşimizden gelen şeyleri. Amorfrobotlar. Mekikten çıkan şeyler."

Tepeden aşağıya doğru kaydılar, dengelerini kaybetmemek için ağırlıklarını öne verdiler.

Holly'nin kaskı panaromik olmasına rağmen görüşü tünel görüşüydü. Görüş sahasının kenarlarında kehribar renkli gürültü vardı.

Hâlâ iyileşiyorum. Hareket etmemem lazım. Kendime nasıl zarar vereceğimi ancak Tanrı bilebilir.

Foaly arkadaşının aklından geçenleri okumuş gibiydi ama aslında empati yapıyordu.

"Seni uzaklaştırmak zorundaydım. Amorfrobotlarımdan biri sana doğru geliyor, önüne çıkan her şeyi yok ediyordu. Mekik buzun altına gitti, nereye düştüğünü ancak Tanrı bilir. Bana yaslan."

Holly başıyla onayladı ve öksürdü. Havaya saçılan tükürükleri gözenekli vizörü tarafından emildi.

Artemis'in içine düştüğü kratere doğru yürüdüler. Artemis'in vücudu solmuştu ve ağzının kenarından saçlarına doğru kanı akıyordu. Foaly ön ayakları üzerine düştü ve Artemis'i konuşarak kendine getirmeye çalıştı.

"Haydi, Çamur Çocuk," dedi. Artemis'in koluna dokundu. "Kaybedecek vaktimiz yok."

Artemis'in buna cevabı kolunun seğirmesi oldu. Bu iyiydi. En azından hâlâ hayattaydı.

Holly kraterin kenarını aştı ve dibine indi.

"Kaybedecek vaktimiz yok mu?"

Foaly parmağıyla Artemis'i dürttü. "Evet, öyle. Senin kaleminle robotu öldürmen gerekmiyor mu?"

Holly'nin gözleri parıldadı. "Gerçekten mi? Bunu yapabilir miyim?"

Foaly burnundan nefes verdi. "Evet, kaleminin içinde grafit yerine hiper-süper şeytan büyüsünden bir ışın olsaydı yapabilirdin."

Holly hâlâ kendisine tam olarak gelememişti, çok yorgun ve aşırı stresli olmasına rağmen içinde bulundukları durumun ciddiyetinin farkındaydı. Garip metalik tıkırtılar ve hayvani sesler duyuyordu. Seslerin önce temposu sonra şiddeti arttı.

Derisi geriliyormuş gibi sesler Holly'nin alnını aşındırdı.

"Bu da neyin nesi?"

Foaly, "Amorfrobotlar iletişim kuruyor," diye fısıldadı. "Kablosuz olarak terabaytlık bilgileri paylaşıyor, birbirlerini bilgilendiriyorlar. Birinin bildiğini artık hepsi biliyor."

Holly vizöründen Artemis'in hayati değerlerine baktı. Parıltılı yazılardan delikanlının kalp atışlarının biraz düzensiz olduğunu ve beyninin yan kısmında sıradışı aktiviteleri fark etti. Kaskının Artemis hakkında varabileceği en iyi sonuç ölü olmadığıydı. Kendisi bu şanssız maceradan sağ kurtulursa belki Artemis de kurtulurdu.

"Ne arıyorlar, Foaly?"

Sentor, "Ne mi arıyorlar?" diye tekrar etti. Diş etlerini fazlasıyla açığa çıkaran çılgın gülümsemesinden bir örnek verdi.

Holly duyularının birden keskinleştiğini fark etti ve büyünün işini bitirdiğini anladı. Leğen kemiği hâlâ zonkluyordu ve muhtemelen birkaç ay daha zonklayacaktı fakat yeniden işlevsel durumdaydı, belki de peri medeniyetine yaslanmanın vakti gelmişti.

"Foaly, kendine gel. Bu şeylerin ne yapabileceğini öğrenmek zorundayız."

Sentor üzerinde düşünecek bu kadar çok şey varken birisinin kendisine sorular sormasından rahatsız olmuş gibiydi.

"Holly, gerçekten! Şimdi açıklamalar yapacak zamanımız var mı?"

"Kes sesini, Foaly! Bilgi, konuş."

Foaly iç geçirdi, dudakları titredi. "Bunlar biyolojik-küreler. Amorfrobotlar. Plazma tabanlı aptal makineler. Bitkilerden örnekler toplar ve plazmalarında analiz ederler. Sadece bu kadar. Zararsızlar."

Holly, "Zararsız mı?" diye sordu. "Bence birisi senin robotlarını yeniden programlamış, *sentor*."

Foaly'nin yanaklarından kan çekildi ve parmakları seğirdi. "Hayır. Bu, mümkün değil. Mekiğin mikro-organizmaları incelemek için Mars'a doğru gitmesi gerekiyordu."

"Senin mekiğinin kontrolden çıktığını söyleyebiliriz."

Foaly, "Bu da bir olasılık," dedi. "Bunların hepsini hayal-ediyor olabilirim."

Holly sorularına devam etti.

"Onları nasıl durdururuz, Foaly?"

Foaly'nin yüzündeki korkuyu gözden kaçırmak mümkün değildi, korkusu bir güneş gibi apaçık ortadaydı. "Durdurmak mı? Amorfrobotlar uzayda uzun süre kalmaya dayanacak şekilde tasarlandı. Bunlardan birini bir yıldızın üzerine bırakırsın ve mekiğe bilgilerini gönderecek kadar uzun süre yaşar. Benim bir kendini yok etme şifrem vardı ama sanırım onu devre dışı bırakmışlardır."

"Bir yolu olmalı. Onları vurabilir miyiz?"

"Kesinlikle olmaz. Enerjiyi severler. Hücrelerini besler. Onları vurursan daha büyük ve daha güçlü olurlar."

Holly avucunu Artemis'in alnına koydu ve sıcaklığını kontrol etti.

Keşke uyanık olsaydın, diye düşündü. *Senin dâhice planlarından birine gerçekten çok ihtiyacımız var.*

Birden, "Foaly," dedi. "Amorfrobotlar şimdi ne yapıyor? Ne arıyorlar?"

Foaly basitçe, "Yaşam," dedi. "Şimdi bir bölge taraması yapıyorlar, inecek bir yer seçtiler ve etrafı araştıracaklar. Karşılaştıkları bütün yaşam formlarını keselerine emecek, analiz edecek ve serbest bırakacaklar."

Holly kraterin kenarına gitti. "Tarama kriterleri nedir?"

"Sıcaklık ilkidir fakat herhangi bir şeyi kullanabilirler."

Holly, *termal tarama,* diye düşündü. *Sıcaklık imzaları.*

Yanan mekiğin yanında bu kadar çok vakit geçirmelerinin sebebi bu.

Amorfrobotlar görünmez bir ızgaranın köşelerine konumlanmış, yavaş yavaş üzerinde hâlâ dumanı tüten mekikten uzaklaşıyordu. Zararsız görünüyor, ikiz kırmızı sensörleri olan jöle topları özlerinde yuvarlıyorlardı. Toplar bir çocuğun doğum günü partisindeki balçık balonlarına benziyordu. Çok büyük değillerdi.

Çok tehlikeli olamazlar. Sersem küçük oyuncaklar.

Bu fikri amorfrobotların birden renk değiştirmesiyle hemen değişti. Robotların yarı-saydam yeşilinin yerini öfkeli bir elektrik mavisi aldı. Çıkardıkları ürkütücü sesler tiz bir vızıltıya dönüştü.

Holly, *bir şey buldular,* diye düşündü.

Sayıları yirmiyi bulan robotlar tek bir noktaya toplandı, bazıları daha büyük kabarcıklar oluşturmak için birleşti, baloncuklar buzun üzerinde hızla yayıldı. Diğerlerine mesajı ileten robotun derisi üzerinde elektrik yükleri dolaştı, ardından karların arasına akımı serbest bıraktı.

Holly, *katil,* diye düşündü. Korkudan çok öfkeye kapıldı. *Bunları Foaly tasarlamadı.*

Foaly arkadaşının önüne geçti. "Gözlerinde yine aynı bakış var, Yüzbaşı."

"Hangi bakış?"

"Julius Root'un deyimiyle *son derece aptal bir şey yapmak üzereyim* bakışı."

Tartışacak zaman yoktu. "Artemis'in sandığına ulaşmam lazım."

"Gidemezsin. LEP el kitabı bu gibi durumlarda ne tavsiye eder?"

Holly dişlerini sıktı. Elindeki iki dâhi de işe yaramıyordu, bunu kendisi yapmak üzereydi.

"Senin de yazılmasına yardım ettiğin el kitabı güvenli bir mesafeye çekilmemi ve bir kamp kurmamı tavsiye eder ama lütfen üzerine alınma, bunlar kafasız *troll*'ler için tavsiyeler."

"Vay canına! Çok saygılısın. Saygı kelimesinin ne anlama geldiğini gerçekten biliyor musun? Ben bir kitap profesörü değilim ama yazdığım el kitabının kafasız *troll*'lere göre olduğunu söylemenin saygıyla uzaktan yakından bir ilgisi yok."

Holly, "Bunun için vaktim yok, Foaly," dedi. Sonra zamanın az olduğuna ve daha sonra özür dileyebileceğine karar verdi. "Dinle, Foaly. Polis Plaza'yla bağlantım yok. Peşimizde katil robotlar var ve bize çözüm üretebilecek iki kişiden biri ayakta rüya görüyor diğeri ise kendinden geçmiş rüyalar görüyor. Bu yüzden ben Artemis'in sandığına doğru giderken beni korumana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Holly yedek silahını uzattı. Foaly silahı nazikçe, sanki radyoaktif bir madde tutarmış gibi eline aldı. Gerçi bir miktar radyoaktif olduğu doğruydu.

"Pekâlâ, bu şeyin nasıl çalıştığını biliyorum. Yani teorik olarak."

Holly, "Güzel," dedi. Fikrini değiştirmeden buzun üzerinden kendini aşağıya bıraktı.

***

Holly buzun üzerinde kayarken vücudunun uyuştuğunu hissetti. Önünde buz tabakası uzanıyor, rüzgârla buzun üzerinde helezon kar öbekleri birikiyordu. Rüzgâr yandan esiyor ve ilerleyişini kolaylaştırıyordu. Kısa süre önce birkaç kemiğinin kırıldığı düşünülecek olursa iyi durumdaydı.

Büyü bir kez daha hayatımı kurtardı.

Fakat artık içinde tek bir büyü kıvılcımı bile yoktu.

Tilkinin dumanı tüten leşi, karın üzerinde kendi mezarını kendisi eritiyordu.

Holly bakışlarını zavallı memelinin üzerinden kaçırdı, hayvanın kararmış başına bakamadı. Robotların ilgisini çekmeyen ve bir kenarda duran Artemis'in sandığına odaklandı.

Fark edilmeden hattı geçmeliyim. İlk olarak sıcaklığın algılıyorlar. Onlara üzerinde düşünecekleri sıcak bir şey vermeliyim.

Holly üniformasının içindeki havalandırmayı açtı, vizöründeki değerlere göre beş dakikalık gücü kalmıştı. Sonra Neutrino'su için işaret fişeğini seçti. Soğuktan titrerken birkaç kez yanlışlıkla göz kırptı ve medya oynatıcısını çalıştırdı. Neyse ki sesi kısıktı ve Grazen McTortoor'un epik *Trol Günbatımı* şarkısını robotlar titreşimi hissetmeden kapattı.

Grazen McTortoor'un müziği daha önce kimseyi öldürmemişti. Bunu duysa çok heyecanlanırdı.

Holly sırtüstü döndü, gözlerini karanlık ve granit renginde gökyüzüne odakladı, karnı şişkin bulutlara baktı.

Sıcaklık.

Holly elini yukarı uzattı ve eldiveninin tetik kısmını yerinden çıkardı. Silahını gökyüzüne çevirdi ve işaret fişeklerini geniş bir yay çizerek gökyüzüne gönderdi.

Fişekler. Gören olursa yardıma gelir.

Amorfrobotların sakin cıvıltıları yerini tiz bir vızıltıya bıraktı ve Holly harekete geçme zamanının geldiğini anladı.

Holly sağduyusu devreye girmeden ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Son sürat Artemis'in sandığına doğru gidiyor, mümkün olduğunca düz bir hatta ilerliyor, silahını elinden bırakmıyordu.

Foaly'nin dedikleri umurumda bile değil. Bu kırmızı gözlü canavarlardan biri yanıma gelirse plazma bombasının iç organlarına ne yapacağını merak ediyorum.

Robotlar istisnasız olarak dikkatlerini gökten düşen fişeklere odakladı. Fişekler bulutların içinden geçen oksiasetilen meşaleler gibi cızırdıyordu. Amorfrobotların kolaylıkla şekil değiştiren vücutlarından jel periskoplar çıktı. Hiçbiri yerinden kıpırdamadı ve hepsi fişeklerin düşüşünü seyretti. Buzun kenarında tutarsız bir sıcaklık kaynağı fark etmiş olsalar da duyuları algıladıklarını sıraya sokacak şekilde programlanmışlardı.

Çok da zeki değiller.

Holly kırılgan kemiklerinin izin verdiği kadar süratli koşuyordu.

Arazi düz ama kaygandı. Hafif eylül karı buzun üzerine düşmüştü ve Holly bir traktörün lastik izlerine basınca az kalsın dengesini kaybediyordu. Bileği burkuldu ama çatırdamadı. Şanslıydı.

***

Şanslı küçük peri
Rafta oturuyor
Aptal insan çocuk
Onu oyuncak zannediyor

Peri çocuklara insanlarla karşılaşırlarsa kıpırdamamalarını öğütleyen bir şarkıydı.

Bir ağaç gibi düşün ve Çamur Adam da seni öyle görsün.

Holly, *ben bir ağacım*, diye düşündü. Kendisi de buna inanmadı. *Küçük bir ağacım.*

Şimdiye kadar her şey iyiydi, robotlar fişeklere odaklanmıştı ve kendisinin sıcaklık imzasıyla ilgilenmiyordu. LEP mekiğinin enkazının yanından geçti, gövdenin çatırtılarını duymamaya ve ön cama yapışmış üniformalı askere bakmamaya çalıştı. Mekiğin arkasında Artemis'in büyük deneyi vardı. Kocaman bir buzdolabı top.

Harika. Daha fazla buz.

Holly, Artemis'in Buz Küpü dediği cismin yanına eğildi ve hemen kontrol panelini açtı. Neyse ki omni-sensör basit olduğu için kaskıyla senkronize etmesi zor olmadı. Şimdi buzdolabı top ne zaman isterse oraya ateş açacaktı. Sayacı ayarladı ve hemen koşmaya başladı, geldiği yere geri dönüyordu.

Fişeklerin bu kadar uzun süre dayanması iyi bir şeydi, Foaly'yi yeni tasarımı için kutlamayı düşünürken fişekler teker teker söndü.

Gökyüzünde parıltılı ışıklar kalmayınca amorfrobotlar

metodik olarak bölgede yaşam izleri aramaya devam etti. İçlerinden birisi ızgaranın içinden geçen sıcaklığı kontrol etmeye gönderildi. Robot buzda yuvarlandı, bunu yaparken yeri taradı, enkazın içine jel uzantılar gönderdi, hatta alçaktan uçan bir siyah kafalı martıyı yakalamak için bir öküz kurbağası gibi uzun dilini hedefe gönderdi. Bu bir film olsaydı arka plana ciddi bir müzik koymak gerekirdi. Robot sadece işini yapıyordu. Sonra vektörü Holly'yle kesişti ve sanal olarak çarpıştılar. Robotun gözleri parıldadı ve yuvarlak bedeninde elektrik akımı gezinmeye başladı.

Holly, *sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var*, diye düşündü. Robota nişan aldı.

Işın demeti şişkin bedenin merkezine doğru gitti ama özündeki sinir sistemi donanımına ulaşmadan dağıldı. Robot tekmelenen bir top gibi geriye savruldu, bunu yaparken vızıldayarak arkadaşlarına haber verdi.

Holly diğerlerinin ne cevap vereceğini merak ederek duraksamadı; bunu yapmasına gerek yoktu –keskin duyma hissi ihtiyacı olan her şeyi algıladı. Robotlar kendisi için geliyordu. Hepsi geliyordu. Yarı-katı formlar ürkütücü bir biçimde cıvıldayarak birer antilop gibi buzun üzerinde ilerledi.

Yolu kendisiyle kesişecek olan bir robot yana savruldu, bedeninin üst kısmında geçici olarak bir Neutrino deliği açıldı. Görünüşe göre Foaly, elindeki silahın robotları öldüremeyeceğini bilse de arkadaşını koruma işini çok ciddiye alıyordu.

Teşekkürler, Bay Danışman.

Robotlar şimdi üzerine geliyor, dört bir yandan geğirmeye ve ciyaklamaya benzer sesler çıkararak bir araya toplanıyordu.

Çizgi film karakterlerine benziyorlar.

Bu düşünce bile Holly'nin sevimli yaratıklara ateş açmasına engel olmadı. Foaly'nin kendisine bağırdığını ve sadece gerektiğinde ateş etmesini tavsiye ettiğini duydu. Herhalde şöyle diyordu:

Holly. Tanrı aşkına, özü enerji olan varlıklara enerji göndermekten vazgeç. Sen aptal mısın?

Robotlar titreşti ve büyümeye başladı, daha agresifleşti.

Holly, "*D'Arvit,*" diye küfretti. Nefes nefeseydi. Kaskı kendisine kalp atışlarının 240'ın üzerine çıktığını neşeli bir uyarı sesiyle haber verdi, bu durum bir peri için normal değildi. Normalde düz bir arazide koşmak ne Holly'yi ne de LEP'in fiziksel eğitimini geçenleri zorlardı ama şimdiki büyük bir iyileştirme sürecinden hemen sonraki uzun bir koşuydu. Buzun üzerinde koşmak yerine bir hastane yatağında dinleniyor olması gerekti.

Kaskı, "Kalp krizine iki dakika," diye uyardı. "Bütün fiziksel aktiviteyi durdurmanız iyi olur."

Holly bir nanosaniyeyi sesin sahibine küfretmek için harcadı. LEP'in gösterişli yüzü, vücudunu saran kıyafetler giyen sarı saçlı Onbaşı Frond gözünün önüne geldi. Frond yakın zamanda yaptırdığı testlerle soyunun Peri Kralı Frond'a kadar gittiğini kanıtlamış ve kendisine Prenses diye hitap etmeye başlamıştı.

Foaly kraterin yanından açığa çıktı ve arkadaşını dirseğinden yakaladı. "Gel, Holly. Küçük çukurumuza bizzat sürüklediğin bu sürüngenlerin bizi böcekler gibi ezmesine birkaç saniye var."

Holly hızla koşmaya devam etti. "Bir planım var."

Tepeyi aştılar ve Artemis'in içinde baygın yattığı kraterin içine girdiler. Amorfrobotlar mermer bir zeminde yuvarlanan bilyeler gibi buzun üzerinde akmaya devam etti.

Foaly çukurun içine atladı. Zarif bir sahne değildi, *sentor*'lar yüksekten atlamayı beceremediği için havuz yarışmalarına katılmazdı.

Foaly, "Planın her neyse, işe yaramıyor," dedi.

Holly de arkadaşının yanına atladı, Artemis'in üzerini mümkün olduğunca kapattı.

"Yüzünü buza sok," dedi. "Ve nefesini tut."

Foaly, Holly'yi duymadı. Dikkatini durduğu yerde titreşmeye başlayan Buz Küpü'ne vermişti.

"Galiba Artemis'in topu ateş etmek üzere," dedi. Ölümle burun buruna olmasına rağmen bilimsel merakı galip geldi.

Holly *sentor*'u yelesinden tuttu ve yüzünü yere bastırdı. "Yüzünü karın içine sok ve nefesini tut. Bu, ne kadar zor olabilir?"

Foaly, "Ah," dedi. "Anlıyorum."

Bir yerlerde sıcaklık artmış olmalıydı çünkü robotlar olduğu yerde durdu ve cıvıltılar hararetlendi. Sesler kısa süre sonra topun patlama sesi ve ardından gelen ıslıkla bastırıldı.

Amorfrobotlar hep birlikte, "OooAh," dedi. Jel periskoplar yine açığa çıktı.

Foaly bir gözünü kapattı ve kulaklarını havaya dikti. "Havan topu," dedi. Sonra ıslık sesi şiddetini artırırken derin bir nefes alıp vücudundaki delikleri mümkün olduğunca kapatmanın iyi olacağına karar verdi.

Bu gerçekten canımı yakacak, diye düşündü. Dört yaşında bir *pixie* gibi kıkırdadı.

Sonra bulundukları yerin üzerine nano-yongalar yağmaya başladı, bütün çatlaklar kapandı, delil ve içindekilerin üzeri örtüldü, sıcaklık imzaları gizlendi.

Amorfrobotlar gizemli makineyle ilgilenmedi, arkalarına döndü ve peşine düştükleri varlıkları aradı. Aradıklarını bulamayınca omuzlarını silktiler ve mekiklerine doğru yürümeye başladılar. Uzay mekiği yüzeydeki buzu eriterek yeraltındaki volkanın içine düşmüştü.

Yapışkan batağın altında kalan iki peri ve bir insan hareketsizdi. Nefesleriyle baloncuklar çıkarıyorlardı.

Holly sonunda, "İşe yaradı," dedi.

Foaly, "Yüzünü gizle," diye tersledi.

Holly yüzünü yapış yapış yüzeyden kaldırdı. "Sen bana ne dedin?"

Foaly, "Üzerine alınma," dedi. "Kabalık etmek istemedim. Fakat bu yongaları vücudumdan temizlemenin ne kadar zor olacağının farkında mısın? Caballine herhalde her yerimi tıraş eder."

"Ne yapar?"

"Tıraş eder. Sen sağır mısın?"

"Hayır, yongalar kulaklarıma da doldu."

Holly silkindi ve Artemis'in üzerine eğildi, eldivenindeki sensörlerle insanın hayati değerlerini kontrol etti.

Hâlâ hayatta.

Peşlerinde kimsenin olmadığından emin olmak için havaya baktı.

Bize geri dön, Artemis. Sana ihtiyacımız var.

Amorfrobotlar gitmişti, kısa süre öncesine kadar Vatnajökull'da olduklarını belli eden tek şey karın ve buzun üzerinde bıraktıkları izlerdi. Havada cıvıltıları yoktu, gerçi biraz cıvıltı olsaydı duydukları tek ses yanan LEP mekiğinin çatırtıları olmazdı.

Holly kanayan bir yaranın üzerindeki büyük bir yara bandını çeker gibi sesler çıkararak Artemis'ten vücudunu ayırdı.

Ne büyük felaket, diye düşündü. Yongalarla kaplı kaskın ağırlığıyla başı öne düştü. Kusursuz bir felaket.

Holly etrafına bakındı, durumu bir kez daha gözden geçirdi. Komutan Vinyáya askerleriyle birlikte gitmişti. Bir LEP Mars mekiği bilinmeyen güçlerin kontrolüne geçmişti ve Dünya'nın kabuğunun derinliklerine iniyordu. Mekik, Haven şehriyle bağlantılarını kesiyordu ve civardaki insanların patlamalarla fişeklerin ne olduğunu merak ederek bölgeyi araştırmaya gelmesi an meselesiydi. Ve kalkanını bile açacak büyü gücü yoktu.

Holly, "Haydi, Artemis," dedi. Sesinde çaresizlik vardı. "Daha önce başımız bu kadar büyük bir belaya girmemişti.

Haydi, sen böyle imkânsız durumları seversin. Seni vurduğum için özür dilerim."

Holly eldivenini çıkardı ve parmaklarını öne uzattı, içlerinde büyü kıvılcımı kalıp kalmadığına baktı.

Hiçbir şey. Büyüsü yoktu. Belki de böylesi daha iyi. Zihin hassas bir organdır ve Artemis'in Atlantis Saplantısı'nı tetikleyen de muhtemelen peri sanatlarıyla fazla haşır neşir olmasıdır. Artemis'in iyileşmesi gerekiyorsa bunu eski tarzda, ilaçlar ve elektroşokla yapması gerekiyor.

Holly, *ona ilk şoku zaten verdim*, diye düşündü. Suçlu bir biçimde kıkırdadı.

Artemis yattığı yerde hafifçe kıpırdandı, yüzünü kaplayan yapışkan nano-yongalara rağmen gözlerini kırpmaya çalıştı.

"Ah," diye inledi. "Beeenn..."

Holly, "Dur," dedi. Artemis'in burun deliklerini ve ağzını kapatan yongaları temizlemeye çalıştı. "Bırak yardım edeyim."

Artemis'in tükürüğü ağzının kenarından aktı. Gözlerinde bir farklılık vardı. Rengi her zamanki gibiydi ama bakışları daha yumuşaktı.

Rüya görüyorsun.

Holly, "Artemis?" dedi. Tipik bir Artemis cevabı bekledi. *Tabii ki, Artemis. Kimi bekliyordun?* Fakat aldığı cevap farklı oldu.

"Merhaba."

Bu kadarı da yeterliydi. Holly mutlulukla gülümsemeye başlarken devamı geldi.

"Ve sen kimsin?"

Aaaah. D'Arvit.

Holly kaskını çıkardı. "Benim, Holly."

Artemis neşeyle gülümsedi. "Tabii ki, evet. Artemis hep seni düşünüyor. Seni tanımamam çok utanç verici. İlk kez karşılaşıyoruz."

"Ah... Artemis beni düşünüyor ama sen düşünmüyor musun?"

"Ah evet, ben de düşünüyorum. Gerçekte çok daha güzel göründüğünü söylememe izin ver."

Holly'nin üzerine bir yaz fırtınasının gölgesi gibi bir uğursuzluk çöktü.

"Öyleyse, daha önce karşılaşmadık mı?"

Artemis, "Karşılaşmadık," dedi. "Fakat tabii ki ben senin farkındaydım. Seni uzaktan, Artemis'in kişiliğinin içine gömüldüğüm yerden gördüm. Bu arada, beni serbest bıraktığın için teşekkürler. Artemis'in sayılara olan takıntısı ortaya çıktığından beri bilincinin içine hapsolmuş durumdaydım ama senin silahından çıkan akım bana ihtiyacım olan enerjiyi verdi. Senin silahındı, değil mi?"

Holly dalgın bir biçimde, "Evet, öyleydi," dedi. "Hoş geldin, sanırım." Aklına birden bir şey geldi. "Kaç tane parmağımı havaya kaldırdım?"

Artemis peri kızının eline şöyle bir baktı. "Dört."

"Bu durum seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, benim içim rakamlar sadece birer rakamdır. Dört artık ölümün habercisi olan bir sayı değil. Fakat kesirler ürkütücüdür."

Artemis kendi şakasına güldü. Böylesine saf bir gülümseme eskiden olsa Artemis'in midesini bulandırırdı.

Holly de kendini kaptırdı ve sormadan yapamadı. "Sen Artemis Fowl değilsen kimsin?"

Çocuk yapış yapış elini havaya kaldırdı. "Benim adım Orion. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben, tabii ki, senin hizmetkârınım."

Holly nezaket kuralları gereği kendisine uzatılan eli sıktı fakat şimdi zeki ve acımasız bir Artemis'e ihtiyaçları vardı. Karşısında duran delikanlı çok kurnaz görünmüyordu.

"Bu harika, mmm... Orion. Gerçekten. Burada başımız biraz belada, yardımına ihtiyacımız var."

Orion, "Harika," dedi. "Arka koltukta oturduğum yerden olan biteni seyrediyordum, bence güvenli bir mesafeye çekilip kamp yapmamız uygun olur."

Holly inledi. Artemis'in aklını kaçırması için bundan daha kötü bir zaman olamazdı.

Foaly nano-yongaların içinden çıktı, görüşüne engel olan katmanı parmaklarını kullanarak sıyırdı.

"Artemis uyanmış. Bu iyi. Aptalca görünen ama aslında dâhice olan planlarından birine ihtiyacımız var."

Artemis Fowl'un kafasının içindeki çocuk, "Kamp," dedi. "Bir kamp yaparız, belki biraz çalı çırpı toplayıp ateş de yakar, güzel hanımefendi için yapraklardan yastık yaparız."

"Çalı çırpı mı? Artemis Fowl az önce çalı çırpı mı dedi? Güzel hanımefendi kim?"

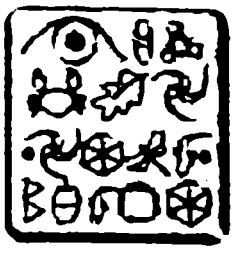
Rüzgâr şiddetini artırdı, yüzeydeki karı havalandırdı ve buzların üzerine saçtı. Holly açıkta kalan ensesine kar tanelerinin düşmesiyle baştan aşağıya ürperdi.

İşler zaten kötü, diye düşündü. *Daha da kötüye gidecek. Sen neredesin, Kâhya? Neden burada değilsin?*

4. BÖLÜM: FLOYD'UN BEKÂRLIĞA VEDA PARTİSİ

CANCÚN, MEKSİKA, ÖNCEKİ GECE

KÂHYA'NIN İzlanda'da olmamak için herhangi bir mahkemede geçerli sayılacak çok iyi bir sebebi vardı. Aslında, çok sayıda bahanesi vardı.

Bir: İşvereni onu boşa kürek çekeceği bir tuzağın içine göndermişti. İki: Kız kardeşinin başı gerçekten belada değildi fakat artık beladaydı. Ve üç: Meksika'da bir konferans salonunda birkaç bin güreş sever tarafından kovalanıyordu. Peşindekiler çürüyen uzuvları olmayan zombilere benziyordu.

Kâhya uçaktaki eğlence dergisinde vampirlerin çok moda olduğunu ama bu sene zombilerin yılı olacağını okumuştu.

Aslında, konferans salonunda dönüp duran akılsız insanları zombi kelimesiyle tanımlamak mümkün değildi. Hepsi hipnotize edilmişti, bu yüzden zombi sayılmazlardı. Zombinin genel geçer tanımı insan beyni yemeyi

seven mezarından kalkmış ölüydü. Hipnotize edilmiş güreş severler ölü değildi ve bir başkasının beynini yeme gibi bir niyetleri yoktu. Bütün koridorları kapatıyor, çıkış yollarının önünü kesiyorlardı. Kâhya bu yüzden kendi üzerine katladığı ringe kadar geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bu geri çekiliş mevcut seçenekler içerisinde listenin en tepesinde değildi fakat olduğu yerde dikilip kaderini kabullenmektense birkaç nefes daha alması daha uygun olacaktı.

Kâhya kardeşinin kalçasına hafifçe vurdu, bunu yapmak Juliet'i omzuna vurduğu için kolaydı.

Juliet, "Hey!" diye haykırdı. "Bu ne içindi?"

"Aklının yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Ben, benim. Tamam mı? Beynime bir şey oldu. Holly ve diğer perileri hatırladım."

Kâhya, *Total Recall*, diye düşündü. İnsanları hipnotize eden periyle karşılaşınca kardeşinin beynindeki tAhum sulanmış ve filizlenmiş, her şeyi geri getirmişti. Galiba böyle bir şey mümkündü. Zihnin zincirleme reaksiyonu hipnotize edilmeye karşı gelmişti.

"Savaşabilir misin?"

Juliet hemen yere atladı, saldırı pozisyonu aldı.

"Senden daha iyi dövüşebilirim, yaşlı moruk."

Kâhya yüzünü buruşturdu. İnsanın kendisinden çok küçük bir kardeşi olması bazen yaşla ilgili iğnelemelere de maruz kalmak anlamına geliyordu.

"İçim dışım kadar yaşlı değil. Senin şimdi hatırladığın Peri halkı beni yeniledi. On beş yılımı aldılar. Ayrıca üze-

rimde Kevlar bir yelek var. Ben gerekirse kendi başımın çaresine bakabilirim."

Tartışırlarken iki kardeş sırt sırta verdi ve birbirini koruyacak pozisyona geçti. Kâhya konferans salonundan sağ çıkma ihtimallerinin olduğunu söyledi. Juliet sırt sırta savaştıkları sürece hiçbir şeyden korkmadığını dile getirdi. Bu sözlerin hiçbiri tam olarak gerçek değildi fakat rahatlamalarına yardımcı oldu.

Hipnotize edilmiş güreş severler, platformun üzerine çıkmakta zorlanıyor, bedenler ringin etrafına yığılıyordu. Ne zaman biri platformun üzerine çıkmayı başarsa Kâhya adamı nazikçe aşağıya fırlatıyordu. Juliet aşağıya ilk fırlattığı adamda çok nazik davranmadı ve Kâhya birkaç kemiğin kırılma sesini duydu.

"Rahatla kardeşim. Bunlar masum insanlar. Beyinleri kontrol ediliyor."

Juliet, "Hay aksi, özür dilerim," dedi. Pişman değildi. Hipnotize edilmeden önce ev hanımı olması muhtemel bir kadının karın boşluğuna avucunu geçirdi.

Kâhya iç geçirdi. "Böyle," dedi. "İzle. Birini alır ve hafifçe arkadaşlarının üzerine bırakırsın. Çok fazla zarar vermeden." Bu hareketi Juliet'e anlatmak için birkaç kez tekrarladı.

Juliet salyaları akan bir genci ringden aşağı attı. "Daha iyi mi?"

"Daha iyi." Kâhya eliyle tepedeki ekranı işaret etti. "O peri, gözlerine bakan veya sesini duyan herkesi hipnotize etti. Bize saldırmaları bu insanların hatası değil."

Juliet az kalsın kafasını kaldırıp ekrana bakacaktı ama kendine hâkim oldu. Ekranda kırmızı gözler hâlâ yanıyor ve hoparlörlerden gelen yumuşak ses sıcak bal gibi salona akıyor, insanlara prensesi ve ayıyı öldürürlerse her şeyin çok güzel olduğunu söylüyordu. Bu basit eylemi gerçekleştirirlerse bütün rüyaları gerçek olacaktı. Ses, onları da etkiliyor ve eylemleri yavaşlıyordu, fakat gözlere bakmayınca kendi bedenleri üzerindeki kontrollerini yitirmediler.

Şimdi kalabalığın büyük bir kısmı ringin etrafındaydı ve platformun çökmesi an meselesiydi.

Kâhya, "Sesini kesmemiz lazım," dedi. Hipnotize edilenlerin iniltilerini bastırmak için sesini yükseltti. "Ekrana ulaşabilir misin?"

Juliet gözlerini kıstı, mesafeyi gözden geçirdi. "Bana yardım edersen ekranın kızağına ulaşabilirim."

Kâhya geniş omuzlarından birine vurdu. "Tırman, kardeşim."

Juliet, "Bir saniye," dedi. Bir döner tekmeyle sakallı bir kovboyu yere serdi. Kâhya'nın sırtına bir maymun çevikliğiyle çıktı ve ayağa kalktı. "Tamam, fırlat beni."

Kâhya *bir saniye bekle* der gibi hafifçe inledi, Juliet kafasının üzerindeyken üstüne gelen bir adamın soluk borusuna yumruk attı, bir diğerinin ayaklarını yerden kesti.

Bunlar ikiz, diye düşündü. *Tazmanya canavarı gibi giyinmişler. Trol'lerle dövüşmüş olmama rağmen, şimdiye kadar bu kadar garip bir kavgaya girmemiştim.*

Kâhya, "İşte başlıyoruz," dedi. Sosisli sandviç kostümlü bir adamı yere serdi. Kâhya parmaklarını kardeşinin ayaklarının altına soktu.

Juliet, "Beni kaldırabilir misin?" diye sordu. Olimpik jimnastikçi gibi dengesini kolaylıkla korudu. Gerçi eğitime genç yaşta başlamış olsaydı gerçekten Olimpik jimnastikçi olabilirdi.

Kâhya, "Tabii ki seni kaldıracağım," dedi. Kâhya da yeraltı laboratuvarlarında *goblin*'lerle dövüşmüyor olsaydı belki Olimpik bir halterci olabilirdi.

Burnundan derin bir nefes aldı, vücudunu sabitledi, sonra ani bir güç patlaması ve Tarzan filminden çıkmışa benzeyen bir kükremeyle kız kardeşini ekranı ve konik hoparlörleri taşıyan altı metre yukarıdaki kızağa doğru fırlattı.

Juliet'in hedefe varıp varmadığını kontrol edecek vakit yoktu çünkü zombiler bedenlerden bir rampa oluşturdu ve Cancún'un güreş severleri ringe aktı. Hepsi Kâhya'yı yavaşça, acı vererek öldürmeye niyetliydi.

Şimdi genelde ceketinin altına giydiği jet yakıtını çalıştırmak için uygun bir zamandı fakat yakında özel yapım ceketi ve jet yakıtı olmadığı için kendisine ve Juliet'e vakit kazandırmak için agresifliğin dozunu artırmaya karar verdi.

Kâhya kalabalığı karşılamak için öne adım attı, ön saftakileri arkadakilerin üzerine yıkmak için *t'ai chi*'nin değişik bir versiyonunu kullandı, hipnotize olmuş insanların üzerine tırmanmak zorunda kalacağı bir beden dağı

inşa etti. Bu taktik sahnenin yarısı çökene kadar yarım dakika boyunca işe yaradı, baygın bedenler geriye devrilerek üzerine tırmanılacak rampanın yüksekliğini artırdı. Yaralananlar acı çekmiyor gibiydi ve hemen ayağa kalkıyor, bükülmüş veya şişmiş bileklerini umursamıyordu. Kontrol edilen zihinlerde tek bir düşünce vardı.

Çılgın Ayı'yı öldür.

Kâhya, *ümit kalmadı*, diye düşündü. Hayatında ilk kez bunu düşünüyordu. *Artık yapılacak bir şey kalmadı.*

Kolaylıkla yere düşmedi fakat üzerine çullanan bedenlerin ağırlığıyla bulunduğu yere çöktü. Yüzü bedenlerin altında ezildi ve birinin ayağını dişlediğini hissetti. Yumruklar savruldu fakat çoğu zayıftı.

Kâhya, *ezilerek öleceğim*, diye düşündü. *Yenilerek değil.*

Bunları düşünmek kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. İçini rahatlatan şey Juliet'in kızağın üzerinde güvende olmasıydı.

Lilliputlular tarafından yıkılan Guliver gibi sırtüstü yere düştü. Patlamış mısır, bira, deodorant ve ter kokusu alıyordu. Göğsü sıkışıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Birisi botlarından birine yapıştı ve sonrasında yerinden kıpırdayamadı. Artık bedenlerin ağırlığı altında tutsaktı.

Artemis artık yalnız. Juliet benim yerimi alarak korumalığını yapar.

Oksijenin eksikliği dünyayı kararttı, Kâhya'nın tek yapabildiği, bedenlerin arasına kolunu sokmak ve kardeşine el sallamaya çalışmak oldu.

Birisi başparmağını ısırdı.
Sonra kendinden geçti ve ekrandaki peri yok oldu.

Juliet sol elinin iki parmağıyla kızağın altına tutundu ve parmaklarını demire geçirdi. Dünya nüfusunun yüzde doksan dokuzu iki parmağıyla bedeninin ağırlığını taşıyamazdı. Birçok ölümlü bir dakikadan daha az bir süre asılı kalmak için bir yere iki eliyle tutunmak zorundaydı, insanların büyük bir kısmı da bir vinç sistemi veya kendilerine yardım eden biri olmadan tutunduğu yere kendisini çekemezdi. Fakat Juliet bir Kâhya'ydı ve Madam Ko'nun koruma akademisinde eğitim almıştı. Eğitimin bir dönemi ağırlık vektörleriyle ilgiliydi. Juliet tek bir parmağı üzerinde uzun süre ağırlığını taşıyabilir ve birisi gelip göğüs kafesinin altındaki zayıf noktayı gıdıklamadığı sürece yıkılmazdı.

Bir yere tutunmak zordu fakat kişinin kendisini tutunduğu yere çekmesi başka bir şeydi. Neyse ki Madam Ko bu konuda da birkaç seminer vermişti. Bu, eylemin kolay olduğu anlamına gelmiyordu ve Juliet demire daha sıkı tutunmak için elini yukarı atarken bütün kasları isyan etti, ardından kendini yukarı çekti. Başka bir gün olsa kendine gelmek için birkaç saniye beklerdi fakat göz ucuyla güreş severlerin bedenleri altında ezilen abiine bakınca dinlenmeye vakti olmadığını fark etti.

Juliet doğruldu ve kızağın üzerinde bir jimnastikçi özgüveniyle yürüdü. İyi bir jimnastikçi kolay kolay dengesini kaybetmezdi fakat ekrana ulaşmadan Juliet'in önünü

kesmeye çalışan ışık teknisyeni için aynı şeyi söylemek zordu. Adam demirin üzerine düştü.

Juliet yüzünü buruşturdu. "Aaah. Bu çok acıtmış olmalı, Arlene."

Arlene yorum yapmadı, yüzü mor bir renge büründü ve kollarını havada sallayarak aşağıya düştü. Juliet, abiinin üzerine doğru akan insanların arasına düşen Arlene'e bakarken sırıtmaması gerektiğinin farkındaydı fakat kendisine hâkim olamadı.

Kâhya'nın etrafını kuşatan insanlara bakınca gülümsemesi yarıda kesildi, abii zor durumdaydı. Bir başka teknisyen üzerine geldi. Bu seferki öncekinden daha zekiydi. Ayaklarını birbirine yapıştırarak demirin üzerinde küçük adımlar attı. Ağır ağır ilerlerken büyük bir İngiliz anahtarını demire vurdu, etrafa kıvılcımlar saçtı.

Juliet üzerine gelen İngiliz anahtarından kaçtı ve adamın kafasına bir tekme attı, sonra bir derenin ortasındaki taşmış gibi adamın üzerine basıp geçti. Adamı aşağıya düşürmeye gerek görmedi. Adam arkasına döndüğünde artık kendisini durdurmak için çok geç olacak, kendine geldiğinde alnındaki şişlikten başka bir şey düşünemeyecekti.

Ekran önündeydi, metal kasanın içinde duruyordu. Siyah arka planın ortasındaki kırmızı gözler saf nefret yayıyordu.

Ya da bu peri akşamdan kalmaydı.

Ses, "Olduğun yerde kal, Juliet Kâhya!" dedi. Juliet için sesin sahibi sanki Madam Ko Akademisi'nin eğitme-

ni Christian Varley Penrose'du. Abii dışında onun dengi olduğuna inandığı tek insan Penrose'du.

Christian BBC ses tonuyla, "Bazı öğrenciler beni gururlandırır," derdi. "Sen beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Hareket neydi?"

Ve Juliet cevap verirdi. "Benim bulduğum bir hareket, efendim."

"Bulduğun mu? Bulduğun mu? Yeterince iyi değil."

Juliet yüzünü buruşturur ve düşünürdü. *Bruce Lee bile daha iyisini yapamazdı.*

Sanki şimdi Christian Varley Penrose beyniyle bağlantıya geçmişti.

Ses, "Olduğun yerde kal!" dedi. "Orada kal ve bana bir iyilik yapıp dengeni kaybet, aşağıya düş."

Ses, Juliet'in kararlılığını eziyor ve ıslak bir havlu gibi buruyordu.

Bakma. Dinleme.

Fakat baktı ve dinledi, sadece bir saniyeliğine bile olsa büyünün uzantıları zihnine kök saldı. Ayakları prangalanmış gibi kilitlendi ve bedeni felç oldu.

Juliet, "*D'Arvit*," dedi. Bunu neden söylediğini bilmiyordu fakat kontrolünü kaybetmemeye çalışarak kollarını yana açtı, sonra bütün bedenini ekranla hoparlörleri taşıyan kasanın üzerine fırlattı.

Ekran elastik bir biçimde darbeye dayandı, Juliet'in zihninde kendine ait kalan küçük baloncuk ekranın kırılmayacağını düşündü. Sonra Kâhya'nın kendisi küçük bir çocukken bir konserve kutusunu kıracak kadar keskin

olduğunu söylediği dirseğini ekrana geçirdi, malzemeyi kırdı, ekran boydan boya yırtıldı.

Peri kırmızı gözlerini devirdi ve Juliet'in AV kablolarını kopartmadan önce duyduğu son ses öfkeli bir burundan soluma oldu. Ardından ekranın ortasında açılan deliğin içinden geçti, kıvranan bedenlerin üzerine doğru düştü.

Juliet son anda bacaklarını karnına çekti.

Kalabalığın arasına düşmeden önce son düşüncesi, *umarım zombiler yumuşaktır,* oldu.

Değillerdi.

Ekrandaki peri kaybolunca büyülenmiş kalabalık yavaş yavaş kendine geldi.

Seattle'dan gelen emekli güzellik uzmanı Geri Niebalm, bulunduğu yerden sahneye kadar kol değnekleri olmaksızın geldiğini fark etti. Atkuyruğunda taş olan güzel güreşçi kızın peşinden gitmek için birkaç gencin üzerine çıktığını hatırlıyordu. Geri iki ay sonra arkadaşı Dora Del Mar'un salonunda yaşadığı anıları su yüzüne çıkarmak için özel bir terapi görecekti.

Las Vegas'tan gelen yarı-profesyonel bovlingsever Stu 'Cheeze' Toppin kendine geldiğinde ağzında kötü kokulu bir çocuk bezi olduğunu ve tişörtünün önüne rujla *ayıyı öldür* yazıldığını fark etti. Bu durum Stu'yu çok şaşırttı çünkü en son hatırladığı şey sosisli sandviçini yediğiydi. Şimdi ağzında çocuk bezinin kötü tadı vardı ve Stu bir süre sosisli sandviç yememeye karar verdi.

Stu bilmese de, bebek bezinin sahibi Portland'dan gelen

bebek Andre Price'dı. Andre sekiz aylık ayakları üzerinde kendisinden beklenmeyecek bir hız ve çeviklikle yürümeye başlamıştı. Hipnotize edilenlerin büyük bir kısmı ağır hareket ederdi fakat Andre insanların kafalarının üzerine basarak ilerledi, maç spikerinin başında oturduğu masanın üzerine kusursuz bir takla atarak kondu ve insanların altında ortadan kaybolmadan önce Kâhya'nın başparmağına dişlerini geçirmeyi başardı. Andre Price birkaç ay sonra konuşmaya başladı. Ailesi bilmese de ilk konuştuğu dil *Gnome* diliydi. Neyse ki İngilizceyi de hemen çözdü fakat ilk konuştuğu dili hiç unutmadı, bir süre sonra yeterince kuruysa bazen dalları bakışlarıyla tutuşturabildiğini fark etti.

Binlerce insan, olmaları gereken yerde olmadıklarını fark edince hep birlikte inledi. Mucizevi bir biçimde ölen olmadı fakat en son yaraya da antiseptik sürüldüğünde elde toplam 348 kırık kemik, 11 bin kesik ve sakinleştiricilerle tedavi edilen 89 histeri vakası vardı. Neyse ki sakinleştiriciler Meksika'da, Amerika'da olduğundan daha ucuzdu.

Amatör video çağı yaşanmasına ve salondaki herkesin yanında en az bir kamera olmasına rağmen elde toplu hipnotize olayının tek bir karelik bile kanıtı yoktu. Aslında, polis el koyduğu kameralar ve cep telefonlarına bakınca, bütün cihazların fabrika ayarlarına geri döndüğünü fark etti. Hiç resim yoktu. Cancún Olayı olarak isimlendirilen bu facia 51. Bölge veya Yeti Göçü'yle aynı sınıfa dahil edilecekti.

Kâhya histeriden muzdarip değildi, bunun sebebi ciğerlerinde çığlık atacak kadar nefes kalmaması olabilirdi. Zaten önceden daha dar yerlerde de bulunmuştu (bir defasında bir Hindu tapınağının bacasını birkaç saat boyunca bir kaplanla paylaşmıştı) fakat vücudunda bir düzineden fazla yara vardı. Yine de salonda kendi yaralarını listeye ekleyecek kadar uzun süre kalmadı.

Juliet kızaktan aşağı düşmüş olmasına rağmen sapasağlamdı. Kendine gelince abiinin üzerindeki bedenleri kenara yuvarlamıştı.

"Kâhya!" diye haykırdı. "Abi! Orada mısın?"

Kâhya'nın bir lolipop gibi düz olan kafasının tepesi açığa çıktı. Juliet kafasındaki damarların attığını görünce abisinin hâlâ hayatta olduğunu anladı.

Kâhya'nın yüzüne yapışmış yarı çıplak bir bebek korumanın başparmağını kemirmekle meşguldü. Juliet bebeği nazikçe kucağına aldı, bebeğin normalden çok daha fazla terlediğini fark etti.

Kâhya derin bir nefes aldı. "Teşekkürler, kardeşim. Sadece başparmağımı ısırmakla kalmadı yumruğunu da burnuma sokmaya çalıştı."

Bebek neşeyle kıkırdadı, parmaklarını Juliet'in atkuyruğuna sildi, sonra insanların üzerinden kollarını açıp kendisini çağıran ağlayan kadının yanına süründü.

Juliet, "Bebekleri severim," dedi. Banker tipli bir adamı kolundan tutup Kâhya'nın omzuna tünediği yerden çekip aldı. "Ama bu bebek çok kötü kokuyor ve kötü ısırıyordu." Sarı saçları spreylediği simlerle parıldayan orta yaşlı bir

kadını tuttu. "Haydi, hanımefendi. Kardeşimin üzerinden kalkın."

Kadın, "Ah," dedi. Neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. "Benim ayıyı yakalamam gerekiyordu veya onun gibi bir şey. Patlamış mısır, en büyük boy patlamış mısır almıştım. Kaybımı kim karşılayacak?"

Juliet kadını yapay elmaslarla süslenmiş ceketlerinin altına, üstünde FLOYD'UN BEKÂRLIĞA VEDA GECESİ yazan tişörtler giymiş dört kovboyun üzerinden devirdi.

Kadın, "Bu çok saçma," diye inledi. "Ben alımlı, genç bir kadınım. Bunca pis koku ve pislik bana göre değil."

Gerçekten de ortamda pis bir koku vardı ve bunun büyük bir kısmı Floyd'la bekârlığa veda partisine ait gibiydi. Sanki parti iki hafta boyunca devam etmişti.

FLOYD arması takan kovboy kendine gelince ağzından çıkan ilk sözcükler de bu durumu tasdik etti. "Lanet olsun. Kirli derilerden bir ceket giyen ölü bir kokarca gibi kokuyorum."

Juliet, *ceket giyen kokarca mı*, diye düşündü.

Kâhya rahat nefes almak için başını iki yana salladı.

"Bize tuzak kurulmuş," dedi. "Burada düşmanın var mı?"

Juliet dudaklarının üzerinden gözyaşlarının aktığını hissetti. Endişelenmişti. Çok endişelenmişti. Büyük abii yok edilmez de olsa çok korkmuştu.

Floyd'unkine benzer bir ses tonuyla, "Geri zekâlı," dedi. "Öncelikle, ben iyiyim. Seni ve herkesi kurtardım."

Kâhya parlak Likra kostümlü ve deri maskeli iki güreşçiyi nazikçe dirsekledi.

"Sırtını daha sonra sıvazlarım, kardeşim." Birbiri içine geçmiş uzuvların ortasında ayağa kalktı. "Bu insanları görüyor musun?"

Juliet, abiinin üzerine çıktı ve omzuna tırmandı, sonra hava atarcasına kardeşinin başı üzerinde dengede kaldı. Tek ayağı üzerindeydi, diğerini geriye doğru bükmüştü.

Şimdi yaşananların büyüklüğünü daha iyi anlıyordu, bir an için nefesini tuttu. Etraflarını inleyen bir kargaşa denizi kuşatıyordu. Kan akıyor, kemikler çatırdıyor ve gözyaşları durmuyordu. Tam bir felaketti. İnsanlar cep telefonlarıyla birilerine ulaşmaya çalışıyor, yangın söndürme sisteminin saçtığı su damlaları Juliet'in yüzünü ıslatıyordu.

Juliet, "Hepsi bizi öldürmek için," dedi.

Kâhya dev avuçlarını öne uzattı. Juliet, Fowl dojosunda birçok kez yaptığı gibi abisinin ellerine bastı.

"Sadece bizi öldürmek için değil," dedi. "Bir Neutrino ikimizin de işini görürdü. Bütün bunlar birini eğlendirmek içindi."

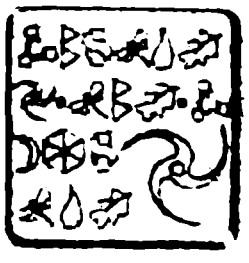
Juliet havada bir takla atarak yere indi. "Kimi?"

Konferans salonunun arkasında bir duvar yıkıldı ve salona yeni çığlıklar doldu.

Kâhya asık suratla, "Bilmiyorum," dedi. "Fakat bizi öldürmek isteyen her kimse Artemis'i savunmasız bırakmak istedi. Önce kıyafetlerimi değiştireyim, sonra Artemis'in bu sefer kimin canını sıktığını öğreniriz."

5. BÖLÜM: İLERİYE VE DIŞA DOĞRU

DEEPS MAKSİMUM GÜVENLİK HAPİSHANESİ, ATLANTİS, ŞİMDİ

TURNBALL Root mümkün olan her yerde eğlenmeye çalışırdı. Maksimum güvenlikli hapishaneler eğlence ve neşe dolu yerler değildi. Güvenlik görevlileri aksi ve ilgisizdi. Yataklar sert ve üzerinde zıplanmayacak gibiydi, kullanılan renkler iç karartıcıydı. Her yerde zeytin yeşili! Mide bulandırıcıydı. Böyle bir yerde, insan keyif alabildiği her ânın tadını çıkarmalıydı.

Abisi Komutan Julius Root ve tecrübesiz çaylak Holly Short tarafından yakalandıktan aylar sonra Turnball öfkesinden köpürmeye başlamıştı. Haftalar boyunca odasında volta atmış ve öfkesini duvarlardan çıkarmıştı. Çoğunlukla küfürler etmiş, bazen kendisine hâkim olamayarak mobilyaları parçalamıştı. Sonunda bu tarz gösterilerle sadece kendisine zarar verdiğini anlamıştı. Bu durum ülseri azınca daha belirgin bir hale gelmişti çünkü uzun süredir büyü gücünü ihmal ettiği için organlarının düzeltebilmek ama-

cıyla hücresine bir hekim cadı çağırmak zorunda kalmıştı. Genç cadı, Turnball'ın üniformasından daha yaşlı değildi ve aşırı otoriterdi. Turnball'a *dede* diyordu. Dede! Bu gençler onu hatırlamıyor muydu? Kim olduğunu? Neler yaptığını?

İyileştirme bütün gücünü yok etmeseydi, *benim adım Turnball Root,* diye bağırırdı. *Yüzbaşı Turnball Root, LEP'in kâbusu. Birinci Pixie Bankası'ndaki bütün altınları çaldım. Yüzyıllık Spor Müsabakaları'na hile karıştıran bendim. Bana nasıl dede dersin?*

Turnball yanında olmasa da çok sevdiği karısına, "Zamane gençleri," diye mırıldandı. "Saygısız."

Sonra ağzından çıkanları duyunca ürperirdi.

"Haklısın, tatlım. Yaşlılar gibi konuştum."

Bunu kabul etmenin bile bir faydası olmuyordu.

Kendine yeterince acıdıktan sonra Turnball içinde bulunduğu durumdan keyif almaya karar verdi.

Seninle yeniden birlikte olacağım zaman gelecek, Leonor. O zamana kadar, neden keyfime bakmayayım?

Çok zor olmamıştı. Aylarca hapis yattıktan sonra, Turnball, hapishane müdürü Tarpon Vinyáya'yla sAhbet etmişti. Tarpon manikürlü tırnaklarından hiç kan temizlememiş bir üniversite mezunuydu. Turnball hayatını konforlu kılacak ayrıcalıklara karşı Tarpon'un kız kardeşine bazı bilgiler göndermeyi kabul etmişti. Yeraltı dünyasındaki eski bağlantılarını satmak Turnball'ı rahatsız etmiyordu ve bu çabaları sayesinde ne arzu ederse giyme özgürlüğünü kazanmıştı. Fırfırlı gömleği ve üç köşeli şap-

kasıyla eski LEP üniformasını seçmişti, sadece nişanları eksikti. Küba'da sahte belgeler hazırlayan iki suçluyu ele verince hapishane ağına bağlı bir bilgisayarı olmuştu. Los Angeles'ta hırsızlık yapan bir cüceyi ele vererek sert yatağı için kaz tüyü bir yorgan almıştı. Fakat müdür yatağı değiştirmeyi kabul etmemişti. Bunun bedelini bir gün müdürün kız kardeşine ödetecekti.

Turnball kendisini adam yerine koymadığı için bir gün müdürü nasıl öldüreceğinin hayallerini kuruyordu. Fakat doğruyu söylemek gerekirse Tarpon Vinyáya'nın kaderi için çok fazla endişelenmiyordu. Kendi özgürlüğünü kazanmak, eşinin gözlerine bir defa daha bakmak daha önemliydi. Bu amaçlarına ulaşmak için Turnball yumuşak huylu ve ahlaksız bunak rolüne bürünmüştü. Şimdi, altı yıldır müdürün dediklerini yapıyordu, birkaç yıl daha yapsa ne olurdu?

Sonra aslıma döneceğim, diye düşündü. Elini yumruk yaptı. *Ve bu sefer kardeşim beni yakalamak için ortalıkta olmayacak, tabii eğer o alçak Artemis Fowl ölüleri geri getirmenin bir yolunu bulmadıysa.*

Nükleer-güçle çalışan bir yük faz değiştirince Turnball'ın hücresinin kapısı vızıldadı ve ortadan kayboldu. Kapının eşiğinde Turnball'ı son dört yıldır sıklıkla ziyaret eden güvenlik görevlisi Bay Vishby dikiliyordu. Turnball, Vishby'yi sevmiyor, aslında balık kafalı, solungaçlı ve kalın dilli bütün Atlantis perilerinden nefret ediyordu. Fakat Vishby'nin kalbinde memnuniyetsizlik tAhumları vardı ve farkında olmadan Turnball'ın kölesi olmuştu. Turnball

çok geç olmadan hapishaneden kaçmasına yardım edebilecek herkese karşı toleranslı olmaya hazırdı.

Seni kaybetmeden buradan çıkmalıyım, hayatım.

Turnball, "Ah, Bay Vishby," dedi. Oturduğu ofis sandalyesinden kalktı (bedeli uskumru kaçakçısı üç cini ele vermekti). "İyi görünüyorsun. Solungaçlarındaki hastalık geçiyor gibi."

Vishby elini minik sol kulağının altındaki üç çizgiye attı.

"Öyle mi, Turnball?" diye sordu. Sesi kalın ve boğuktu. "Leeta bana bakmaya katlanamadığını söylüyor."

Turnball, *Leeta'nın nasıl hissettiğini anlıyorum*, diye düşündü. *Bir gün ben de bana ilk ismimle hitap ettiğin için senin canına okuyacağım. Yüzbaşı Root, eğer mümkünse.*

Kafasının içindeki bu düşünceleri dile getirmektense, hiç tiksinmeden Vishby'nin koluna girdi. "Leeta ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor," dedi. "Sen, dostum, nadir bulunan birisin."

Vishby irkildi. İstese de bunu gizleyemedi. "N-nadir mi?"

Turnball keskin, suçluluk dolu bir nefes aldı. "Ah evet, özür dilerim, Vishby. Atlantis perileri kendilerini nadir bulunan bir tür olarak görmüyor olabilir. Demek istediğim, sen gerçekten yakışıklı bir perisin ve aklı başında bütün dişiler seninle birlikte olursa kendisini şanslı addeder."

Vishby, "Teşekkürler, Turnball," dedi. "Seninki nasıl gidiyor? Planın?"

Turnball su perisine her yerde gözler ve kulaklar olduğunu hatırlatmak için kolunu sıktı.

"Ah, bir Nostremius sualtı araştırma taşıtı yapma planlarım mı? O plan mı? İyi gidiyor. Müdür Tarpon Vinyáya çok yardımcı oluyor. Şimdi yapıştırıcı üzerinde pazarlık yapıyoruz." Vishby'yi bilgisayarının yanına götürdü. "Sana son çizimlerini göstereyim, ilgini çekmesi beni ne kadar memnun etti, bilemezsin. Rehabilitasyonumun bir parçası da senin gibi saygın varlıklarla iletişim kurmak."

Vishby, "Ah... Pekâlâ," dedi. Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamadı.

Turnball Root elini ekranın önünde salladı ve v-klavyeyi uyandırdı (Bilgisayar masası için Nijerya'daki kimlik hırsızlarını ele vermişti).

"İşte, bak. Geminin denge tanklarıyla ilgili sorunu çözdüm, gördün mü?"

Sonra üç parmak kombinasyonuyla Vishby'nin kendisi için gizlice hapishaneye soktuğu, takip edilmeyi önleyen cihazı çalıştırdı. Bu organik bir cihazdı, artık kullanılmayan Koboi Laboratuvarları'nın Atlantis kolundan üretiliyordu. Cihaz, çöpten alınmıştı ve geldiğinde yeniden çalışması için sadece biraz silikona ihtiyacı vardı.

Turnball, Vishby'ye, *endüstride kaynaklar boşa harcanıyor*, demişti. *Zaten bir kaynak krizi içerisinde olmamıza da şaşırmamak lazım.*

Minik cihazın Turnball için hayati değeri vardı çünkü her şeyi mümkün kılıyordu. Cihaz olmadan dışarıdaki bilgisayarlara bağlanamazdı çünkü Deeps'teki yetkililer klavyeden yaptığı bütün girişleri algılar ve ne üzerinde çalıştığını anlardı.

Turnball ekrana dokundu. Görüntü ikiye bölündü. Birincisinde birkaç saat önce kaydedilen görüntüler vardı: Hipnotize edilmiş insanlarla dolu bir salonu gösteriyordu. İkincisinde ise buzların arasında yanan bir mekiğin gerçek zamanlı görüntüsü vardı.

"Bir tank gitti, diğerinin ise vadesi uzatıldı, bu yüzden elimdeki kaynakları boşa harcamak yerine bu işi taşeronlara vereceğim."

Vishby, "Güzel düşünmüşsün," dedi. Anlaşılması güç dedikleri böyle bir şey olmalıydı.

Turnball Root muhabirlere poz veren yaşlı bir aktör gibi çenesini elinin üzerine koydu. "Evet, Bay Vishby. Modelim kısa süre sonra tamamlanacak. Büyük parçalardan biri buraya doğru yola çıktı. O gelince Atlantis'te çok fazla peri kalmayacak... Demek istediğim, Atlantis'te benim modelimden etkilenmeyen peri kalmayacak."

Çok başarılı bir örtbas değildi. Etkilenmeyen peri kalmayacak ne demekti? Fakat artık kendisini kimse izlemediği için paniğe kapılmasına gerek yoktu. Yıllardır kendisini izlemiyorlardı. Artık bir tehdit olarak görülmüyordu. Dünya, onuru lekelenen Yüzbaşı Turnball Root'u unutmuştu. Şimdi onu tanıyanlar karşılarında duran yaşlı adamın söylendiği kadar tehlikeli olduğuna inanamıyordu.

Turnball, *Opal Koboi şöyle, Opal Koboi böyle,* diye düşündü. *Hapishaneden ilk kim kaçacak, göreceğiz.*

Turnball parmaklarını şıklatarak ekranı kapattı. "İleriye ve dışa doğru, Vishby. İleriye ve dışa doğru."

Vishby birden gülümsedi, deniz perileri dişlerine yer açmak için dillerini geri çektikleri için zaman çıkan şapırtı duyuldu. Aslında, gülümsemek deniz perileri için sıradışı bir şeydi, bunu sadece başkalarına ne hissettiklerini belli etmek için yaparlardı.

"Ah, buna çok sevindim, Turnball. Mulch Diggums'un kaçışından sonra nihayet pilot lisansımı geri aldım."

"Sizin için sevindim, efendim."

Vishby, LEP'ten kaçtığı sırada Mulch Diggums'dan sorumlu olan görevlilerdendi. Deniz mekiği mürettebatının tamamı birinci pilota bir şey olur diye pilotluk testine girmek zorunda kalmıştı.

"Şimdilik sadece acil durum seyahatleri için fakat birkaç yıl içerisinde yeniden rotasyona alınacağım."

"Senin yeniden bir denizaltı kullanmayı ne kadar çok istediğini çok iyi biliyorum. Umarım yakın zamanda bir acil durum tahliyesi yaşanmaz, öyle değil mi?"

Vishby göz kırpmak istedi fakat gözkapakları olmadığı için bunu yapması imkânsızdı. Ayrıca, gözlerinde kum birikmeye başladığı için kısa süre içerisinde gözlerini ıslatması gerekiyordu. Kendi göz kırpma versiyonu başını hafifçe bir yana yatırmaktı.

"Acil durum tahliyesi. Hayır, kimse böyle bir şey istemez."

Turnball, *gözlerinde kum olan bir balık adam,* diye düşündü. *Mide bulandırıcı. Bu çocuk tepesinde bir siren olan buharlı silindir gibi dikkat çekiyor. Birisi yanlışlıkla güvenlik ekranlarına bakmadan konuyu değiştirsem iyi olur. Şansımı zorlamayayım.*

"Öyleyse, Bay Vishby, bugün bana mektup yok mu?"

"Hayır. Uzun zamandır yok."

Turnball acelesi olan biri gibi ellerini ovuşturdu. "Pekâlâ, sizi görevinizden daha fazla alıkoymak istemem, yapmam gereken bir modelleme var. Benim de kendime göre bir zaman çizelgem var ve ona uymak zorundayım."

Vishby, "Nasıl istersen, Turnball," dedi. Görüşü sonlandıranın kendisi olması gerektiğini çok uzun zaman önce unutmuştu. "Ben sadece lisansımı geri aldığımı haber vermek istedim. Çünkü bu da benim için çok önemliydi."

Turnball'ın gülümsemesi hiç bozulmadı, karşısında dikilen geri zekâlıdan işi biter bitmez kurtulacağını düşündü.

"Güzel. Geldiğin için teşekkürler."

Vishby kapının eşiğinden geçerken birden durdu.

"Umarım bir acil durum tahliyesi yaşanmaz, Yüzbaşı Root."

Turnball içinden inledi.

Yüzbaşı. Artık ona yüzbaşı diyor.

VATNAJÖKULL, ŞİMDİ

Yeni çocuk Orion Fowl, çoraplarını kontrol ediyordu.

"Yün çoraplar," dedi. "Son birkaç hafta içerisinde birkaç kez uçakla seyahat ettim fakat Artemis hiçbir zaman yün çorap giymemişti. Damarlarda kanın pıhtılaşma ihtimalinin farkında da olsa riskleri görmezden geliyor."

Orion son birkaç dakika içerisinde ikinci kez saçmalıyordu, biraz önce de Artemis'in hipoalerjenik olmayan deodorant kullanmasından şikâyet etmişti. Holly artık çocuktan sıkılmaya başlamıştı.

Gülümseyerek "Sana sakinleştirici verebilirim," dedi. Sanki yapılacak en mantıklı şey buydu. "Seni insanların bulması için restoranda bırakabiliriz. Çorap konusunu kapat."

Orion hafifçe gülümsedi. "Bunu yapmazsınız, Yüzbaşı Short. Yardım gelene kadar soğuktan ölebilirim. Ben masum biriyim. Ayrıca, sizin bana karşı zaafınız var."

Holly, "Masum!" diye haykırdı. Kelimeyi haykırırken etrafa tükürükler saçtı. "Sen Artemis Fowl'sun! Yıllardır bizim bir numaralı düşmanımızdın."

Orion, "Ben Artemis Fowl değilim," diye itiraz etti. "Onun bedenini ve *Gnome* diliyle birlikte bir sürü yeteneğini paylaşıyor olabilirim ama ben tamamen farklı bir kişiliğim. Ben bir diğer deyişle, onun alt egosuyum."

Holly burnundan soludu. "Bunun mahkemede geçerli bir savunma olduğunu sanmıyorum."

Orion mutlu bir ses tonuyla, "Ah, geçerli," dedi. "Her zaman."

Holly içine girdikleri kraterin kenarına doğru yonga çorbasının içinde ilerledi.

"Robotlardan iz yok. Yeraltına, kraterlerine girmiş gibiler."

Foaly, "Gibiler?" diye sordu. "Biraz daha belirgin konuşamaz mısın?"

Holly başını iki yana salladı. "Hayır, sadece gözlerime güveniyorum. Bütün cihazları kapattım. Yerel ağımız dışında haberleşmemiz kesildi. Sanırım o mekik iletişime engel oluyor."

Foaly kendisini temizlemekle meşguldü, nano-yongaları yanından soyuyordu. "Saldırı altında geniş spektrumlu bir sinyal engelleyici yayar, bütün iletişimi ve silahları etkisiz kılar. Artemis'in topunun patlamasına çok şaşırdım, senin silahların bile çalışmıyor olabilir."

Holly, Neutrino'sunu kontrol etti. Bir kapı kolu gibi ölüydü. Vizörünün ekranında sistemin çöktüğünü temsil eden kırmızı bir kurukafadan başka bir şey yoktu.

Holly, "*D'Arvit*," diye küfretti. "Silah yok, iletişim yok. Bu şeyi nasıl durduracağız?"

Sentor omzunu silkti. "Bu bir araştırma mekiği, bir savaş gemisi değil. Radarda görününce yok edilmesi kolay. Bu, peri dünyasını yok etmek için bir plansa, bunu yapan dâhi olamaz."

Orion işaret parmağını havaya kaldırdı. "Araya girmek zorundayım çünkü Artemis yanlış hatırlamıyorsa senin cihazların, ilk geldiğinde bu mekiği algılayamadı, değil mi?"

Foaly kaşlarını çattı. "Bu halini öncekinden daha çok sevmeye başlamıştım."

Holly sırtını dikleştirdi. "Mekiği takip etmek zorundayız. Nereye gittiğini bulup Haven'a haber vermeliyiz."

Orion gülümsedi. "Biliyor musunuz, Bayan Short, arkanızda alevler varken çok dramatik bir görüntünüz

var. Söylememe izin verin, çok etkileyici görünüyorsunuz. Artemis'le bir *moment passionné* geçirdiğinizi biliyorum, gerçi sonrası Artemis'in yabani tavırları yüzünden mahvoldu. Mekiğin peşine düşerken üzerinde düşünmenizi isterim: Ben Artemis'in tutkusunu paylaşıyorum ama yabani biri değilim. Size baskı yapmak istemem, sadece üzerinde bir düşünün."

Bu sözler bir krizin ortasında bile kısa süreliğine gergin bir sessizliğe sebep oldu. Orion bu durumdan hiç etkilenmemiş gibiydi.

İlk konuşan Foaly oldu. "Yüzünüzdeki ifade nedir, Yüzbaşı Short? Kafanızdan neler geçiyor? Düşündüklerinizi bizimle de paylaşın."

Holly *sentor*'u duymazdan geldi fakat Foaly susmadı.

"Artemis Fowl'le tutkulu bir an mı geçirdiniz? Ben bunu raporunuzda okuduğumu hatırlamıyorum."

Holly'nin ya yüzü kızarıyor ya da arka plandaki dramatik ışıklar yüzüne vuruyordu. "Raporumda yok muydu? Çünkü biz Artemis'le bir şey yaşamadık."

Foaly kolay pes etmedi. "Öyleyse, hiçbir şey olmadı mı?"

"Rapor edilecek bir şey olmadı. Zamanda geriye gittik, benim duygularım karmaşıktı. Geçici bir şeydi, tamam mı? Lütfen mevcut soruna odaklanabilir miyiz? Biz profesyoneliz."

Orion neşeyle, "Ben değilim," dedi. "Vahşi hormonları olan bir gencim. Sizin için delirdiğimi söyleyebilir miyim, genç hanım?"

Holly vizörünü kaldırdı ve hormonları azmış gence baktı. "Umarım benimle oyun oynamıyorsundur, Artemis. Ciddi bir psikolojik sorunun yoksa sonra pişman olursun."

Orion neşeyle, "Ah, ben deliyim, ciddi sorunlarım var," dedi. "Kişilik bölünmesi, paranoya, OKB. Bende hepsi var ama en çok senin için deliriyorum."

Foaly, "Doğru teşhis," dedi. "Kesinlikle Artemis değil."

Holly botlarını yere vurarak yongalardan temizledi. "İki tane amacımız var. Önce peri teknolojisinin izlerini gizlememiz gerek. Mekik bunlardan bir tanesi, meraklı insanlar gelene kadar bir LEP timi gönderip enkazı kaldırtabiliriz. İkinci amacımız ise bir şekilde mekiğin peşine düşmek ve Polis Plaza'ya olan biteni haber vermek." Foaly'ye baktı. "Yaşananlar basit bir program hatası olabilir mi?"

Sentor kendinden emin bir biçimde, "Hayır," dedi. "Bundan kesinlikle eminim. Mekik ve amorfrobotlar bilinçli olarak yeniden programlanmış. İkisi de silah olarak kullanılmak için tasarlanmadı."

"O zaman bir düşmanımız var demektir. Polis Plaza'ya haber vermeliyiz."

Holly, Orion'a döndü. "Bir fikrin var mı?"

Orion kaşlarını çattı. "Kamp yapalım mı?"

Holly alnında ağrımaya başlayan noktayı ovaladı.

"Kamp. Harika."

Mekik buzun içine yenilgiye uğramış bir savaşçı gibi biraz daha gömülünce metalik bir gürültü duyuldu.

Foaly, "Biliyor musunuz?" diye sordu. "Bu gemi oldukça ağır ve buradaki buz tabakası..."

Cümlesini bitiremeden mekiğin tamamı ortadan kayboldu, restoranı da beraberinde götürdü. Sanki bir kraken her şeyi yutmuştu.

Birkaç saniye sonra Artemis'in Buz Küpü de açılan deliğin içine düştü.

Orion, "Bu çok sessizdi," dedi. "Gözlerimle görmeseydim fark etmezdim."

Holly, "Burada arazi cüce peyniri gibi deliklerle dolu," dedi. Sonra buzda açılan yeni kratere doğru koşmaya başladı.

Orion ve Foaly acele etmedi, sAhbet ederek yürümeye başladı.

Foaly, "En azından," dedi. "Birinci amacımıza ulaştık. Kanıtlar yok oldu."

Orion başıyla onayladı. "Cüce peyniri?"

"Cücelerin yaptığı peynir."

Orion, "Ah," dedi. Rahatladı. "Cüceler yapıyor. Gerçekten cücelerin kendisi..."

"Hayır. Ne korkunç bir düşünce."

"Kesinlikle."

Buzun yüzeyinde delik açılınca yerin altında bir mağara açığa çıkmıştı. Hızla akan bir yeraltı nehri Büyük Skua'dan arta kalanları süpürdü. Su koyu maviydi ve öylesine güçlüydü ki sanki canlıydı. Bazıları birer fil büyüklüğündeki kocaman buz parçaları kıyılardan kopuyor, akıntıya kapılı-

yor ve sürükleniyor, restorana çarpana kadar hız kazanıyor ve binayı parçalıyordu. Duyulan tek ses nehrinkiydi, bina sessizce kaderine boyun eğiyordu.

Mekik yeraltı nehrinin kıyısındaki bir buz kütlesine geçti. Buzdan çıkıntı nehrin akıntısına uzun süre dayanacak gibi durmuyordu.

Mekik doğanın vahşi gücüyle parçalandı, geriye sadece küçük bir kısmı kaldı. Obsidiyen uç kısmı buzların ve kayaların arasına girdi.

Holly, "Mekiğin kaçış kozası," dedi. "Tabii ki."

İkinci amaçları olan robotları takip etmek artık imkânsız değildi. Kozaya girebilirlerse, içinde hâlâ gücü varsa, uzay mekiğini takip edebilir ve LEP karargâhına mesaj iletebilirlerdi.

Holly kaskıyla küçük taşıtı taramaya çalıştı ama sistemleri hâlâ çalışmıyordu.

Sentor'a döndü. "Foaly? Sen ne düşünüyorsun?"

Foaly'ye daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu. Üzerinde düşündükleri tek bir şey vardı: Buzların arasına sıkışmış kaçış kozası.

"Bu şeyler neredeyse yok edilmezdir ve bütün müretteba içine alabilir. Ayrıca, yakıt kaynağı sert bir bloktur, bozulabilecek hareket eden kısmı azdır. Genel geçer iletişim yöntemlerinin hepsine ve eski tarz bir telsize sahiptir. Gizli düşmanımız telsiz iletişimini engellememiş olabilir. Fakat bizim sensörlerimizi saf dışı bırakmak için mekiğin kalkanının fazını değiştirdiğini göz önünde bulunduracak olursak bunu da önceden düşünmüş olabilir."

Holly deliğin kenarına kadar yürüdü, yeraltı nehrinden saçılan damlalar vizörünü ıslattı.

"Aşağıya inebilirsek buradan gidebiliriz."

Foaly toynaklarını yere vurdu. "Aşağıya hepimizin inmesine sebep yok. Bazılarımız diğerleri kadar çevik değil, örneğin toynakları olanlar. Sen aşağıya inip taşıta binersin, sonra gelip bizi alırsın."

Orion, "Çok mantıklı," dedi. "Ama ben de gitmeliyim. Centilmenlik bunu gerektirir."

Foaly yüzünü buruşturdu. "Haydi, Holly. Şu sersemi uyut."

Orion boğazını temizledi. "Hastalığıma karşı hassas davranmıyorsun, *sentor*."

Holly gerçekten Orion'u uyutmayı düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Artemis... Orion. Birimizin gitmesi lazım."

Holly kemerinden ucuna ip bağlı bir piton çıkardı ve restoranın açığa çıkmış temel demirlerinden birine bağladı.

Orion, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Holly deliğin yanına gitti. "Senin beş saniye içerisinde yapacağın şeyi."

Orion, "Klasikleri okumadın mı?" diye haykırdı. "Benim gitmem lazım."

"Bu doğru, senin gitmen lazım." Ve kendisini aşağıya bıraktı.

Orion hayvani bir ses çıkardı, kuyruğuna düğüm atılmış ve ayağına basılmış bir kaplan gibiydi.

Foaly, "Vay canına," dedi. "Ayağını yere vuruyorsun. Gerçekten öfkelisin."

Orion, "Görünüşe göre öyleyim," dedi. Aşağıya göz gezdirdi.

"Genelde sen Holly'yi çıldırttığın için ayağını yere vuran o olurdu. Diğer senden bahsediyorum."

Orion, "Şaşırdığımı söyleyemem," dedi. Sakinleşti. "Bazen tahammül edilmez oluyorum."

Orion buzun üzerine uzandı.

Kendi kendine, "Düzgün ilerliyorsun, Holly," diye mırıldandı. "O buz duvarına takılmayacaksın."

Foaly, "Hiç sanmıyorum," diye inledi. *Sentor* yine haklı çıktı.

Yüzbaşı Short aşağıya arzu ettiğinden daha hızlı iniyordu, bunun bir sebebi de cihazlarının çalışmamasıydı. Amorfrobot saldırısından dolayı kemeri zarar görmemiş olsaydı aşağıya inişini yavaşlatır ve Holly de herhangi bir yere çarpmazdı. Şimdi, ipin gerginliği dışında çarpmayı durduracak bir şey olmadan son sürat buz duvarına doğru düşüyordu.

Holly'nin aklından gözünün önünden akıp giden buzlardan daha hızlı bir düşünce geçti.

Umarım bir yerimi kırmam, büyü gücüm kalmadı.

Sonra dizleri ve dirsekleriyle buz duvarına çarptı. Buz, kayadan sert ve camdan daha keskindi, üniforması kâğıt gibi kesildi. Uzuvlarına soğuk ve acı doldu, bir çatırtı geldi ama sesin kaynağı kemikleri değil, buzdu.

Duvar yeraltı nehrine doğru eğim alıyordu ve Holly çaresizce kaymaya başladı, tepetaklak düştü, şans eseri ayakları üzerine kondu. Darbenin etkisi bacaklarına inerken ciğerlerindeki son hava da boşaldı. Bir büyü kıvılcımı için dua etti fakat acıyı dindirecek bir şey olmadı.

Kalk yerden asker, diye düşündü. Julius Root'un kendisine emir verdiğini hayal etti.

Nehrin kıyısında yürüdü, bir buz pistinin altına sıkışıp kalmış şanssız bir yüzücüye benzeyen buzdaki çarpık yansımasının kendisine baktığını gördü.

Şu yüze bak, diye düşündü. *Bir günü çamur havuzunda geçirmem gerek.*

Genelde çamur havuzunda rahatlama düşüncesi Holly'yi korkuturdu fakat bugün gözüne çok güzel görünüyordu.

Yenileyen çamur ve gözler üzerine koyulan salatalık. Ne güzel.

Şimdi bunu düşünecek vakti yoktu. Yapması gereken bir iş vardı.

Holly kaçış kozasının yanına gitti. Nehrin suyu gövdenin yanından akıyor, buzdaki çatlakları çekiçliyordu.

Soğuktan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Sudan dondurucu bulutlar gibi ağır bir sis yükseliyor, devasa sarkıtların üzerinde hayali mavi bir çadır oluşturuyordu.

Holly, *hayali mavi çadır*, diye düşündü. *Belki de şair olmam gerek. Acaba şiirin devamı nasıl gelecek?*

Holly kozanın tabanındaki buz tabakasına bir tekme

attı, kapağın önünü temizledi, kapı tamamen buzun içine gömülmediği için minnettardı. Neutrino'su çalışmadığı için buzu temizleyemezdi.

Sanki bütün bir günün hayal kırıklığını buzu tekmeleyerek üzerinden atıyordu. Holly LEP mekiğin patlamasından ve uzay mekiğinin saldırısından sorumluymuş gibi buzu tekmeledi. Holly gücünün kaynağının nereden geldiğini bilmiyordu fakat kısa süre sonra kapağın dış çizgileri şeffaf bir buz kitlesinin arkasında açığa çıktı.

Tepeden bir ses geldi. "Merhabaaa. Holly. İyi misin?"

Cümlenin sonunda birkaç kelime daha vardı. Boğuktu. Orion yine kendisine güzel hanım demiş olabilir miydi?

Holly, "Ben... iyiyim!" diye inledi. Her bir kelimeyi buza attığı yeni bir tekmeyle perçinledi.

Yankılanan ses, "Çok fazla stres yapma," dedi. "Nefes al, nefes ver."

Holly, *gerçek olamaz*, diye düşündü. *Bu adam Artemis'in zihninin bir köşesinde o kadar çok zaman geçirmiş ki gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu unutmuş.*

Holly kolun üzerinde kalan son buz parçalarını da temizledi ve parmaklarıyla kolu kavradı. Kapak tamamen mekanikti bu yüzden saldırıdan etkilenmemiş olmalıydı fakat kozanın kontrolleri için aynı şeyi söylemek mümkün olmayabilirdi. Uzay mekiği diğer bütün iletişim sistemlerine yaptığı gibi kozanın kılavuz sistemini de kavurmuş olabilirdi.

Holly bir ayağını gövdeye dayadı ve kolu kendine çekti.

Dışarıya dezenfektan bir jel aktı, ayağının dibinde biriktikten sonra çabucak buharlaştı.

Dezenfektan jel. Mekiği yok eden şeyin bakteriyel bir saldırı olmasına karşı bir önlem.

Holly başını içeriye soktu ve hareket algılayıcılar tavandaki panellerin ışıklarını hemen yaktı.

Güzel. Hâlâ gücü var.

Kaçış kozası tepetaklak duruyor ve burnu Dünya'nın merkezine bakıyordu. İçerisi çok sadeydi, yolcular değil askerler için yapılmıştı.

Orion buna bayılacak, diye düşündü. Pilot koltuğuna kendisini kemerledi. Ciroskoplar ve süspansiyon konusunda zayıf olduğu için koltuğun altı farklı kemeri vardı.

Belki de sarsarak Artemis'in beynini kendine getirebilirim. Sonra birlikte beşe kadar sayarız.

Parmaklarını açıp kapattı, ardından kontrol panelinin üzerine koydu.

Hiçbir şey olmadı. Sistem aktif olmadı, kontroller canlanmadı. Kendisine başlangıç şifresi sorulmadı.

Holly, *taş çağı,* diye düşündü. Kemerlerin izin verdiği kadar öne eğildi, konsolun altındaki eski tarz direksiyon ve manüel tahrik kontrollerine uzandı.

Ateşleme düğmesine bastı ve motor öksürdü.

Haydi, yapacak işlerim var.

Bir kez daha bastı ve kozanın zavallı motoru çalıştı, ölmek üzere olan bir adamın nefes alıp verişi gibi zorlandığı her halinden belliydi fakat yine de çalışıyordu.

Teşekkürler.

Holly bunu düşündükten hemen sonra kabinin içine siyah bir duman dolunca öksürdü.

Biraz zarar görmüş ama idare eder.

Holly ön camın kapağını kaldırınca karşısında böyle bir manzara beklemiyordu. Transparan polimerin önünde akan yeraltı nehrinin mavi sularını görmeyi beklerken kendisini dipsiz bir kuyuya bakarken buldu. Koza devasa bir yeraltı mağarasının üzerinde asılı kalmıştı, kendilerini buzun içinden aşağıdaki kayalara doğru baş döndürücü bir düşüş bekliyordu. Aşağıda buz duvarları dalgalanıyor, mağaranın derinliklerine inen uzay mekiğinin mavi ışıklarıyla kuyunun dibi aydınlanıyordu.

İşte orada, aşağıya iniyor.

Holly yakıt bloğunu eritecek düğmeye bastı ve parmaklarıyla konsolun üzerinde sabırsızca trompet çaldı.

Holly kendi kendine, "Şimdi ihtiyacım olan," diye mırıldandı. "Geri vitese takmak."

Fakat bunu yapacak vakti olmadı. Yeraltı nehrinin uzantıları kaçış kozasının etrafını kuşatan buzları kırdı ve küçük taşıt bir an için havada asılı kaldıktan sonra gücünü tam kazanamadan delikten aşağıya düştü.

Birkaç dakika önce Artemis Fowl'un yüzüne sahip çocuk buzun üzerine yatmış aşağıyı seyrediyor, Holly'nin çabalarını takdir ediyor ve peri kızına hayranlığı gitgide artıyordu.

"Atılgan biri, *n'est ce pas*? Doğayla savaştığını görmek çok etkileyici."

Foaly delikanlının yanına gitti. "Haydi, Artemis. Benimle dalga geçme. Neyin peşindesin?"

Orion'un yüzünde Artemis Fowl'un suratı dürüst ve güvenilir bir görünüme sahipti. Bu kolay bir iş değildi çünkü Artemis genelde gizli işler çeviren uğursuz biri imajına sahipti, hatta bazıları sinsi göründüğünü söylerdi. Okuldaki müzik hocası bir raporunda Artemis için gerçekten de sinsi ifadesini kullanmıştı. Profesyonel bir yaklaşım değildi fakat Artemis karşılığında adamın klavyesinin tellerini yeniden bağlayarak hangi tuşa basılırsa basılsın *Jingle Bells* çalacak hale getirmişti.

Orion, "Bir şeyin peşinde değilim," dedi. "Hayattayım ve buradayım. Hepsi bu. Bende Artemis Fowl'un anıları var ama onun doğası yok. Sanırım yeni görünümümü siz perilerin Atlantis Saplantısı dediği şeye borçluyum."

Foaly bir parmağını havada salladı. "Güzel denemeydi ama Atlantis Saplantısı genelde bastırılamaz arzular ve sanrılarla gösterir kendini."

"İkinci safha."

Foaly fotoğrafik hafızasına erişti.

"Atlantis Saplantısı ikinci safhada çok farklı ve belirgin kişiliklerin açığa çıkmasına da sebep olabilir."

Orion, "Ve?" diye sordu.

"İkinci safhaya ya zihinsel travma ya da fiziksel şok, genelde elektrik çarpmasıyla geçilir."

"Holly beni vurdu ve buradayız."

Foaly toynağıyla buzun üzerine bir şeyler çizdi. "Bizim zekâmıza sahip insanların sorunu budur. Hiçbir avantaj

sağlamadan görüşlerimizi bütün bir gün boyunca ifade edebiliriz. Dâhi olunca böyle şeyler olur." *Sentor* gülümsedi. "Bak, Foaly'nin F'sini çizdim."

Orion, "Harika," dedi. "Ne kadar düzgün çizgiler. Toynaklarını çok güzel kontrol ediyorsun."

Foaly, "Biliyorum," dedi. "Gerçek bir yetenek fakat bu tarz bir şeyin nasıl yapılacağı forumlarda yazmaz."

Foaly içinde bulundukları durumda dikkatini dağıtmak için saçmaladığının farkındaydı. Holly'ye birçok krizde yardım etmişti. Fakat daha önce yaşanan krizlere sahada şahit olmamıştı.

Video kayıtları duyguları asla yakalayamıyor, diye düşündü. *Şimdi korkudan aklımı kaçırmak üzereyim ama hiçbir video görüntüsü bunu bir başkasına belli edemez.*

Birinin uzay mekiğini ele geçirip amorfrobotları yeniden programlamış olması Foaly'yi çok korkutuyordu. Bu kişinin insan, peri veya hayvan yaşamına saygı duymaması ürkütücüydü. Ve Tanrı korusun, Holly yaralanır veya daha kötüsü olursa, Haven'ı uyarma görevinin ona ve karşısında dikilen alternatif Fowl kişiliğine kalacak olması, işin içinde süperbilgisayarlar ve v-klavyesi olmadığı için Foaly'yi çok korkutuyordu. Artemis olsa ne yapılacağını bilirdi ama görünüşe göre Artemis evde değildi.

Foaly içinde bulundukları durumun en büyük kâbuslarından biri olduğunu fark edince ürperdi, bundan daha kötüsü Caballine tarafından tıraş edilmek olabilirdi. Kontrol Foaly için çok önemliydi ve şimdi zihni hasar gör-

müş bir insanla birlikte bir yeraltı nehrine karşı koymaya çalışan tek umutlarına bakıyordu.

En kötü kâbusu, kaçış kozasının içinde Holly'yle birlikte birden buz kütlesi tarafından yutulmasıyla, ikinci sıraya düştü. Açılan deliğe buz parçaları doldu, Foaly neler olup bittiğini anlayamadan koza hiç var olmamış gibi gözden kayboldu.

Foaly dizleri üzerine çöktü. "Holly!" diye seslendi. "Holly!"

Orion da çaresizdi. "Ah, Yüzbaşı Short. Size söylemek istediğim çok şey vardı, Artemis ve benim neler hissettiğimizi anlatacaktım. Çok gençtin, daha yaşayacak güzel günlerin vardı." Yanaklarından gözyaşları aktı. "Ah, zavallı Artemis. İçinde çok şey birikmişti ama hiçbirini dile getiremedin."

Foaly'nin içi üzüntüyle kavruldu. Holly gitmişti. Haven'ı uyarmak için en iyi umutlarını kaybetmişlerdi. Her cümlesine bir ahla başlayan yarım akıllı bir Çamur Çocuk'la ne yapabilirdi ki?

"Kes sesini, Orion! Kes sesini. Birisi gitti. Gerçek biri." Foaly'nin dizleri altındaki buz çok sertti ve içinde bulunduğu durumu daha da zorlaştırıyordu.

Orion, "Gerçek insanlar konusunda çok fazla deneyimim yok," dedi. *Sentor*'un yanına çöktü. "Duygularımı bu dünyaya transfer edemiyorum. Fakat sanırım üzgünüm. Ve yalnızım. Bir dostu kaybettik."

Kelimeler içten söylenmişti ve Foaly çocuğa acıdı. "Pekâlâ, senin hatan değil. İkimiz de çok özel birini kaybettik."

Orion burnunu çekti. "Güzel. Pekâlâ, asil *sentor*, o zaman kasabaya kadar beni sırtında taşır mısın? Ben dokunaklı dizelerimle birkaç kuruş para kazanırken sen de bize bir kulübe inşa edersin ve yoldan geçenler için sirk numaraları sergilersin."

Orion'un söylediklerini duyunca Foaly'nin içinden bir an için kendini aşağıya atmak geldi.

"Burası Orta Dünya değil, biliyorsun. Biz bir romanda değiliz. Ben asil değilim, ayrıca sirk numaraları da bilmem."

Orion hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "En azından topları havaya atıp tutabilir misin?"

Orion'un aptallığı Foaly'nin üzüntüsünü unutmak için ihtiyacı olan şeydi. Ayağa kalktı ve Orion'un etrafında dönmeye başladı.

"Sen nesin? Kimsin? Senin Artemis'in anılarını paylaştığını sanıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Orion incinmişti. "Her şeyi paylaşıyoruz. Anılar ve filmler bana da ona olduğu kadar gerçek. Sen, Peter Pan, Loch Ness canavarı, ben. Hepsi gerçek olabilir."

Foaly alnını ovaladı. "Başımız belada. Tanrı yardımcımız olsun."

Orion'un yüzü birden aydınlandı. "Aklıma bir fikir geldi."

Foaly, "Nedir?" diye sordu. Artemis'ten geriye birkaç kıvılcım kalmış olmasını ümit etti.

"Neden isteklerimizi yerine getirebilen büyülü taşlar aramıyoruz? Ya da bu işe yaramazsa, sen benim çıplak

bedenimi incelersin, belki benim bir yerin prensi olduğuma işaret eden bir doğum izi bulursun."

Foaly, "Pekâlâ," dedi. "Neden sen taşları aramaya başlamıyorsun? Ben de karın üzerine büyülü rünler çizerim."

Orion ellerini çırptı. "Harika bir fikir, asil yaratık." Büyülü olup olmadıklarını anlamak için yerdeki taşları incelemeye başladı.

Foaly, *Saplantı ilerliyor*, diye düşündü. *Birkaç dakika önce bundan daha iyiydi. Ne kadar çaresizse gerçeklikten o kadar uzaklaşıyor. Artemis'i kısa süre içerisinde geri getiremezsek sonsuza kadar kaybedebiliriz.*

Orion birden, "Bir tane buldum!" diye bağırdı. "Büyülü bir taş!" Eğilip keşfini inceledi. "Hayır, bir saniye, bir tür kabuk!" Özür dilercesine Foaly'ye baktı. "Hareket ettiğini gördüm ve bu yüzden..."

Foaly asla aklına gelmeyecek bir şeyi düşündü.

Mulch Diggums'la olmayı tercih ederim.

Bunu düşününce ürperdi.

Orion yüksek sesle haykırdı ve *sentor*'un yanına koştu. "Buldum. Bu sefer buldum. Bak Foaly, bak!"

Foaly taşın gerçekten dans ettiğini görünce çok şaşırdı.

"Bu gerçek olamaz," dedi. *Beni de sanrılarının içine mi çekiyor*, diye merak etti.

Orion çok neşeliydi. "Her şey gerçek. Ben bu dünyayı çözdüm."

Taş havaya sıçradı, yerden sekerek uzaklaştı. Az önce taşın durduğu yerde şimdi kaçış kozasının siyah burnu açığa çıktı. Buzu delen taşıt yüzeye çıktı ve motorların

kükremesiyle buz plakaları titreşip parçalara ayrıldı.

Foaly'nin neler olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı, ardından *sentor* da neşelendi.

"Holly!" diye haykırdı. "Başardın. Bizi bırakmadın."

Kaçış kozası yüzeye çıktıktan sonra yana yattı. Ön camı açıktı ve çerçevenin ortasında Holly'nin suratı belirdi. Yüzü solgundu ve bir düzine ufak tefek çizik yüzünden kanıyordu fakat gözleri parlak ve kararlıydı.

Motorun gürültüsü yüzünden, "Yakıt bloğunun erimesi biraz zaman aldı," diye bağırdı. "İçeri gelin, ikiniz de. Ağzından ateş püskürten bir canavarı yakalamamız gerekiyor."

Çok basit bir emirdi fakat hem *sentor* hem de Orion bir an için duraksadı.

Foaly, *Holly yaşıyor*, diye düşündü.

Orion, *Prensesim yaşıyor*, diye düşündü. *Ve bir ejderhanın peşine düşeceğiz.*

Orion, "Foaly," diye seslendi. "Bence gerçekten doğum izim olup olmadığına bakmamız lazım. Ejderhalar bu tarz şeyleri çok sever."

Artemis Fowl'un beyni, şimdi

Artemis tamamen gitmemişti. Şimdi beyninin bir köşesinde sanal bir odaya sıkışmış durumdaydı. Oda, Fowl Malikânesi'ndeki ofisine çok benziyordu fakat duvarında ekranlar yoktu. Aslında duvarı da yoktu. Ofisinde ekran-

lar ve dijital televizyonların olduğu yerde şimdi bedeninin gerçekliğine açılan bir pencere vardı. Aptal Orion'un gördüklerini görüyor, ağzından çıkan saçma sapan cümleleri duyuyor fakat direksiyonun başına geçen romantik ahmağın eylemlerini kontrol edemiyordu.

Artemis'in odasında bir masa bir de sandalye vardı. Üzerine şık Zegna takımlarından birini giymişti. Kolundaki işlemeleri görebiliyor ve kumaşın ağırlığını üzerindeymiş gibi hissedebiliyordu. Fakat bunların hepsi beynindeki kargaşaya bir düzen getirmek için Artemis'in yarattığı illüzyonlardı.

Sandalyeye oturdu.

Artemis'in önünde, zihin-ekranım dediği yerde, gerçek dünyadaki olaylar vardı. Benliğini gasp eden Orion'u izlerken yüzünü buruşturdu.

Holly'yle ilişkimi berbat edecek, diye düşündü.

Şimdi Foaly'ye de mitolojik bir yaratıkmış gibi davranıyordu.

Orion tek bir konuda haklıydı. Atlantis Saplantısı'nın ikinci safhasındaydı, peri büyüsüne bulaştığı ve sıklıkla suçluluk hissine kapıldığı için hastalığın sebebi kendisiydi.

Opal Koboi'nin anneme yaptıklarından dolayı da kendimi suçladım.

Artemis kendi zihninin içinde kapana kısıldığında rakamların üzerinde bir etkisi olmadığını fark etti. Masasındaki nesnelerin yerlerini düzeltmek gibi bir takıntısı yoktu.

Özgürüm.

Göğsünden metaforik bir ağırlık kalktı ve Artemis Fowl yeniden kendine geldi. Aylardır ilk kez zinde, odaklanmış ve aklı başındaydı. Bir mağarada uçuşan yarasalar gibi aklından bir sürü fikir geçiyordu.

Yapacak bir sürü şey var. Bir sürü proje var. Kâhya... Onu bulmam lazım.

Artemis kendini yenilenmiş ve kudretli hissetti. Sandalyesini zihin-ekranına doğru çekti. Zorla da olsa kontrolü eline alacak, dışarıya çıkacak, bu Orion karakterini geldiği yere gönderecekti. Yapılacaklar listesinde daha sonra Foaly ve Holly'den kabalığı için özür dilemek, sonra uzay mekiği problemini çözmek vardı. Buz Küpü yeraltı nehri tarafından parçalanmıştı fakat yeniden yapılabilirdi. Birkaç ay sonra projesini hayata geçirebilirdi.

Buzullar güvenceye alındıktan sonra da belki Peri halkının psikoterapistlerinden birinden regresyon terapisi alırdı. Bunu, kendini beğenmiş Cumulus'tan almayacağı kesindi.

Artemis ekrana uzanınca göründüğünden daha zayıf olduğunu fark etti. Aslında derin ve yapış yapıştı, Artemis'e yıllar önce Opal Koboi'nin laboratuvarında içinden geçtiği plazma kanalını hatırlatıyordu. Öne atıldı, soğuk ve yapışkan jelin içine hapsoldu, sonra gevşek parmaklarla geriye itildi.

Artemis, "Bana engel olamazsın," diye bağırdı. Zihin-ekranının içinde bağırabildiğini fark etti. "Bütün dünyanın bana ihtiyacı var."

Ve sonra.

Bütün dünya? Geri zekâlı Orion gibi konuşmaya başladım.

Bu düşünce bedenine güç verdi ve kendisini hapseden perdeyi yırttı. Yeniden aktif ve pozitif olmak çok güzeldi. Artemis kendisini eski Fowl gibi hissetti. Kimse onu durduramazdı.

Sonra önünde havada asılı duran bir şeyi fark etti. Bir Cadılar Bayramı süsü gibi parlak ve fışırtılıydı.

Etrafında düzinelerce vardı ve yavaşça jelin içine çöküyorlardı.

Bunlar neydi? Bunun anlamı ne olabilirdi?

Artemis, *Bunları ben yaptım*, diye düşündü. *Bilmem gerekir.*

Bir saniye sonra gerçeğin farkına vardı. Parıldayan cisimler minik altın rakamlardı. Hepsi aynı sayıydı. Hepsi dörttü.

Ölüm.

Artemis önce irkildi sonra kendine geldi.

Hayır. Ben bir köle olmayacağım. Reddediyorum.

Minik bir dört dirseğine değdi, bütün bedenini şok etti.

Bu bir anı, daha fazlası değil. Zihnim plazma kanalını yeniden inşa ediyor. Bunların hiçbiri gerçek değil.

Fakat şoklar gerçekti. Minik dörtler varlığını hissedince saldırgan balıklar gibi bir araya toplandı, Artemis'i güvenli ofisine doğru kovaladı.

Artemis nefes nefese geriye düştü.

Yeniden denemem lazım, diye düşündü.

Henüz değil. Dörtler onu izliyordu.

Artemis, *Beş*, diye düşündü. *Hayatta kalmak için beşe ihtiyacım var. Yine deneyeceğim. Yakında.*

Artemis'in göğsüne hayal gücünün ürünü olamayacak bir ağırlık çöktü.

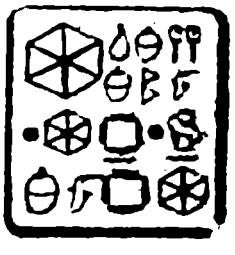
Yine deneyeceğim. Dayanın dostlarım.

Düzenleme
Ny.ozlem

6. BÖLÜM: AĞIRLIKLARDAN KURTULMAK

ATLANTİS'İN DERİNLİKLERİ, ŞİMDİ

MAHKÛM 42, LEP'in resmi sitesine göz gezdirdi ve artık En Tehlikeli On Suçlu listesinde olmadığını gördü.

Halinden memnun, *neler yaptığımı unuttular*, diye düşündü. *Tam planladığım gibi.*

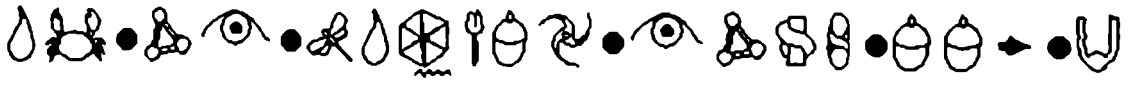
Turnball hemen Leonor'a bir v-posta gönderdi, her gün gönderdiği bir düzine mesajdan biriydi.

Seyahat etmeye hazırlan, hayatım. Yakında yanında olacağım.

Nefesini tutup bekledi. Tek kelimelik bir cevap geldi.

Acele et.

Turnball hemen cevap gelince çok mutlu oldu, bunca yıl sonra bile birbirlerine olan sevgileri azalmamıştı. Fakat yine de biraz endişeliydi. Son zamanlarda Leonor'un mesajları çok kısaydı, genelde tek kelimelikti. Eşinin uzun mesajlar yazmaya üşendiğine inanmıyordu. Zayıf düştüğüne, mesaj yazarken acı çektiğine inanıyordu.

Turnball eski bir LEP memuru olan dönek Ark Sool'a mesaj gönderdi. Eşine göz kulak olması için adamı görevlendirmişti.

Leonor yanında benim peri gücüm olmadan zayıflıyor, Bay Sool. Biraz daha özen gösterin.

Turnball sabırsızlanmaya başladı.

Birlikte olmamıza sadece saatler kaldı tatlım. Beni hayal et.

Yetkililer tabii ki yanılıyordu. Turnball Root aşırı tehlikeli bir adamdı. Turnball'ın LEP'in silah bütçesinden milyonlar çalan biri olduğunu ve rakiplerinden birinden kurtulmaya çalışırken Haven şehrinin neredeyse yarısını yok ettiğini unutmuşlardı.

Belki bininci kez, *şehri de yok ederdim*, diye düşündü. *Benim yarım akıllı kardeşim olmasaydı.*

Bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Julius'u düşününce hayati değerleri yükselebilir ve yetkililer bunu fark edebilirdi.

Kendime biraz vakit ayırmam lazım, diye düşündü. *Buradan gitmeden önceki son saatlerim. Vishby kısa süre sonra benim için gelecek ve LEP hatasını fark edecek. Tabii ki çok geç olacak.*

Ekrandaki yansımasına bakıp gülümsedi ve bir internet sitesine mesaj yazdı.

Kimse şeytanlık için çok yaşlı değildir, yazdıktan sonra GÖNDER tuşuna bastı.

***

Sarhoş Papağan, Miami, şimdi

Kaçakların bir araya gelmesi evrensel bir kanundu. Peşlerindekiler ne kadar büyük olursa olsun, kaçaklar her zaman ucuz yatağı olan ve kurnaz biri tarafından yönetilen, polisin bile yerini bilmediği rezil ve kirli bir sığınak bulmayı başarırdı. Bu yerlerin genelde çelik kapıları, boyanmış camları, küflü banyoları vardı. Yemekte iki çeşitten daha fazlası olmazdı. Sarhoş Papağan da böyle bir yerdi.

Mekânın sahibi Barnet Riddles isminde bir cüceydi, Sarhoş Papağan'ı tatlı dille yöneten biri olduğu için misafirleri tarafından sevilen biriydi. Tatlı dili sorun çıkarmaya niyetli olanları sakinleştirmeye yetmiyorsa, Barnet çalıntı bir elektrikli LEP copunu kullanmak zorunda kalabiliyordu.

Sarhoş Papağan popüler bir cüce mekânıydı ve *orada sizi hoş karşılamıyorlarsa burada karşılarlar*, kulübün sloganıydı. Bu yüzden Kuzey Amerika'daki bütün kaçak ve suçlu perilerin yolu er ya da geç Sarhoş Papağan'a düşüyordu. Barnet Riddles iyi bir ev sahibi de olsa bir hilkat garibesiydi, boyu bir metre yirmi santimetreden uzun az sayıdaki perilerden biriydi. Kulaklarını kapatmak için bir bandana kullandığı sürece insanlarla iletişim kurabiliyor, Çamur Adamlar'dan alkol, tortillaları için biftek ve arzu ettiği kadar silah satın alıyordu.

Sabahın erken saatlerinde Sarhoş Papağan her zamanki gibiydi. Cüceler bir köşede biralarını yudumluyordu. Birkaç cinin elinde taşınabilir oyun konsolları vardı, yarım

düzine paralı asker peri birbirlerine savaş hikâyelerini anlatıyordu.

Barnet Riddles barda bir cüceyle koyu sAhbete dalmıştı.

Etkileyici bir ses tonuyla, "Yapma, Mezartaşı," dedi. "Birkaç silah satın al. En azından bir el bombası. Tek yaptığın şey burada oturup içki içmek. Üzerine birkaç kurşun sıkmak istediğin kimse yok mu?"

Cüce sırıttı, mezar taşma benzeyen dişleri açığa çıktı. "Bu sözlere karnım tok, Riddles."

Barnet cesaretini kaybetmedi. Sonuçta doğuştan iyimser bir cüceydi. Yoksa hangi cüce Miami'nin ortasında güneşe duyarlı cüceler için bir bar açardı?

Burası, güvenlik güçlerinin bizi adalete teslim etmek için bakacağı son yer, derdi. *Rusya'da LEP'in kuyruğu donuyor, biz ise burada havalandırmalı lüks odalarımızda biralarımızı yudumluyoruz.*

Lüks kelimesi biraz abartılıydı. Temiz bile gerçekten çok uzak kalırdı. Fakat Sarhoş Papağan paralı asker perilerin gece gündüz birbirlerine savaş hikâyelerini anlatabilecekleri bir yerdi, bu yüzden Barnet'in her hizmetten fahiş fiyat talep etmesine ve sürekli kendilerine bir şeyler satmaya çalışmasına katlanıyorlardı.

Barnett, bir sibernetik eklentiye ne dersin?" diye sordu. "Bugünlerde herkeste var. Yoksa LEP'le nasıl başa çıkarsın?"

Mezartaşı gözlerini kapatmak için şapkasının siperliğini biraz daha öne indirdi. "İnan veya inanma Riddles, ben artık arananlar listesinin başında değilim. Şimdi senin

karşında yüzde yüz yasal işler yapan bir cüce var. Yüzeye çıkmak için vizem bile var."

Barnet şüpheyle, "Olamaz," dedi.

Mezartaşı plastik bir kartı uzattı. "Oku ve ağla."

Barnet *Gnome* dilindeki yazılara ve resmi holograma göz gezdirdi.

"Gerçek gibi duruyor," diye itiraf etti.

"Öyle duruyor çünkü gerçek, benim sulandırılmış bira satan dostum."

Barnet olumsuzca başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. İstediğin yere gidebileceksen neden buradasın?"

Mezartaşı dev bir mağaraya benzeyen ağzına bir avuç dolusu fıstık attı, Barnet fıstıkları kırarken cücenin ağzının içinde sesin yankılandığına yemin edebilirdi.

Mezartaşı sonunda, "Buradayım," dedi. "Müşterilerim için."

Barnet şaşkındı. "Ne? Hırsızlar, paralı askerler, karaborsacılar ve kalpazanlar için mi?"

Mezartaşı'nın gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Evet. Benim türümde insanlar."

Barnet *pixie*'ler için fermente ettiği kurbağa çamurunu kontrol etti.

"Sen tam bir baş belasısın, Mezartaşı. Bunu biliyor musun?"

Mezartaşı cevap veremeden bardaki plastik papağan ağzını açtı ve ciyakladı.

Papağan, "Yeni posta," diye ciyakladı. "Mesaj panosunda yeni mesaj."

Barnet Riddles abartılı bir kibarlıkla, "Özür dilerim," dedi. "Kafamdaki çok faydalı implantı kontrol etmem lazım."

Mezartaşı, "Faydalı olabilir ama mikrodalgadan geçersen on yıllık hafızanı kaybedersin," dedi. "Fakat bütün zamanını burada geçirdiğin için muhtemelen bir şey kaybetmiş sayılmazsın."

Barnet cüceyi dinlemiyordu. Meslekten ihraç edilmiş bir doktorun korteksine taktığı yasadışı elektronik cihazı kontrol ederken gözleri buğulandı. Birkaç *hmmm* ve bir *gerçekten mi* sorusundan sonra şimdiki zamana döndü.

Mezartaşı, "Beyin hücrelerin nasıl?" diye sordu. "Umarım buna değmiştir."

Barnet, "Benim için endişelenmeyin, Bay Yüzde Yüz Yasal," dedi. "Bu gibi şeyler biz suçlular için." Elektrikli copla barın üzerine vurdu, pirinç parmaklık boyunca havaya kıvılcımlar saçıldı.

"Cruik," diye seslendi. "Bir gemin var, değil mi?"

Köşedeki masadan bir cüce kafasını kaldırdı. Sakalında biranın köpüğü vardı. "Evet, bir cayro. Biraz eski ama çalışıyor."

Barnet ellerini çırptı, alacağı komisyonu hesaplamaya başladı. "Güzel. Bana bir iş teklifi geldi. İki insan, ölmeleri gerekiyor."

Cruik yavaşça başıyla onayladı. "Ben kimseyi öldürmem. Suçlu olabiliriz ama biz insanlar gibi katil değiliz."

"Müşterim tam bir zihin silinmesiyle de idare edebilir. Bunu yapabilir misin?"

Mezartaşı, "Tam zihin silinmesi mi?" diye sordu. "Bu tehlikeli değil mi?"

Barnet sırıttı. "Parmaklarını elektrotlara değdirmezsen tehlikeli değil. Kâhya isminde bir adam ve kız kardeşi."

Mezartaşı irkildi. "Kâhya? İki kardeş?"

Barnet bir gözünü kapattı, gelen mesajı bir daha okudu. "Evet, detayları senin cayrona gönderiyorum, Cruik. Acele bir iş. Çamur Adamlar'ın dediği gibi, emeğinin karşılığını alacaksın."

Cruik isimli cüce, eski model Neutrino'sunu çıkarıp kontrol etti.

"Bu Çamur Adamlar onlarla işim bittiğinde hiçbir şey hatırlamıyor olacaklar." Savaşçılarını yanına çağırmak için masayı yumrukladı. "Gidelim, dostlarım. Emmemiz gereken beyinler var."

Mezartaşı hemen araya girdi. "Bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Barnet Riddles, "Biliyordum," dedi. "Yüzde Yüz Yasal ha? Hiç sanmıyorum. Seni görür görmez bu adamın geçmişinde bir şeyler var diye düşünmüştüm."

Cruik çiviler, fişekler ve tehlikeli görünümlü fitilli ve kondansatörlü cihazlarla dolu kemerlerini takıyordu.

"Seni neden yanıma alayım, yabancı?"

"Beni de yanına almalısın çünkü pilotun Kâhya'ların elinden ölürse yerini alabilirim."

Çok zayıf bir cüce, okuduğu aşk romanından kafasını kaldırdı. "Ölmek mi?" diye sordu. Dudağı hafifçe titredi. "Cruik, böyle bir şey olabilir mi?"

Mezartaşı, "Kâhya'larla daha önce karşılaştım," dedi. "Önce pilota saldırırlar."

Cruik, Mezartaşı'nı süzdü, güçlü çenesine ve kaslı kollarına baktı.

"Pekâlâ, yabancı. Yardımcı pilot koltuğu senin. Az bir pay alır ve itiraz etmezsin."

Mezartaşı sırıttı. "Sonra itiraz edebilecekken şimdi neden edeyim?"

Cruik beyni ağrıyana kadar bu cümle üzerinde düşündü.

"Pekâlâ. Her neyse. Herkes bir ayılma hapı alsın ve hazırlansın. Beyni silinecek insanlar var."

Mezartaşı barda yeni dostlarını takip etti.

"Zihin silme cihazların ne kadar kaliteli?"

Cruik omzunu silkti. "Kimin umurunda?"

Mezartaşı, "Seni sevdim," dedi.

Cancún, Meksika, şimdi

Bahsi geçen Kâhya'lar tabii ki hipnotize olmuş güreş severlerden kaçan Kâhya'lardı. Şimdi, Cruik yeni yardımcı pilotunu yanına aldıktan yarım saat sonra, Cancún sahillerinden birinde güneşin altında kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. İki kardeş Turnball Root tarafından planları bozulacağı için değil, sadece eğlence olsun diye kovalanıyordu. Gerçi Kâhya'lar gibi zorlu düşmanlar başına bazen dert olabiliyordu. Turnball'ın planları, içinde baş belası insanlar olmadan da yeterince hassastı. En azından

zihinlerinin silinmesi gerekiyordu. Ayrıca, ilk saldırıdan kaçmışlardı ve Turnball bu durumdan rahatsızdı.

Juliet suyun kenarında oturuyor, yanlarından geçen bir yattan gelen parti kahkahalarını ve şampanyaların patlama sesini dinliyordu.

"Benim bir fikrim var, kardeşim," dedi. "Neden Artemis'ten bir milyon dolar isteyip emekli olmuyoruz? En azından ben emekli olurum. Sen de benim korumam olursun."

Kâhya kardeşinin yanındaydı. "Doğruyu söylemek gerekirse, ben Artemis'in bir milyon doları olduğunu sanmıyorum. Sahip olduğu her şeyi yeni projesine yatırdı. Buna PROJE diyor."

"Şimdi ne çalıyor?"

"Hiçbir şey. Artemis suç dünyasından emekli oldu. Bu günlerde dünyayı kurtarıyor."

Bir taşı denize atarken Juliet'in kolu havada asılı kaldı. "Artemis Fowl suç dünyasından emekli mi oldu? Bizim Artemis Fowl? Bu, aile kanunlarına karşı çıkmak anlamına gelmiyor mu?"

Kâhya gülümsemedi fakat çatık kaşları biraz yumuşadı. "Şimdi şaka yapacak zaman değil, kardeşim," dedi. Duraksadı. "Fakat gerçeği bilmek istiyorsan, aile kanunlarına göre, dürüst ve dosdoğru bir hayat sürmek isteyen aile bireylerinin kötülük el kitaplarına ve vantuzlarına el konur."

Juliet kıkırdadı. "Vantuzlar."

Kâhya'nın kaşları yeniden çatıldı. "Çok ciddiyim, kar-

deşim. Çok zor bir durumdayız. Peri ajanlar tarafından kovalanıyoruz ve dünyanın bir ucunda kaynaklarımdan uzaktayız."

"Senin burada ne işin var? Seni buraya kim gönderdi?"

Kâhya da bunu düşünüyordu. "Beni Artemis gönderdi. Belki onu buna zorlamışlardır ama ben hiç sanmıyorum. Belki de oyuna geldi."

"Oyuna gelmek mi? Artemis Fowl mu? Belli ki çok değişmiş."

Kâhya kaşlarını çattı, normalde silah askısının durduğu koluna dokundu. "Artemis değişti. Şimdi çok farklı, görsen tanımazsın."

"Farklı mı? Nasıl?"

Kâhya'nın kaşları daha da çatıldı. "Her şeyi sayıyor. Adımlarını, kelimeleri, her şeyi. Sanırım beş büyük sayısı. Ayrıca düzen hastalığı başladı. Her şeyi sıraya sokuyor. Genelde her sırada beş cisim oluyor veya on."

"Bunu daha önce duymuştum. OKB olmasın?"

"Ayrıca paranoyak. Kimseye güvenmiyor." Başı önüne düştü. "Bana bile."

Juliet taşı suya attı. "Galiba Artemis'in yardıma ihtiyacı var."

Kâhya başıyla onayladı. "Ya sen? Son bir saatte başına bir sürü şey geldi."

Juliet sahilde gezinip çakıl taşları topladı. "Ne? Hipnotize edilmiş kalabalık tarafından kovalanmaktan mı bahsediyorsun? Ve perilerin var olduğu gerçeğinden mi? Periler, şu küçük şeyler mi?"

Kâhya inledi. Kardeşinin kendisiyle dalga geçmeyi ne kadar çok sevdiğini ve kendisinin buna sebepsiz yere katlandığını unutmuştu. "Evet, o küçük şeyler," dedi. Juliet'e bir dirsek attı.

"Benim için endişelenme, abi. Ben modern bir kadınım. Biz sert ve zekiyiz, duymadın mı?"

"Anladım, bir yerden alıntı yapıyorsun."

"Hayır, abi. Ben iyiyim. Kâhya'lar bir arada, bizim karşımızda hiçbir şey duramaz."

"Yeni anılar seni ürkütmüyor mu?"

Juliet bir kahkaha attı ve bu ses Kâhya'nın neşesini yerine getirdi. "Ürkütmek mi? Biz hangi zamandayız, 1970'lerde mi? Hayır, anılar beni ürkütmüyor. Tam tersine..." Durup doğru cümleyi bulmaya çalıştı. "Her şey yerli yerine oturmuş gibi. Anılar ait oldukları yerde. Holly'yi nasıl unuturum? Ya da Mulch'u?"

Kâhya ceketinin cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkardı. Gözlükler normalden daha büyüktü ve yanlarında güneş panelleri vardı.

"Peşimizde periler varken bunlara tahminimizden daha çok ihtiyacımız olabilir."

Juliet gözlüklerden birini aldı ve gözlüğe dokununca eski anılar gözünde canlandı.

Artemis bunları parçalanmış LEP kasklarından yaptı, peri kalkanlarını görebilmemiz için. LEP sinsidir ama Artemis onlardan daha sinsi.

"Bunları hatırlıyorum. Neden yanında getirdin?"

"Birinci izci kuralı, her şeye hazırlıklı ol. Bu periler her

zaman etrafımızda. Yanlışlıkla birini vurmak veya birini gözden kaçırmak istemem."

Juliet kardeşinin şaka yaptığını düşündü.

Juliet, "Sen bir periyi vurmazsın," dedi. Gözlükleri taktı.

Hemen gözüne bir şey ilişti, yoktan var olmuş gibiydi. Bu şey kesinlikle insan değildi. Bir kemere asılıydı ve koca namlulu bir silahı üzerine doğrultmuştu. Üzerinde katran benzeri bir malzemeden yapılmış bir tulum vardı, titreyen bedeninin ve her bir sakal kılının üzerini kaplıyordu.

"Periyi vur!" diye haykırdı. "Vur!"

Birçok insan Juliet'in şaka yaptığını sanırdı. Sonuçta, gözlükleri takar takmaz bir peri görme ihtimali çok fazla değildi. Ayrıca, Juliet uygunsuz zamanlarda yaptığı şakalar ve en tehlikeli anlardaki nükteli sözleriyle bilinirdi.

Örneğin, Madam Ko Akademisi'ndeki hocası Christian Varley Penrose, Everest'in kuzey yamacına tırmanırken kaymış ve ölümüyle yaşamı arasında sadece küçük bir kız varken düşmeye başlamıştı. Juliet iplere tutunup hocasına yardım ederken, "Hey, Penrose, seni kurtarırsam fazladan kredi kazanır mıyım?" diye sormuştu.

Bu yüzden *periyi vur* emrinin kardeşiyle dalga geçmek için kurulan bir cümle olduğunu varsaymak çok kolaydı fakat Kâhya bir an bile tereddüt etmedi. Stres belirtilerini tanıyacak şekilde eğitim almıştı. Artemis arabada derslerin MP3 dosyalarını dinlemesine izin vermese de, *şok olmuş* Juliet'le *dalga geçen* Juliet arasındaki farkı çok iyi biliyordu. Bu yüzden, Juliet *periyi vur* diye bağırınca Kâhya bir

kuşun kanatlarını çırpacağı zaman dilimi içerisinde agresifleşmişti.

Silahım yok, bu yüzden ateş edemem, diye düşündü. *Fakat başka seçenekler var.*

Kâhya kardeşinin omzunu tutup Juliet'i kenara itmeyi seçti. Juliet çakıl taşlarının üzerinde kaydı, taşların içinde bir kanal açtı.

Kâhya iki kolunu birden öne attı ve ivmeyi kullanarak kendisini yukarıya çekti, Juliet'i korkutan her neyse üzerine atıldı. Tek ümidi bu *her neyse*'nin tutabileceği kadar yakında olmasıydı yoksa bahsi geçen peri bir kahkaha atıp sakin bir biçimde nişan alırdı.

Şansı yaver gitti. Kâhya sert ve dolgun bir şeye çarptı. Üzerine battaniye atılmış bir domuz gibi kıvranan biriydi, ancak burnunu bir ortaçağ lağımının içine sokacak kadar şansız birinin alabileceği kokuyu aldı.

Kâhya, *bu kokuyu biliyorum*, diye düşündü. *Cüce.*

Cüceyi tutan her neyse esnedi ve büküldü, Kâhya ve kıvranan tutsağı normal bir insanın beline gelen suyun içine düştü. Kâhya için suya düşmek zararsızdı, görünmez cüceye sıkı sıkı tutunmuştu ve soğuk suyla kendine gelip tazelendi. Fakat suya düşmek ışıltılı üniforması olan cüce için tam bir felaketti. Suyun dibindeki sivri köşeli taşlara çarpınca kamuflaj üniforması delindi ve yükleri serbest kaldı.

Cüce Cruik bir anda görünür oldu.

Kâhya, "Aha," dedi. Cruik'i sahile çekti. "Cüce kafası. Güzel."

Cruik büyü gücüyle birlikte çok sayıda dili konuşabilme yeteneğini uzun zaman önce kaybetmişti fakat uzun süredir insanların arasında yaşadığı için kullandıkları birkaç dile aşinaydı. Kâhya'nın cümlesi korkunç bir biçimde anlaşılması kolay bir cümleydi.

Cüce kafası? Bu Çamur Adam kafamı yiyecek.

Kâhya bir cüce kafası gördüğü için mutluydu çünkü cüce kafaları inanılmaz orantısızdı ve bu cücenin kafası gördüğü en büyük kafalardan biriydi. Neredeyse Kâhya'nın kafası kadardı ve tepesinde bir kask duruyordu.

Bir peri kaskıyla bu cücenin gördüğünü görebilirim.

Kâhya cücenin kafasının değil kaskının peşindeydi.

Koruma, "Gel buraya, kaygan şey," diye inledi. Hemen kaskın mühürlerini açtı. "Sen az önce kardeşime ateş mi ettin?"

Ateş etmeyi duyan Cruik hemen kendi ellerine baktı ama silahını düşürdüğünü anlayınca hayal kırıklığına uğradı.

Cruik profesyonel bir suçluydu ve en zor koşullar altında bile cesaretini kaybetmezdi. Elinde sadece bir kavanoz dolusu yanar losyon ve üç boş şişeyle silahlı bir sarhoş *goblin* çetesine karşı koymuştu fakat öfkeli suratlı ve beyinlere aç dev insanın karşısında hemen teslim oldu.

"Hayırrrrr," diye çığlık attı. "Beyin ısırmak yok."

Kâhya cücenin söylediklerini umursamadı. Basketbol topunu tek eliyle kavrayan bir basketbolcu gibi kaskı tek eliyle tuttu.

Cruik'in kafatası açıktaydı. Cüce, beyninin titrediğine yemin edebilirdi.

Bir cüce bu kadar stresliyse olabilecek iki şey vardı. Bir: Cüce çenesini yerinden çıkarır ve toprağı kazarak beladan kaçmayı denerdi. Bu seçenek üzerinde üniforması olduğu için geçerli değildi. Ve iki: Korkan cüce fazla kilolarından kurtulurdu. Fazla ağırlıklardan kurtulmak bir havacılık numarasıydı, uçağı havada tutmak için gereksiz her şey aşağı atılırdı. Cüceler de vücutlarının ağırlığının üçte birini beş saniye içerisinde kaybedebilirdi. Bu başvurulacak son çareydi ve on yılda bir denenirdi. Gevşek katmanlı yağlar, sindirilmiş maden tozları ve gazlar cücelerin kibarca cehennem tüneli dediği yerden dışarıya salınırdı.

Fazla ağırlıklardan kurtulmak otomatik bir tepkiydi ve kalp atış hızı dakikada iki yüzün üzerine çıkarsa tetiklenirdi. Kâhya, Cruik'e kardeşini vurup vurmadığını sorduğu anda cücenin kalbi bu sınırı çoktan geçmişti. Cruik artık beden fonksiyonlarına hükmedecek durumda değildi, sadece "Beyin ısırmak yok!" diye bağırabilmişti. Ardından bedeni fazla ağırlıklardan kurtulmaya karar verdi ve açığa çıkan tahrik gücünü kaçmak için kullandı.

Kâhya tabii ki bu biyolojik detayların farkında değildi. Tek bildiği şey, tutsağın birden geriye uçtuğu, yerden yükseldiği ve jet yakıtlı bir cüceye dönüştüğüydü.

Kâhya, *yine mi*, diye düşündü. Muhtemelen böyle bir durumda bu tepkiyi verebilecek tek insandı.

Kâhya kardeşinin ağzının şok içerisinde karanlık bir çembere dönüştüğünü, Juliet'in geri adım attığını gördü. Juliet'e göre, üzerinde parlak taytlar olan bir cüceyle dövüşen kardeşi birden uçma yeteneği kazanmıştı.

Kâhya, *Juliet için daha sonra endişelenirim*, diye düşündü. Kendilerini gökyüzüne fırlatan ve cücenin asılı kaldığı mekiğe doğru fırlatan parlak ve baloncuklu kitleyi düşünmemeye çalıştı.

Kâhya'nın Juliet'ten daha büyük bir sorunu vardı. Cruik'le birlikte kontrolden çıkmış son sürat göğe yükseliyordu. Cruik'in tek yaptığı şey beyniyle ilgili bir şey haykırmaktı, bu yüzden hayatta kalmalarını sağlayacak olan Kâhya'ydı. Yükseklik sorun değildi. Muhtemelen ölecek kadar yükseğe çıkmamışlardı çünkü altlarında sudan bir yatak vardı. Sorun cayronun pervanesiydi, içinden geçerlerse küçük parçalara bölünürler, sonra cayro patlar ve dilimlenen parçaları havada kavrulurdu. Motor şimdi hiç ses çıkarmıyor olabilirdi ama pervanesinin içinden iki kişi geçince susturucusu da bozulacaktı.

Dünya üzerindeki son eylemim Peri halkının varlığını insanlara ispatlamak olabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yukarı çıkmaya devam ettiler. Rüzgâr kıyafetlerini dalgalandırdı ve derilerini soğuttu. Cücenin gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünün derisi iyice gerilmişti.

Az önce daha şişmandı, buna eminim.

Cayronun pervanesinin birkaç metre yakınından geçtiler ve taşıtın üzerine çıktılar, tam bu sırada Cruik'in cehennem tünelinin yakıtı tükendi.

Kâhya, "Güzel zamanlama," dedi. Sonra pervaneye doğru düşmeye başladılar.

Kâhya, *Yine de*, diye düşündü. *Kardeşimi katil bir cüce-*

den kurtarırken öleceğim. Daha kötüsü de olabilirdi.

Cayronun pervanesi son anda doksan derece döndü ve mekik dramatik bir biçimde yana yattı. Kâhya ve Cruik düzgün bir biçimde gövdenin rüzgâr yönüne indi.

Kâhya çok şanslı olduğu için Tanrı'ya şükretmeye hazırlanırken kendini yeni bir tehlikenin içinde buldu.

Cüce çetesi içerisinde kargaşa hâkimdi. Yolcu kısmı baygın perilerle doluydu, geriye kalan üç cüce birbirine girmişti, ikiye karşı bir kalmışlardı. Tek kalanın burnu kanıyordu ve birisinin Neutrino'yla kendisini vurduğu yerde küçük bir delik açılmış fakat hâlâ neşesinden bir şey kaybetmemişti.

Ağzının kenarından, "Buraya gelmeni bekliyordum," dedi. "Bu cüceler ben mekiklerini yana yatırınca çok sinirlendi."

Geriye kalan cücelerden biri, "Mezartaşı, seni hain!" diye haykırdı.

Kâhya, "Mezartaşı mı?" diye sordu. Aynı anda hem inledi hem de konuştu.

Kâhya'nın eski dostu Mulch Diggums, "Evet," diye onayladı. "Benim suç dünyasındaki ismimdir. Burada olduğum için çok şanslısın."

Cayro'nun dengeleyicileri devreye girdi ve Kâhya bir anlık fırsatı kaçırmayıp Cruik'ten kurtuldu, cüceyi aşağıya fırlattı.

Mulch, "Ah, Cruik," dedi. "Bu kadar salak bir cüceyle her gün karşılaşamazsın."

Kâhya arkadaşını dinlemiyordu. Mulch'un saçmalık-

larını dinleyecek vakti yoktu. Hemen dikkatini saldırgan cücelere odakladı.

"Siz ikiniz," dedi. En vahşi yüz ifadesini takındı, bu ifade bir defasında bir *Troll*'ün çiğneyemeyeceği bir lokma ısırdığını düşünmesine sebep olmuştu.

İki cüce Kâhya'nın öfkeli bakışları altında dev insanın kendilerine ne diyeceğini merak etti.

Kâhya kapıyı işaret etti.

"Atlayın," dedi. Basit bir cümle kurdu.

Cüceler birbirine baktı, bakışları her şeyi anlatıyordu.

Gerçekten gün ışığına atlamamız mı gerekiyor yoksa burada kalıp bu dağ gibi adamla dövüşecek miyiz?

El ele tutuştular ve aşağıya atladılar.

Mulch'un uçuş sistemini kontrol etmesi birkaç saniyesini aldı, ardından Juliet'i almak için mekiği aşağıya indirdi.

Pilot koltuğundan, "Merhaba, Yeşimtaşı Prenses," diye bağırdı. "Güreş kariyerin nasıl gidiyor? Artık benim de ikinci bir kişiliğim var. Bana Mezartaşı diyorlar, sen ne diyorsun?"

Juliet, "Kulağa güzel geliyor," dedi. Mulch'u yanağından öptü. "Bizi kurtardığın için teşekkürler."

Mulch gülümsedi. "TV'de bir şey yoktu. Öde seyret programları vardı ve ben prensip olarak program satın almam. Ağzı bozuk şefin programı hariç. Adamı, hindi eti ve fasulyelerle yapabildiklerini seviyorum."

Juliet'in yeni anılarında Mulch'un yemek takıntısı da vardı.

Kâhya, "Öyleyse, bu cüceleri aradıkları zaman sen de onlarla aynı barda mıydın?" diye sordu. Aşağıdaki çaresiz cücelere acil durum erzaklarını fırlattı.

Mulch sanal kolu çekti ve cayroyu bulutların arasına çıkardı.

"Evet, kader, dostum. Senin için kendi türümle savaştım. Umarım bunu unutmazsın. Ya da en azından senin zengin efendin unutmaz."

Kâhya kapağı kapattı, rüzgârın uğultusunu kesti. "Hatırladığım kadarıyla, neredeyse her şeyi ben yaptım."

Mulch, "Tek yaptığın şey planımı bozmak oldu," dedi. "Sizi şaşırtmalarına izin verip gemiye bindirilmenizi bekleyecek, sonra harekete geçecektim."

"Harika bir plan."

"Senin pervaneye doğru uçuşa geçmenden daha akıllıca."

"Ne demek istediğini anladım."

İçerisi bir anlığına çok sessizleşti, böylesi bir sessizliğe uçan bir makinede şahit olmak mümkün değildi. Ayrıca, bir grup insanın ölümle daha kaç kez burun buruna geleceklerini merak ettikleri türden bir sessizlikti.

Mulch, "Galiba yeniden yollara düşeceğiz," dedi. "Dünyayı kurtarmak için, kelle koltukta yeni bir maceraya mı atılacağız?"

Kâhya, "Bir gece içerisinde hem zombi güreş severlerin hem de görünmez cücelerin saldırısına uğradık," dedi. "Galiba öyle görünüyor."

Mulch, "Nereye?" diye sordu. "Çok güneşli bir yer olmasın. Çok soğuk da olmasın. Kardan nefret ederim."

Kâhya sırıttı, gülümsemesinin sebebi cüceye olan yakınlığı değildi.

"İzlanda," dedi.

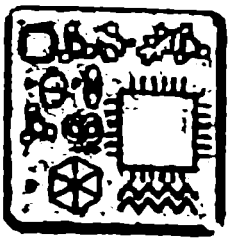
Mulch bir an için kolu bırakınca mekik birden inişe geçti. "Şaka yapıyorsan Kâhya, hiç komik değil."

Kâhya'nın gülümsemesi yüzünden silindi. "Hayır," dedi. "Yapmıyorum."

7. BÖLÜM: SENİ NASIL SEVİYORUM?

VATNAJÖKULL, ŞİMDİ

ORION Fowl, Holly'nin arkasındaki acil durum kayışlarıyla kendisini sıkı sıkı koltuğa bağladı ve uzay mekiğinin açtığı deliğin içinde ilerleyen kozayı kontrol eden Holly'nin kulağına doğru eğildi.

Bir insanın kulağının dibinde konuşmak zaten yeterince rahatsız ediciydi ama kulağın sahibi için, yirmi yıllık bir kozayla son sürat bir uzay mekiğini takip etmeye çalışırken romantik saçmalıklara maruz kalmak çok daha sinir bozucuydu. Ayrıca tehlikeli bir biçimde dikkat dağıtıcıydı.

Holly üniformasının koluyla ön camı sildi. Öndeki tek ışık kaynağı içinde ilerledikleri deliği aydınlatıyordu.

Dümdüz, diye düşündü. *En azından dümdüz ilerliyoruz.*

Orion, "Seni nasıl seviyorum?" diye sordu. "Bir bakalım. Seni tutkuyla ve sonsuz bir sevgiyle seviyorum... evet, sonsuz. Buna şüphe yok."

Holly gözlerindeki terden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Omzunun üzerinden Foaly'ye, "Ciddi mi?" diye haykırdı.

Sentor, "Ah, kesinlikle," diye cevap verdi. Sesi kozanın sürekli hareketi yüzünden titrek çıktı. "Sana vücudundaki doğum izlerinden bahsetmek istersen hemen hayır de."

Orion, "Ah, asla," dedi. "Leydiler doğum izlerine bakmaz; bu işi neşeli dostlar yapar, benim asil dostum. Bayan Short gibi leydiler sadece var olarak ellerinden geleni yaparlar. Etraflarına güzellik yayarlar ve bu yeterlidir."

Holly dişlerini sıkarak "Ben hiçbir şey yaymıyorum," dedi.

Orion peri kızının omzuna dokundu. "Lütfen böyle yapma. Şimdi de yayıyorsun, harika bir auran var. İçinde küçük yunuslar olan pastel bir mavi."

Holly kolu daha sıkı kavradı. "Midem bulanıyor. Pastel mavi mi dedi?"

Foaly, "Ve küçük yunuslar," diye tamamladı. LEP mekiğini patlatan aracı takip ettiklerini unutacak kadar dikkatinin dağılmasından memnundu çünkü içinde bulundukları durum bir farenin bir kediyi, hatta lazerden gözleri olan ve karnında küçük öfkeli kediler taşıyan dev bir mutant kediyi takip etmesi gibiydi.

"Sessiz ol, asil yaratık. İkiniz de sessiz olun."

Holly dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, bu yüzden kendi kendiyle konuşmaya ve yaşadıkları her şeyi kayıt defterine kaydetmeye başladı.

"Hâlâ buzun içinde, inanılmaz kalın bir damarda

ilerliyoruz. Radar yok, sonar yok, sadece ışıkları takip ediyoruz."

Ön camdan görünen ışık gösterisi hem ürkütücü hem de rengârenkti. Mekiğin motorları buzun içine ışınlar gönderiyor, etrafa gökkuşağı renklerinde ışıklar saçıyordu. Holly buzların içinde donmuş bir balina sürüsü veya devasa bir sürüngen gördüğüne yemin edebilirdi.

"Uzay mekiği yoluna devam ediyor, diyagonal bir hat üzerinde ilerliyor. Hiç beklemeden buzdan kayaya geçiş yapacak."

Bu doğruydu, artan yoğunluğun mekiğin lazer kesicileri üzerinde bir etkisi olmadı.

Foaly ukala bir yorum yapmadan duramadı. "Bunları nasıl tasarlayacağımı çok iyi biliyorum."

Holly, "Ama nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun," diye cevap verdi.

Orion, "Prensesi huzursuz ettin," diye haykırdı. Kayışlarını çekiştirdi. "Bu lanet olasıca bağlar olmasaydı..."

Foaly, "Ölürdün," diyerek cümleyi tamamladı.

Orion, "Güzel noktaya parmak bastın," dedi. "Prenses şimdi daha sakin, bu yüzden sorun yok, iyi dostum. Bir şövalye olarak öfkeme hâkim olmalıyım. Fakat bazen kendime hâkim olamayıp koşarak savaşa giriyorum."

Holly'nin kulakları stresten kaşınmaya başladı fakat bunun farkında olması da bir işe yaramadı.

"Artemis'i iyileştirmeliyiz," dedi. Kulağını kaşımak için bir elinin boşta olmasını arzuladı. "Buna uzun süre katlanamam."

Yanlarından geçip giden kayanın yüzeyi gri ve koyu mavinin karışımı bir tondaydı. Kül, tozlaşmış taşlar ve kaya parçaları tünel duvarı boyunca aşağıya düşüyor, Holly'nin görüşünü engelliyordu.

Holly ümitsizce iletişim paneline göz gezdirdi.

"Hiçbir şey. Haven'la bağlantıya geçemiyoruz, hâlâ iletişim kanallarını engelliyor olmalılar. Bizi görmüşlerdir, neden saldırıya geçmiyorlar?"

Foaly iki ayaklı yaratıklar için yapılan kayışlar içerisinde kıvrandı. "Ah evet, neden saldırıya geçmiyorlar? Ben de saldırıya geçmelerini ümit ediyordum."

Orion, "Ben hiçbir saldırıdan korkmam!" diye ciyakladı. "Cezasını verebilmek için ejderhanın dönüp üzerimize gelmesini çok isterdim."

Foaly, "Bunu neyle yapacaksın?" diye sordu. "Gizli doğum izinle mi?"

"Benim doğum izimle dalga geçme, var olabilir de olmayabilir de."

Holly, "İkiniz de sesinizi kesin," dedi. "Işıklar değişti. Bir şey geliyor."

Foaly yanağını yandaki cama dayadı. "Ah, evet. Bunu bekliyordum."

"Neyi bekliyordun?"

"Şimdi deniz seviyesinin altında olmalıyız, bize doğru gelen şey dev bir okyanus. Şimdi uzay mekiğini ne kadar iyi tasarladığımı göreceğiz."

Tünelin duvarlarından yansıyan ışık birden soldu ve titreşti, sonra büyük bir şapırtıyla kozanın duvarları tit-

reşti. Orion bile üzerlerine gelen tüpe benzer su kütlesini görünce sesini kesti.

Holly aldığı eğitimden kaslarını gevşetmesi ve çarpışmaya hazırlanması gerektiğini biliyordu fakat bütün bedeni gerilmek istiyor gibiydi.

Holly, *geminin burnunu düz tut*, diye düşündü. *İçine gir, içerisi sakindir.*

Su, uğursuz bir yumruk gibi etraflarını kuşattı ve kozayı salladı, içindekileri sarstı. Herhangi bir yere bağlı olmayan cisimler bir füzeye dönüştü. Bir alet çantası Foaly'yi kamçıladı, havada uçan bir çatal Orion'un alnında dişlerinin izini bıraktı.

Holly taşıtın burnunu düz tutmaya çalışıp doğanın öfkesiyle savaşırken bir denizci gibi küfretmeye başladı, yabani bir atmış gibi kozayla konuşmaya başladı. Bir perçin çivisi yerinden çıktı ve kabinde sekti, ön cama çarptı. Camın yüzeyine parıltılı bir örümcek ağı gibi çatlaklar yayıldı.

Holly yüzünü buruşturdu. "*D'Arvit!* İyi değil. Hiç değil."

Orion elini peri kızının omzuna koydu. "En azından büyük maceraya birlikte atıldık, değil mi leydim?"

Holly, "Maceramız henüz bitmedi," dedi. Arka flapları yatay hale getirdi ve küçük taşıtla sakin ve uçsuz bucaksız okyanusa daldı.

Ön cam basınca dayandı, Holly öfkeyle dışarıya göz gezdirdi, mekiğin motorlarının parıltısını aradı. Birkaç saniye

boyunca Atlantik Okyanusu'nun sakin suları dışında bir şey görmedi, sonra güneybatıda dört parıldayan disk gördü.

"İşte!" diye haykırdı. "Orada."

Foaly, "En yakındaki mekik limanına gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu. "Oradan Haven şehriyle bağlantıya geçeriz."

Holly, "Hayır," diye cevap verdi. "Mekiği gözümüzün önünden kaçırmamalı, nereye gittiğini öğrenmeliyiz. Gözden kaçırırsak, senin gizli maden cevherin yüzünden mekiği bir daha bulamayız, zaten etrafında ortama kamufle olmasını kolaylaştıran yeterince su var."

Foaly, "Yine beni iğneledin, genç hanımefendi," dedi. "Saymadığımı sanma."

Orion, "Saymak," dedi. "Artemis bunu hep yapardı."

Holly asık suratla, "Keşke Artemis burada olsaydı," dedi. "Beşler ve katları. En azından ne yapacağımızı bilirdi."

Orion dudaklarını büzdü. "Artemis yok ama ben varım. Yardım edebilirim."

"Dur tahmin edeyim, kamp mı yapalım?" Orion'un suratında öylesine çaresiz bir ifade vardı ki Holly yumuşadı. "Pekâlâ, dinle Orion, gerçekten yardım etmek istiyorsan gözlerini iletişim panelinden ayırma. Bir sinyal alırsak bana haber ver."

Orion, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım leydim," dedi. "İletişim paneli artık benim kutsal kâsem. Teller ve kondansatörlerden oluşan soğuk kalbinden bize bir sinyal göndermesi için dua edeceğim."

Foaly araya girip iletişim panelinin içinde teller veya kondansatörler olmadığını söylemeye hazırlandı fakat Holly'nin kendisine doğru attığı zehirli bakışı görünce ağzını kapattı.

Holly, "Ve sen," dedi. Sesi de bakışı gibiydi. "Büyük Foaly'nin nasıl oyuna getirildiğini çözmeye çalış. Belki kimse zarar görmeden mekiğin kontrolünü yeniden ele geçirmenin bir yolunu bulursun."

Foaly, *yine beni iğneledi*, diye düşündü. Fakat bunu yüksek sesle dile getirecek kadar aptal değildi.

Koyu mavi derinliklere dalmaya devam ettiler. Uzay mekiği kararlı bir biçimde yoluna devam ediyor, önüne kayalar veya mercanlar da çıksa rotasını değiştirmiyor, kuyruğuna takılmış küçük taşıtı umursamıyordu.

Holly, *bizi görmüş olmalılar*, diye düşündü. Kozanın limitlerini zorladı. Mekiktekiler kendilerini fark ettiyse de bunu belli etmiyor, sabit bir hızda okyanusta ilerliyordu. Amacı her ne ise her geçen saniye amacına daha da yaklaşıyordu.

Holly'nin aklına bir fikir geldi. "Foaly. Senin telsizin var, değil mi?"

Sentor oksijeni az ortamda terliyordu. Açık mavi gömleği şimdi koyu maviydi. "Tabii ki var. Sinyal olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey."

"Biliyorum ama içinde ne tür mini-programlar var? Navigasyonla ilgili bir şey var mı?"

Foaly telefonunu çıkardı ve mini-programlara göz gez-

dirdi. "Bir navigasyon haritam var. Kendi başına çalışıyor, sinyale ihtiyacı yok." *Sentor*'un Holly'ye ne istediğini sormasına gerek yoktu, kayışlarını çözdü ve telsizi konsoldaki bir omni-sensörün üzerine koydu. Ekrandaki görüntü anında camlardan birine yansıdı.

Üç boyutlu bir pusula belirdi, kozanın hareketlerini algılamak için birkaç saniye bekledi. Holly uzay mekiğinin rotasında kalmaya özen gösterdi.

Sentor, "Pekâlâ," dedi. "Kilitlendik. Bu arada, programın tasarımı bana aittir. Bu küçük şeyden LEP'ten aldığımdan daha fazla para kazandım."

"Ne gördüğünü söyle."

Foaly ekrandaki minik gemi ikonunu alıp okyanus tabanına ulaşana kadar sürükledi. Çarpışma noktasında nabız gibi atan kırmızı bir çember belirdi.

Orion, "O çember çok güzel," dedi.

Foaly, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi.

Holly bir saniyeliğine bakışlarını mekikten kaçırdı. "Söylesene, Foaly. Aşağıda ne var?"

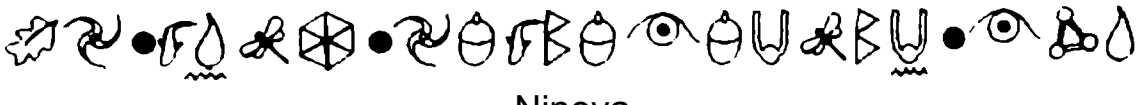
Sentor birden ağır bir sorumluluğun omzuna çöktüğünü hissetti. Saldırıdan beri içini kemiren şüpheleri doğru çıkmıştı.

"Atlantis. Tanrım, Holly, mekik Atlantis'e gidiyor."

Holly parıldayan dört diske odaklandı. "Kubbeyi delebilir mi?"

"Bunun için tasarlanmadı."

Holly üzerinde düşünmesi için *sentor*'a biraz zaman tanıdı.

"Pekâlâ, tasarım amacıyla ilgisi olmayan birçok şeyi yapabiliyor."

"O zaman?"

Foaly ekranda birkaç hesaplama yaptı, Artemis yanlarında olsaydı *sentor*'un ne yaptığını anlardı.

Foaly, "Mümkün," dedi. "Mekikten geriye bir şey kalmaz fakat bu hızla giderse kubbede bir delik açabilir."

Holly taşıtı biraz daha hızlandırdı.

"Atlantis'i uyarmamız lazım. Orion, iletişim panelinde bir şey var mı?"

Orion panele göz gezdirdi. "Tek bir sinyal bile yok, prenses, fakat şu ışık sürekli yanıp sönüyor. Özel bir anlamı var mı?"

Foaly omzu üzerinden ışığa baktı. "Tünelde gövde delinmiş olmalı. Oksijenimiz azalıyor."

Holly'nin omuzları bir anlığına çöktü. "Fark etmez. Devam edeceğiz."

Foaly kafatasını elleri arasına aldı, düşüncelerini sıkıca kavradı. "Hayır. Bence mekiğin sinyal bozma sahası dışına çıkmaya çalışalım. Yüzeye çıkmamız gerek."

"Ya rotasını değiştirirse?"

"O zaman Atlantis'e çarpmaz ve kimse zarar görmez. Daha sonra geri dönüp Atlantis'e doğru yönelse bile gerekli önlemler alınmış olur."

Kaçmak Holly'ye göre bir şey değildi. "Bana aşağıdaki insanları kendi haline terk ediyormuşuz gibi geliyor."

Foaly ekranı işaret etti. "Bu hızla giderse mekiğin Atlantis'e ulaşmasına üç saat var. Bizim ise beş dakikalık

oksijenimiz kaldı. Altı dakika sonra bayılır, on iki dakika sonra ölürüz, kimsenin işine yaramayız."

Orion, "Benim başım dönüyor," dedi. "Fakat kafam çok güzel. İçinde turuncu kelimesi olan bir şiir yazmak üzereyim."

Foaly, "Oksijen azlığından," dedi. "Ya da sadece Orion'un kendisidir."

Holly gazı kökledi. "Başarabilir miyiz?"

Foaly karmaşık bir denklemle karşılık verdi. "Şimdi tam ters tarafa gidersek, belki. Bunu yapan her kimse, eğer sinyal bozucunun etki sahasını genişlettiyse, hayır."

"Söyleyebileceğinin en iyisi belki mi?"

Foaly yorgun bir biçimde başıyla onayladı. "En iyisi."

Holly üç çevik manevrayla yön değiştirdi. "Gün boyunca imkânsızlıklarla savaştık durduk."

Şimdi yarışanların birbirinden kaçtığı garip bir mücadeleydi bu. Amaç basitti: Artık mekiğin nereye gittiğini bildikleri için, Holly'nin sinyal bozucunun etki sahasından çıkması için altı dakikası vardı. Ayrıca, biraz oksijenleri de olursa daha iyi olacaktı. Altı dakika içerisinde yüzeye çıkabilirlerse harikaydı. Haven sinyali alana kadar mesaj göndermeyi deneyebilirlerdi. Aksi halde, kozanın otomatik pilotu veya genişbant sinyal gönderme yeteneği yoksa, güvenlik kuleleri tehlikenin farkına varmadan uzay mekiği Atlantis'in tepesine binecek ve bir sürü peri ölecekti.

Holly, *çok komik*, diye düşündü. *Kalp atışlarımın çok fazla hızlandığını sanmıyorum. Artemis Fowl'la tanıştı-*

ğımdan beri ölümle burun buruna gelmek için, benim için sıradan bir şeye dönüştü.

Yan gözle Artemis'in yüzünü giyen romantiğe baktı. Orion bakışı kaçırmadı.

"Aklından neler geçtiğini öğrenmek için bütün paramı veririm. Senin düşüncelerin bir kralın fidyesi değerinde."

Holly kabaca, "Ben senin gitmeni diliyordum," dedi. "Ve Artemis'in bize geri dönmesini. Ona ihtiyacımız var."

Orion hımmmladı. "Düşüncen sandığım kadar değerli değilmiş. Artemis'i neden geri istiyorsun? O herkese karşı kabadır, sinsi bir çocuktur."

"Çünkü Artemis bizi bu durumdan canlı olarak çıkarabilir ve Haven şehrini kurtarabilir. Muhtemelen LEP mekiğindeki askerleri kimin öldürdüğünü de bulabilir."

Orion, "Haklı olabilirsin," dedi. "Fakat onun şarkıları duygusuzdur ve opera evini tasarlarken sadece kendi keyfini düşünmüştür."

Foaly, "Evet, bizim de buna ihtiyacımız vardı," dedi. "Opera evi tasarım yetenekleri."

Orion, "Ah evet, hain beygir," dedi. "Mekik tasarım yetenekleri çok daha faydalı olur."

Holly dikkatleri üzerinde çekmek için bir klakson sesi çıkardı. "Özür dilerim, beyler. Bu tartışma oksijenimizi boşa harcıyor, lütfen biraz sessiz olabilir misiniz?"

"Bu bir emir mi, aşkım?"

Holly uğursuzca, "Evet," diye fısıldadı. "Öyle."

"Tamam o zaman, sessiz kalacağım. Bir kelime daha söylemektense dilimi kesmeyi tercih ederim. Tek bir

cümle daha kurmaktansa kendi kafamı bir kahvaltı bıçağıyla kesip..."

Holly temel içgüdülerine uydu ve Orion'un karın boşluğuna bir dirsek attı.

Orion nefes almakta güçlük çekerek koltuğuna yaslanırken, *Bu iyi olmadı*, diye düşündü. *Daha sonra bunu yaptığım için kendimi kötü hissedeceğim.*

Tabii eğer gerçekten bir *daha sonra* olursa.

Yakıt bloğundan geriye yeterince kalmıştı fakat tanklarda hava azalıyordu ve içinde bulundukları koza karbondioksiti oksijene dönüştürecek teknolojiye sahip değildi. Kaçış kozası kısa süreli bir seçenek olarak tasarlanmıştı. Gerçek görevler için yapılmamıştı; zaten yakıtları bitmeden basıncın etkisiyle gövde çatlamaya başlardı.

Holly, *ölmenin 99 yolu*, diye düşündü. *Eninde sonunda biri bizi bulacak.*

Dijital derinlik göstergesi 10.000 metreden geri sayıyordu. Atlantik'te, daha önce insanların görmediği bir yerdeydiler. Etraflarında fosforlu garip balıklar yüzüyor, kolaylıkla kozanın hızına ayak uyduruyor, parlak bir ampule benzeyen şeffaf karınlarıyla gövdeye çarpıyorlardı.

Sonra ışık değişti ve balıklar ortadan kayboldu, o kadar hızlı kayboldular ki sanki birden boyut değiştirdiler. Yerlerini ayıbalıkları, balinalar ve gümüş ok uçlarına benzer balıklar aldı. Yanlarından mavi bir buz kütlesi geçti ve Holly buzun yüzeyinde annesinin yüzünü gördü.

Kendi kendine, *oksijensizlik*, diye düşündü. *Hepsi bu.*

Foaly'ye, "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

Sentor oksijen seviyesini kontrol etti. "Üç bilinçli varlık olduğuna göre, siniri bozuk bilinci yerinde varlıklar diyelim, oksijeni hızla tükettiğimiz için, bir veya iki dakikamız kaldı demektir."

"Başarabileceğimizi söylemiştin!"

"Bütün tank genişliyor."

Holly yumruğunu konsola geçirdi. "*D'Arvit*, Foaly. Neden hep bu kadar zor olmak zorunda?"

Foaly sakin bir ses tonuyla cevap verdi. "Holly, dostum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Hayır, Foaly, bilmiyorsun."

"Evet, biliyorsun."

Holly de biliyordu. Üç bilinci yerinde varlık daha fazla oksijen tüketiyordu. Tek başına Foaly bile bir boğa *troll*'ü kadar oksijen harcıyordu. Gemiyi yönetmek sadece bir kişinin işiydi ve mesaj gayet açıktı.

Zor bir seçimdi fakat üzülecek vakti yoktu. Elini kemerine attı ve metal silindirlerden birini eline aldı.

Orion, "O nedir tatlım?" diye sordu. Karnına yediği dirsekten sonra yeni kendine gelmişti.

Holly soruya soruyla karşılık verdi. "Benim için her şeyi yapar mısın, Orion?"

Çocuğun yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Tabii ki. Her şeyi."

"O zaman gözlerini kapat ve ona kadar say."

Orion hayal kırıklığına uğramıştı. "Ne? Görev yok mu? Ejderha öldürmek yok mu?"

"Beni seviyorsan gözlerini kapat."

Orion hemen söyleneni yaptı ve Holly elindeki pilli şok cihazıyla Orion'un boynuna dokundu. Elektriğe maruz kalan delikanlı kendinden geçti, iki elektrot boynunda yanık izleri bıraktı.

Foaly tedirgin bir biçimde, "İyi iş çıkardın," dedi. "Mümkünse benimki boynuma olmasın."

Holly, cihazı kontrol etti. "Endişelenme. Sadece bir vuruşluk şarjı vardı."

Foaly kendine hâkim olamayıp rahatlayarak iç geçirdi ve suçlulukla Orion'a baktı. Aslında baygın olanın kendisi olması gerekiyordu. Ardından Holly elindeki şok cihazını Foaly'nin böğrüne değdirdi.

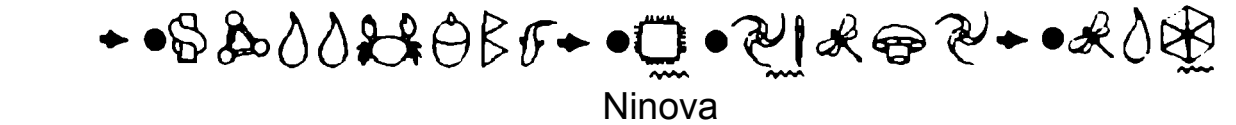
Foaly köşeye yığılırken, *seni sinsi peri,* diye düşünecek vakti bile olmadı.

Holly, "Özür dilerim çocuklar," dedi. Mesaj gönderme vakti gelene kadar bir daha tek kelime konuşmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Koza burnuyla suyu yararak yüzeye doğru çıkmaya devam etti. Holly insan keşiflerinden tamamen güvende kendi ekolojisini geliştiren devasa sualtı kanyonunda manevralar yapmaya devam etti. Bir otobüsü ezebilecek devasa yılanbalıkları, parıldayan kabukları olan garip yengeçler ve ne olduğunu anlayamadan bir çatlağın içine kaçan iki ayaklı bir yaratık gördü.

Kanyonun içinde düz bir hatta ilerlemeye çalıştı, açık denize ulaşmasını sağlayacak bir kaya bacası buldu.

İletişim panelinde hâlâ bir şey yoktu. Sinyaller engelleniyordu. Daha uzağa gitmeliydi.

Holly, *Şimdi biraz cadı büyüsüne ihtiyacım var*, diye düşündü. *Bir Numara burada olsaydı parmaklarıyla havaya rünler çizer ve karbon dioksiti oksijene dönüştürürdü.*

Pencerenin önünden su, balık ve baloncuklar geçti, yüzeyden aşağıya ışık mı iniyordu? Fotik bölgeye ulaşmış mıydı?

Holly telsizi bir kez daha denedi. Yine parazit vardı fakat birilerinin konuşma sesi de geldi.

Güzel, diye düşündü. Başı dönüyordu. *Bunu ben mi hayal ettim?*

Baygın Foaly, *Hayır, doğru duydun*, diye cevap verdi. *Sana hiç çocuklarımdan bahsetmiş miydim?*

Oksijensizlik. Hepsi buydu.

Orion, *Beni neden vurdun aşkım*, diye merak etti. *Seni kızdıracak ne yaptım?*

Geç, artık çok geçti.

Holly şimdi titriyordu. Ciğerlerini doldurdu fakat oksijensiz hava yetmedi. Duvarlar sanki üzerine eğiliyor, onu ezmeye çalışıyordu.

"Bu olamaz," diye mırıldandı. Sessizlik yeminini bozdu.

Yeniden panele göz gezdirdi. Bir sinyal aradı. Parazitin içinde kelimeler duyduğuna yemin edebilirdi.

Mesaj iletebilir miydi?

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Holly panelin üzerindeki seçeneklere göz gezdirdi ve İLETİM düğmesine bastı, fakat ekrana gelen mesajda dış antenin çalışmadığı yazıyordu. Bilgisayar, bağlantıları kontrol etmesini tavsiye ediyordu. Holly yüzünü yandaki cama

dayadı ve çarpmalardan birinin etkisiyle antenin yerinden çıktığını, bağlantıların gerçekten de koptuğunu gördü.

Bu hurda kovanın, taş çağından kalma taşıtın neden iç tarafında bir anteni yok? Eski telefonların bile var.

Telefon! Tabii ki.

Holly göğsündeki kemerleri açma düğmesine bastı ve dizlerinin üzerine çöktü. Foaly'ye doğru ilerledi.

Aşağısı daha da kötü kokuyor, bayat hava.

Bir an için demir parmaklıklardan biri bir yılana dönüştü ve ona tısladı.

Zamanın azalıyor, der gibiydi. *Sona yaklaştın, Short.*

Foaly, *Yılanı dinleme*, dedi. Dudakları kıpırdamadı. *Önceki yaşamında yaptıkları yüzünden ruhu demirin içine hapsolmuş, onun için çok öfkeli.*

Uyuyan Orion, *Seni hâlâ çok seviyorum*, dedi. Ağır nefes alıyor, oksijeni çok fazla harcamıyordu.

Holly, *Bu sefer gerçekten aklımı kaçıracağım*, diye düşündü.

Holly, Foaly'nin üzerine tırmandı ve elini *sentor*'un gömleğinin cebine soktu. *Sentor* çok değerli cep telefonu olmadan hiçbir yere gitmezdi ve cihazın modifiye özellikleriyle övünmeyi çok severdi.

Foaly gururla, *O telefonu çok seviyorum*, dedi. *Beş yüzden fazla özelliği var. Hepsi benim tasarımım. Evlat diye bir uygulama geliştirmiştim. Diyelim hayatının aşkını buldun, tek yapman gereken kendinin ve aşkının fotoğrafını çekmek, sonra Evlat sana gelecekteki çocuklarınızın neye benzeyeceğini gösteriyor.*

Harika. Umarım bunu bir ara konuşabiliriz.

Telefon açıktı, şifreye gerek yoktu fakat Foaly'yi iyi tanıdığı için Holly şifrenin *sentor*'un isminin farklı bir versiyonu olacağını düşünüyordu. Ekranda çılgın semboller vardı, muhtemelen sadece *sentor* için anlam ifade ediyorlardı.

Bütün bu uygulamaların sorunu bazen birinin telefonla sadece arama yapmak istemesi. Telefon ikonu nerede?

Sonra ikonlar Holly'ye el sallamaya başladı.

"Beni seç," diye haykırıyorlardı. "Buradayım."

Foaly gururla, *Bu halüsinasyon değil,* dedi. *Küçük ikonlar gerçekten hareketlidir.*

Holly cihazın mikrofonuna, "Telefon," diye bağırdı. Neyse ki ekranı eski tarz bir telefonun bulanık sembolü doldurdu.

Görüntü bulanık değil, görüşüm zayıflıyor.

"Polis Plaza'yı ara," diye emretti.

Telefon bir süre bekledikten sonra, "Poli'nin Pizza'sı mı?"

Holly, "Hayır, Polis Plaza," diye cevap verdi.

İçinden geçtikleri su şimdi daha maviydi, içinde baloncuklar ve ışık demetleri vardı.

"Polis Plaza'yı mı aramak istiyorsunuz?"

Holly, "Evet," dedi. "Evet."

Koza yüzey gerilimini aşarken titreşti ve dalgalarla sağa sola savruldu.

"Polis Plaza'ya bağlanıyorum."

Telefon bağlanmaya çalışırken vınladı, ardından komik bir ses duyuldu. "Huu huu. Yeterince güçlü sinyaliniz yok.

Sinyal güçlenince iletilmek üzere bir mesaj kaydetmek istiyor musunuz?"

Holly, "Evet," diye ciyakladı.

"Eyvah mı dediniz? Çünkü eyvah soruma verebileceğiniz uygun bir cevap değil."

Holly kendine gelmeye çalıştı. "Evet, mesaj kaydetmek istiyorum."

Telefon neşeyle, "Harika," dedi. "Zil sesinden sonra mesajınıza başlayın, unutmayın kibarlık her zaman iyidir, önce kendinizi tanıtın ve mesajın sonunda aradığınız kişiyle vedalaşın."

Holly, *Elveda diyeceğim*, diye düşündü. Çok komik.

Holly zil sesinden sonra içinde mümkün olduğunca az öksürük ve hırıltı olan düzgün bir mesaj kaydetmeye çalıştı. Telefonun tavsiye ettiği gibi önce kendini tanıttı, sonra Atlantis'e doğru giden tehditten bahsetti. Cümlesi bittiğinde sırtüstü yere devrildi, suyun dışına çıkmış bir balık gibi çırpındı. Gözlerinin önünde benekler vardı, gittikçe büyüdüler ve soluk dairelere dönüştüler, görüşüne engel oldular.

Camın dışındaki renklerin maviden yeşile, daha sonra da yeşilden kuzey gökyüzünün inci beyazına döndüğünü görmedi.

Basınç vanalarının boşaldığını duymadı ve içeriye serin havanın dolduğunu hissetmedi. Yüzbaşı Holly Short koza yüzeye çıktıktan on beş dakika sonra mesajının Polis Plaza'ya ulaştığını ve hemen harekete geçildiğini bilmiyordu.

Aslında iletişim cihazlarının başındaki Chix Verbil isimli cin, mesajın poker arkadaşı Crooz'dan gelen bir şaka olduğunu düşünmeseydi belki hemen harekete geçilebilirdi. Chix, Atlantis'i kurtarabilecek bir mesajı üstlerine iletmeyince kariyerinin tehlikeye gireceği aklına geldikten sonra iletilen mesajı Komutan Bela Kelp'e aktardı.

Bela Kelp, Peri Konseyi'yle video konferans bağlantısı kurdu ve şehrin boşaltılması kararı jet hızıyla onaylandı.

ATLANTİS'İN DERİNLİKLERİ, ŞİMDİ

Turnball Root, Nostremius su altı araştırma modülü modeli üzerinde çalışıyormuş gibi rol yapıyordu. Böylece kendisini almaya geldiklerinde daha masum görünecekti, ki kendisi için geleceklerini biliyordu.

Turnball, *işim varmış gibi görünmek gerçekten iş yapmaktan daha yorucuymuş*, diye düşündü. Bunu düşününce hemen neşesi yerine geldi, nükteli bir düşünceydi ve biyografisini yazacakların hoşuna gidecek türden bir şeydi. Fakat şimdilik nükteli düşünceleri arka plana atmak zorundaydı. Sonuçta, onu dinleyen kişi Vishby olmadığı zaman nükteli sözler söylemek daha keyifli olacaktı. Leonor bu tarz sözlerini çok sever, hemen günlüğüne not düşerdi. Pasifik'teki adada birlikte geçirdikleri ilk günü hatırlayınca Turnball'ın gözleri daldı. Leonor etekli elbisesiyle çocuksu bir görünüme sahipti, kendisi ise LEP ceketiyle yakışıklı ve havalıydı.

"Bu asla yürümez, Yüzbaşı. Nasıl yürüyebilir? Sonuçta ben insanım ve siz kesinlikle insan değilsiniz."

Hemen kızın ellerini ellerine alıp "Aşk bütün engelleri aşar," demişti. "Aşk ve büyü."

Ve işte o gün kızın ona âşık olmasını sağlamıştı.

Leonor biraz irkilmiş ama elini çekmemişti.

"Bir kıvılcım hissettim Turnball."

Turnball gülümseyip "Ben de hissettim," dedi. "Statik elektrik, bana hep olur."

Leonor buna inanmış ve yüzbaşıya âşık olmuştu.

Turnball, *zaten beni eninde sonunda sevecekti*, diye düşündü. *Ben sadece süreci hızlandırdım.*

Fakat kalbinin derinliklerinde, Leonor'un duygularını büyüyle güçlendirdiği için, ondan yoksun kalınca aralarındaki bağın zayıflayacağını gayet iyi biliyordu.

Büyü olmadan beni, benim onu sevdiğim kadar sever mi, diye merak etti. Bu sorunun cevabından çok korkuyordu.

Hayati değerlerini olağan seviyede tutmak için Turnball hemen düşüncelerini hizmetkârı Bay Vishby'ye odakladı.

Vishby'nin itici bir salak olduğunu inkâr edemezdi fakat yine de adama acıyordu, belki de her şey sona erdikten sonra yaşamasına izin verir veya adamı acı çektirmeden öldürürdü.

Turnball'ın namussuz bir polis, kaçak bir suçlu veya suç ortağı olarak dahil olduğu bütün planlar ve kötülükler içerisinde, kulağa kolay gelen Vishby'ye saf değiştirtmesi belki de en zoruydu. Mükemmel bir zamanlama, cesaret

ve aylarca hazırlık gerektiriyordu. Turnball bu planı dört yıl önce yürürlüğe koymuştu.

Vishby ihanete yatkın ve sadece kendisini düşünen bir insan değildi. Bir periydi ve perilerin birçoğu gibi, *goblin*'ler hariç, suça bulaşmaya meyilli değildi. Diggums karakteri gibi sıradan suçlulara sıklıkla rastlamak mümkündü fakat zeki, ileri görüşlü bir suç dehası çok nadir görülen bir şeydi.

Vishby'nin düşüşünü hazırlayan şey sürekli ağlayıp sızlanmasıydı, aylar geçtikçe Turnball'ın yanında gardım düşürmeye başlamış, Mulch Diggums'un kaçışından sonra rütbesini nasıl kaybettiğini anlatmıştı. Kendisini cezalandırdığı için LEP'ten nefret ettiğini ve intikam almayı çok istediğini söylemişti.

Ve Turnball, yakalandıktan sonra ilk kez, kaçış ışığını görmüş, Vishby'yi kendi safına katmanın planlarını yapmaya başlamıştı.

İlk safha su perisinin duygularını anlıyor gibi görünmekti, gerçi LEP'in başında kendisi olsaydı Diggums'un kaçışından sonra Vishby'yi korkunç performansı yüzünden bir hava kilidinden dışarı atardı.

Seninle sAhbet etmek çok güzel, diyordu. *Keşke özgürce konuşabilseydik.*

Vishby ağzından çıkan her kelimenin kaydedildiğini biliyordu.

Bir sonraki gelişinde balık kafasını ukala bir biçimde yana yatırmış ve Turnball planın başarılı olduğunu anlamıştı.

Vishby, *mikrofonunu kapattım*, demişti. *Artık özgürce konuşabiliriz.*

Ve Turnball o anda adamı avucuna düşürdüğünü anlamıştı. Vishby'yi kölesi yapması için tek ihtiyacı olan şey biraz Turnball büyüsüydü.

Fakat Turnball Root'un büyüsü yoktu. Suçluların ödediği en ağır bedel büyü güçlerini sonsuza kadar kaybetmeleriydi. Bu, geri dönüşü olmayan bir süreçti ve kaçak suçlular yüzlerce yıldır büyü güçlerini geri kazanmanın yollarını arıyordu. İksirler satın alıyor, büyüler deniyor, ay ışığında ayinler yapıyor, baş aşağı uyuyor, *sentor* pisliğinde banyo yapıyorlardı. Fakat hiçbiri işe yaramıyordu. Peri kurallarına karşı gelince büyü gücü giderdi. Bunun en büyük etkisi psikolojikti, sebebi ise binlerce yıllık cadı lanetlerinin sonraki yönetimler tarafından kaldırılmamış olmasıydı.

En temel peri haklarından birinden yoksun kalmak Turnball'ı çok rahatsız etmişti. Kaçak olarak yaşadığı yıllarda cadı doktorlarına ve şarlatanlara büyü gücünü geri kazanabilmek için bir servet ödemişti. Kendisinden bir iksir satın almasını veya bir büyüyü gecenin karanlığında elinde huysuz bir kurbağa tutarken tersten okumasını istemişlerdi. Hiçbiri işe yaramamıştı. Çok sonra, bir asır kadar önce Turnball, Ho Chi Min şehrinde minik bir büyü kıvılcımı çıkarabilen sürgün edilmiş bir cine rastlamıştı. Turnball'ın daha önce binlerce kez ödediği yüksek bir meblağa cin sırrını açığa vurmuştu.

Adamotu kökü ve pirinç şarabı. Tatlı büyü gücünü geri

getirmez Yüzbaşı ama bu ikisini birlikte alırsan sana minik bir kıvılcım verir. Her defasında bir kıvılcım, daha fazlası değil. Bu hileyi zekice kullan Yüzbaşı, yoksa en çok ihtiyaç duyduğun anda kıvılcım yanında olmaz.

Alkolik bir cinde inci bulmuştu.

Bu, geçmişte kullandığı bir hileydi, fakat yakalandıktan sonra hiç kullanmamıştı. Turnball'ı kendi safına çekmeye çalıştığı sene doğum gününde, böğürtlenli ve adamotu rendeli kirpi balığı, yanında ise simli kahve ve bir şişe pirinç şarabı istemişti. Bu arzusunun yerine getirilmesi için peri halkının başına bela olan silah kaçakçısı bir çeteyi ele vermişti. Bu durumdan çok memnun kalan Tarpon Vinyáya isteği kabul etmişti. Vishby yemeği getirdiğinde, Turnball adamdan kalıp kendisine eşlik etmesini istemişti. SAhbet ederlerken, Turnball sadece adamotu rendesini yemiş ve şarabı içmiş, bir yandan da Vishby'nin LEP'le ilgili düşüncelerini öğrenmeye çalışmıştı.

Evet, dostum Vishby, LEP kıymet bilmez. Demek istediğim, ne yapabilirdin? Diggums denilen hırsız sana başka seçenek bırakmamış.

Ve zamanı geldiğinde Turnball içinde açığa çıkan tek büyü kıvılcımını kullanarak elini Vishby'nin omzuna koymuş, parmak ucuyla su perisinin çıplak ensesine dokunmuştu.

Genelde enseye dokunmak büyük bir şey değildi. Biri diğerinin ensesine dokundu diye savaşan olmamıştı fakat bu dokunuş kötü huyluydu. Çünkü Turnball kendi kanını kullanarak parmak ucuna bir esir rünü çizmişti. Turnball

rünlere inanan biriydi. İdeal olan, maksimum etki alabilmek için, büyü yapılacak kişiyi bacaklarını iki yana açıp granit bir sütuna bağlamak, boynuzlu at gözyaşında fermente edilmiş yağla yıkamak, kurbanın üzerine baştan aşağıya semboller çizmek ve üç dakika boyunca büyü gücüne maruz bırakmaktı. Fakat şimdilik elindekiyle idare etmek zorundaydı.

Turnball, Vishby'nin boynuna dokunmuş ve tek büyü kıvılcımını adama geçirmişti.

Vishby iğnelenmiş gibi elini ensesine atmıştı. "Ah! Hey, bu da neydi?"

Bir kıvılcım hissettim, Turnball.

Turnball hemen elini çekti. "Statik elektrik. Bana hep olur. Annem beni öpmeye korkardı. Al, Vishby, şoku üzerinden atmak için biraz şarap iç."

Vishby açgözlülükle şişeye baktı. Hapishanede alkol alınması yasaktı, çünkü uzun süre kullanılınca büyü reseptörleri atrofiye sebep oluyordu. Fakat bazı periler, insanların birçoğu gibi, kendileri için kötü olana karşı koyamıyordu.

"Bugün seninim," dedi. Hevesle kendisine bir bardak doldurdu.

Turnball, *evet*, diye düşündü. *Artık benimsin.*

Turnball bunun işe yarayacağını biliyordu. Daha önce Vishby'den çok daha güçlü kişiliklerde başarılı olmuştu.

Ve Vishby, Turnball'a asla hayır diyemediğini fark etti. Her şey basit ve zararsız isteklerle başladı: Fazladan bir

battaniye, hapishane sisteminde olmayan birkaç kitap. Fakat Vishby kısa süre sonra kendisini Turnball'ın kaçış planlarının içinde buldu ve daha da önemlisi, bu durumdan rahatsız olmadı. Her şey Vishby'ye çok mantıklı geliyordu.

Sonraki dört yıl boyunca Vishby gardiyanlıktan suç ortaklığına adım attı. Turnball'a hâlâ sadık olan suçlularla bağlantıya geçti ve büyük kaçışın planlarını yaptı. Eski Koboi Laboratuvarı'na birkaç kez gizlice girdi ve kendi güvenlik şifresini kullanarak hassas geridönüşüm kutusuna erişti, zaten sinyal bozucuyu ve Mars mekiği için çok değerli olan kontrol küresini de kutuda buldu. Vishby bu hırsızlıkların eninde sonunda fark edileceğini biliyordu ama hiçbir şey umurunda değildi.

Koboi Laboratuvarı'nda bulduklarının büyük bir çoğunluğu işe yaramaz veya onarılamaz durumdaydı fakat kontrol küresinin biraz tortu gidericiye ve yeni bir omni-sensöre ihtiyacı vardı. Bunlar çok basit şeyler olduğu için Vishby bu eksikleri evinde giderdi, doğal olarak sisteme bir de süpergörüş kamerası ekledi.

Elinde çalışan bir kontrol küresi olunca Turnball'ın kalkıştan önce Mars mekiğiyle senkronize olması ve görev parametrelerini yeniden programlamaya başlaması zor olmamıştı. Bu görev mekik Dünya'yı terk etmeden tamamlayabileceği bir şey değildi, aklında kontrolünü ele geçirdiği bir uzay mekiğiyle yapabileceği onlarca şey vardı. Fakat hiçbiri Mars'la ilgili değildi.

Mars? Ah hayır hayır, Leonor. Çok uzak ve işime yara-

maz. Bırakalım uzaya çıksın, sonra mekiği yeryüzüne geri döndürürüz.

Mekikle ilgili orijinal planı çok basitti: Mars'tan geri dönerken büyük ve gürültülü bir gösteriyle yetkililerin dikkatini dağıtmak. Fakat, Leonor'un mesajları tersleşmeye ve soğuklaşmaya başlayınca, Turnball planı hızlandırması ve gözden geçirmesi gerektiğine karar vermişti. Kaçması önemliydi ama Leonor'un insan yanı ağır basmadan aralarındaki bağı güçlendirmesi daha da önemliydi. Yaşlanması hızlandığı için süreci tersine çevirmek özel büyüler gerektiriyordu. Ve böyle büyüleri bulabileceği tek bir yer vardı. Julius hayatta olsaydı, Turnball küçük kardeşinin planlarını bozmasından korkabilirdi. Şimdi Julius olmasa da bütün LEP'i karşısına alacaktı. Güvenlik güçlerine zarar vermesi, yılanın başını belki de kuyruğunu kesmesi gerekiyordu.

Turnball sonrasında Vishby'nin kendisi için çaldığı şifreyle Müdür Vinyáya'nın iletişim kanallarını izlemeye başlamıştı. Müdürün kız kardeşi LEP Komutanı Vinyáya'ya yaptığı çağrılar ilgi çekiciydi.

Yılanın başı LEP Komutanı.

Komutan Vinyáya öldürülmesi zor bir periydi, özellikle elindeki silah büyük ve ağır bir kütleyken bunu yapması kolay değildi. Zaten komutan da savunmasız olacağı için yüzeye çok fazla çıkmıyordu.

Fakat sonra, geçen ay, kardeşini arayarak başka kimsenin duymasına izin vermediği hoppa bir ses tonuyla, Çamur Çocuk Artemis Fowl'la buluşmak için İzlanda'ya yapacağı seyahatten bahsetmişti.

Artemis Fowl, Komutan Vinyáya ve Holly Short bir aradaydı. Harika.

Turnball kontrol küresini çalıştırıp Mars mekiğine yeni görev parametrelerini girmişti. Mekiğin parametrelere itirazı yoktu çünkü kendi küresinden geliyordu. Komutlar gayet açıktı: Dünya'ya geri dön, komutanı ve beraberindeki askerleri ez. Onları ez, yak ve küllerini rüzgâra savur.

Ne kadar eğlenceliydi.

Ve bir de Artemis Fowl vardı. Çocuğu duymuştu ve anlatılanlara bakılacak olursa Artemis insanlar içerisinde en zekisiydi. Sorun çıkarabilir diye çocuk hakkında da bir ön araştırma yapmıştı. Turnball, müdürün şifresini kullanarak Fowl Malikânesi'ne yerleştirilmiş iki yüz gizli kameranın görüntülerine ulaşmış ve Artemis Fowl'un Atlantis Saplantısı geliştirdiğini görünce çok sevinmişti.

Atlantis bu görevin anahtar kelimesi, diye düşündü.

Turnball'ı endişelendiren Çamur Çocuk'un dev korumasıydı, efendisini öldürenin izini sürecek ve öldürecek tipte gibiydi.

Meşhur Kâhya. Bir troll'ü indiren adam.

Neyse ki Artemis paranoyası azınca Kâhya'yı kendisi devre dışı bırakmış ve korumasını Meksika'ya göndermek için bir bahane bulmuştu.

Her ne kadar planlarını karmaşıklaştırsa da, Turnball daha sonra ondan intikam almamaları için Kâhya'larla biraz eğlenmeye karar vermişti.

Turnball, *bütün bu ölümleri onaylamayacağını biliyorum Leonor*, diye düşündü. Vishby'nin terminalinden mesajlar

gönderdi. *Fakat birlikte olmamız için gerekli. Bu insanlar bizim sonsuz aşkımızın yanında önemsiz kalır. Ve sen mutluluğun bedelini asla bilmeyeceksin. Yalnızca yeniden bir araya gelmiş olmamız önemli olacak senin için.*

Fakat aslında bütün bu oyundan çok keyif alıyordu ve ölüm emirlerini verirken pişman değildi. Plan yapmaktan daha güzeli Leonor'la birlikte geçireceği günlerdi ve güzel eşiyle bir araya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Mekiğe ölüm emirlerini gönderdikten sonra insanotu ve pirinç şarabıyla kendisini şarj etmişti.

Neyse ki insanları hipnotize etmek için minik bir kıvılcım bile yetiyordu.

Çünkü insanların iradesi zayıftı ve hepsi aptaldı. Maymunlara benziyorlardı.

Vishby geldiğinde Turnball ellerinin üzerinde oturuyor, heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

Kapı eriyince, "Ah, Bay Vishby," dedi. "Erkencisiniz. Endişelenmem gereken bir sorun mu var?"

Vishby'nin suratı her zamankinden daha duygu yüklüydü. "Müdürün kardeşi öldü. Komutan Vinyáya ve bir LEP mekiği patladı. Bunu biz mi yaptık?"

Turnball parmağındaki kan rününü yaladı. "Bizim yapıp yapmadığımız önemli değil. Sen endişelenme."

Vishby dalgın bir biçimde boynunu ovuşturdu, dokunduğu rün hâlâ hafifçe parıldıyordu. "Endişeli değilim. Neden olayım? Bizimle bir ilgisi yok."

"Güzel. Harika. Kızartacak daha büyük bir balığımız var."

Vishby balık referansını duyunca irkildi.

"Ah. Hay aksi, özür dilerim, Bay Vishby. Daha duyarlı olmam gerek. Söylesene, haberler nasıl?"

Vishby solungaçlarını dalgalandırdı, cümleleri kafasında sıraya soktu. Komutan Root kekeleyenlerden hoşlanmazdı.

"Atlantis'in üzerine gelen bir uzay mekiği var, bu yüzden şehri boşaltıyoruz. Mekik büyük bir ihtimalle kubbeyi delemez fakat Konsey şehrin boşaltılmasını emretti. Bana bir mekik verildi ve siz benim... eee... y-yolcularım."

Turnball iç geçirdi, hayal kırıklığına uğramıştı. "Ah...y-yolcuların? Gerçekten mi?"

Vishby gözlerini devirdi. "Özür dilerim, Yüzbaşı. Yolcularım, tabii ki, yolcularımdan birisiniz."

"Kekelemek profesyonelliğe yakışmaz."

Vishby, "Biliyorum," dedi. "Üzerinde çalışıyorum. Şu... sesli kitaplardan birini satın aldım. Şu anda fazla tedirginim."

Turnball, Vishby'nin üzerine fazla gitmemeye karar verdi. Daha sonra su perisini öldürürken disiplin öğretmek için çok vakti olacaktı.

Kayıtsızca, "Doğal bir şey," dedi. "Pilot koltuğuna yeniden oturacaksın. Ve bir de gizemli mekik var, ayrıca tehlikeli mahkûmları yanına almak zorundasın."

Vishby daha da huzursuz oldu. "Kesinlikle. Aslında, sorunum... Bunu yapmak istemiyorum Turnball ama..."

Turnball, "Bana kelepçe takmak zorundasın," dedi. "Tabii ki. Seni anlıyorum." Ellerini öne uzattı. "Fakat kelepçeyi kilitlemeyeceksin, değil mi?"

Vishby gözlerini kırpıştırdı ve boynuna dokundu. "Hayır. Neden kilitleyeyim? Bu çok barbarca olur."

Su perisi ultra-hafif plastik polimer kelepçeleri Turnball'ın bileklerine geçirdi.

"Rahat mısın?" diye sordu.

Turnball halinden memnundu. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Sen mekiğe odaklan."

"Teşekkürler, Yüzbaşı. Benim için büyük gün."

Vishby dışarıya çıkarken Turnball güvenlik görevlisinin bilinçaltının inandığı her şeye kusursuzca ihanet etmesine çok şaşırdı. Vishby hiçbir şey yolunda gitmese de hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Su perisi bir şekilde iki hayatı yan yana yaşamayı başarıyordu.

Turnball, *suçluluk hissinden kaçmak için insanların yapmayacağı şey yok*, diye düşündü. Vishby'yi takip etti, yıllardır ilk kez hücresinden başka bir yerin havasını soludu.

Atlantis insan standartlarına göre küçük bir yerdi. Sadece on bin kişinin yaşadığı bir yerdi, bu haliyle Çamur Adam standartlarına göre bir şehir bile sayılmazdı fakat periler için otorite ve kültürün ikinci merkeziydi, birincisi başkent Haven'dı. Bakımı halkın vergilerinden bir servete mal olduğu için Atlantis'in yıkılmasını isteyen ve gittikçe büyüyen bir lobi vardı, ayrıca insansız denizaltılardan birinin okyanusun dibine dalıp şehrin resmini çekmesi artık sadece bir an meselesiydi. Fakat şehrin yer değiştirmesi veya yok edilmesi o kadar masraflıydı ki sürekli bakımının yapılması politikacılar için her zaman daha cazipti. Uzun

vadede şehrin bakımı daha pahalıya çıkıyordu ama politikacılar uzun vade geldiğinde ofislerinde başka birinin oturacağını çok iyi biliyordu.

Vishby, Turnball Root'u takip ederek pleksiglas duvarları olan bir koridordan geçti, dışarıda basınç kapılarının önünde sıra bekleyen ve kredi çiplerini okutarak şehirden ayrılmaya hazırlanan düzinelerce mekiği görebiliyordu. Periler paniğe kapılmamıştı. Neden kapılsınlar dıki? Atlantisliler sekiz bin sene önce bir göktaşı iki mil boyunca okyanus suyunu ısıtıp son enerjisini o dönemde kırılmaya karşı dayanıklı olmayan kubbeden küçük bir parça kopartmak için harcadığından beri ikinci bir kubbe felaketini bekliyordu. Sekiz bin sene önce bütün şehir yarım saat içerisinde sular altında kalmış ve beş binden fazla peri ölmüştü. Eski Atlantis'in kalıntıları ve temelleri üzerine yenisinin inşa edilmesi yüz yıldan fazla sürmüş, bu sefer acil bir durumda şehrin nasıl boşaltılacağı önceden planlanmıştı. Bu da, yarım saatten az bir süre içerisinde bütün erkek, dişi ve çocuk perilerin şehirden çıkarılması anlamına geliyordu. Her hafta tatbikatlar yapılıyor ve ana okulundaki çocuklara bile konuyla ilgili bir şarkı öğretiliyordu:

Evimizi koruyor
Mavi kubbe;
Eğer çatlarsa,
Hazırlan şehri tahliye etmeye.

***

Turnball Root, Vishby'yi takip ederken kendi kendine bu şarkıyı mırıldandı.

Çatlamak, şehri boşaltmak? Bu nasıl bir şarkıydı? Tahliye etmek nasıl bir kelimeydi, askeri jargondan gelmişti. Julius'un kullanacağı türden bir sözcüktü.

Leonor sıkıcı kardeşimle hiç tanışmadığı için çok mutluyum. Tanışsaydı, hiçbir büyü gücü Leonor'u benimle evlenmeye ikna edemezdi.

Turnball'ın Leonor'u perilerden uzak tutmasının bir sebebi de, herhangi biriyle on dakika sAhbet ederse kocasının göründüğü gibi asil bir devrimci olmadığını öğrenecek olmasıydı. Neyse ki, Turnball zaten kendisini asil bir devrimci olarak görmüyordu.

Diğer mahkûmlar da dar köprülerden geçerek bir araya toplanıyordu. Hepsinin bileğinde kelepçe ve üzerlerinde Deeps hapishanesi tulumları vardı. Birçoğu bağırıp çağırıyor, etrafa tehditler savuruyor ve sırıtıyordu, fakat Turnball kendi deneyimlerine dayanarak esas endişelenmesi gerekenlerin durgun bakışlılar olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu tipler iflah olmazdı.

Bir *jumbo pixie*, "Haydi, mahkûmlar," diye haykırdı. Bu tür, basınçlı ortamı yüzünden Atlantis'te ortaya çıkmıştı. "Buraya gelin. Fazla gürültü yapmayın."

Turnball, *ben en azından üniformamı giyiyorum,* diye düşündü. Gardiyanı umursamadı fakat çok da rahat değildi. Üzerinde hapishane tulumu olsun veya olmasın, sıradan bir suçlu gibi koridorda sıraya sokuluyordu. Turnball en kısa zamanda Vishby'yi öldüreceğini ve perinin sevgili-

sine bir e-posta atıp artık özgür olduğunu haber vereceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı. Vishby'nin nişanlısı, adamın ölümüne herhalde çok sevinirdi.

Vishby elini havaya kaldırdı ve yürüyen mahkûmları durdurdu. Titanyum bağlarla sağlamlaştırılmış büyük metal bir küp, bir yük arabasıyla taşınırken mahkûmlar beklemek zorunda kaldı.

Vishby, "Opal Koboi," dedi. "O kadar tehlikeli ki hücresinden çıkmasına izin vermiyorlar."

Turnball'ın tüyleri diken diken oldu. *Opal Koboi.* Atlantis'te insanlar Opal Koboi hakkında fısıldaşıp duruyordu. Söylentiye göre onu kurtarmak için geçmişten gelen bir başka Opal Koboi daha vardı. İnsanlar Opal Koboi'yi bir takıntı haline getirmese her şey çok daha kolay olacaktı. Koboi için endişelenmesi gereken biri varsa o da Turnball'dı. Sonuçta, küçük abiini öldürmüştü. Fakat geçmişle yaşamak ülserini azdırabilirdi.

Turnball için küpün taşınması yıllar sürdü. Bir yanda üç kapı olduğunu gördü.

Üç kapı. Benim hücremde tek kapı var. Opal Koboi'nin neden üç kapılı büyük bir hücreye ihtiyacı var?

Fark etmezdi. Kısa süre içerisinde dışarıya çıkacak ve kraliyet ailesi gibi yaşayacaktı.

Leonor ve ben ilk karşılaştığımız adaya geri döneceğiz.

Tüp taşındıktan sonra Vishby mahkûmları mekiğe doğru götürdü. Plastik duvarların diğer tarafında siviller hızlı ama görünür bir panik olmaksızın kendi kaçış kozalarına yürüyordu. Üst katlarda, Atlantis'in daha saygın

bireyleri, muhtemelen Turnball'ın bir haftada çalabileceği paradan daha pahalı olan özel mekikleriyle şehri terk etmeye hazırlanıyordu.

Turnball neşeyle, *bugün çok güzel bir gün olacak*, diye düşündü.

Koridor denize açılan hava kilitlerinin önünde gruplar halinde mahkûmların beklediği iskelelere açıldı.

Vishby, "Buna hiç gerek yok," dedi. "Su topları bu mekiği paramparça edecek. Hepimiz birkaç dakika sonra şehre geri döneceğiz."

Turnball, *hepimiz değil*, diye düşündü. Gülümsemesini gizledi. *Bazılarımız hiçbir zaman şehre geri dönmeyecek.*

Ve o anda bunun gerçek olduğunu anladı. Planı başarısız olsa bile hapishaneye asla geri dönmeyecekti. Öyle veya böyle, Turnball Root özgür kalacaktı.

Vishby anahtarlarıyla mekiğin kapısını açtı ve kelepçeli mahkûmları içeriye soktu. Herkes yerini alınca, lunapark araçlarındaki güvenlik demirlerine benzer sistemi çalıştırdı. Mahkûmlar şimdi koltuklarına çivilenmişti ve hâlâ kelepçeliydi. Hepsi çaresizdi.

Jumbo pixie, "Herkesi içeriye soktun mu, Fisby?" diye sordu.

"Evet, hepsi içeride. Ve benim adım Vishby!"

Turnball sırıttı. Kabadayılar, Vishby'nin bu kadar kolay taraf değiştirmesinin bir başka sebebiydi.

"Ben de öyle dedim, Frisbee. Şimdi, neden dümene geçip bu mekiği kaldırmıyorsun? Bu tehlikeli suçlularla ben ilgilenirim."

Vishby irkildi. "Bir dakika..."

Turnball Root'un bu atışmaya ayıracak vakti yoktu. "Bu harika bir fikir, Bay Vishby. Sen pilotluk lisansının hakkını ver, bırak buradaki tehlikeli suçlularla arkadaşın ilgilensin."

Vishby boynuna dokundu. "Tabii ki. Neden olmasın? Benim sizi buradan götürmem gerekiyor."

"Kesinlikle. Bunun mantıklı olduğunu sen de biliyorsun."

İri yarı olan, "Haydi, Balıkçocuk," dedi. Üniformasının isim etiketinde K-MAKS yazıyordu. "Mahkûmun sana söylediğini yap."

Vishby kontrollerin başına geçti ve sistemi kontrol etti, K-MAKS'in hakaretlerini duymamak için solungaçlarıyla ıslık çalıyordu.

Turnball, *bu K-Maks denilen adam başını nasıl büyük bir belaya soktuğunu bilmiyor*, diye düşündü. Bu durum hoşuna gitti. Kendisini çok güçlü hissetti.

"Affedersiniz, Bay K-Maks, değil mi?"

K-Maks tehditkâr göründüğünü sanarak gözlerini kıstı ve Turnball'a baktı, fakat aslında miyop ve belki de kabızlıktan muzdarip gibi görünüyordu. "Evet, mahkûm. K ve Maks. Maksimum güvenliğin kralı."

"Ah, anlıyorum. Bir takma isim. Ne kadar romantik."

K-Max elektrikli copunu çıkardı. "Bunun romantik bir tarafı yok, Root. Üç eski karıma sor. Ben size rahatsızlık vermek için buradayım."

Turnball, "Hay aksi," dedi. "Özür dilerim."

Bu küçük sAhbet Vishby'ye mekiği limandan çıkaracak vakti kazandırdı ve mekikteki mahkûmlardan biri hazırlık yaptı, eski liderinin harekete geçmek üzere olduğunun farkındaydı. Aslında mekiğin güvenlik demirleri ardındaki on iki suçludan onu, yakalanana kadar bir dönem Turnball'a hizmet etmiş ve işini çok iyi yapmıştı. Turnball, Vishby'yi kontrol altına aldıktan sonra onunla birlikte gelecek mahkûmların seçtiği kişiler olmasını sağlamıştı.

Bir yüzbaşının yanında kriz zamanında adamları olmalı, diye düşündü.

En önemli adamı cin Unix B'lob'du ve Turnball'ın tam karşısında oturuyordu. Unix kanatlarının olması gereken yerde dağlanmış yumrular olan bir cindi. Turnball, Unix'i bir *troll* çukurundan çıkarmış ve cin o günden sonra Turnball'ın sağ kolu olma görevini üstlenmişti. Emirleri asla sorgulamayan kusursuz bir askerdi. Unix için öncelikler veya doğrular yoktu; bir nükleer başlık çalarken ya da Turnball'a kahve getirirken ölmeye hazırdı.

Turnball beklenen günün geldiğini haber vermek için Unix'e göz kırptı. Unix bir tepki vermedi. Zaten nadiren tepki verir, her şeye karşı buz gibi soğuk bir tavır sergilerdi.

Turnball, *neşelen Unix*, demeyi çok isterdi. *Ölüm ve kargaşa bizi bekliyor.*

Fakat şimdilik göz kırpmayla yetinmek zorundaydı.

Vishby tedirgindi ve bunu belli etti. Mekik silkinerek öne atıldı, bu arada iskelenin lastiklerine sürtündü.

K-Max, "Harika, Vishby," diye seslendi. "Mekik gelmeden bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Vishby'nin yüzü kızardı, kolu o kadar sıkı kavradı ki parmakları yemyeşil oldu.

"Tamam. Her şey kontrolüm altında. Sorun yok."

Mekik sert yeraltı akıntılarını kubbeden uzak tutan devasa kıvrık yüzgeçlerin yanından geçti. Turnball uzaklaşan Atlantis'e bakarken çok keyiflendi. Şehir geleneksel kuleler ve minarelerin yanında modern camdan ve çelikten piramitleriyle bulanık bir resme benziyordu. Atlantis'in üzerindeki koruyucu kubbeyi oluşturan devasa polimer beşgenlerin köşelerinde yüzlerce delikli filtre vardı.

Turnball, *mekik filtrelerden birine çarparsa kubbe çökebilir*, diye düşündü. *Ah, yüzgeçlerin üzerinde öğrencilerin resimlerini kullanmışlar. Ne kadar eğlenceli.*

Dışarıya çıktılar, yuvalarında dik duran su kanyonlarından geçtiler, koordinatları beklediler.

Turnball, *elveda mekik*, diye düşündü. *Bana çok iyi hizmet ettin, seni özleyeceğim.*

Tehdit edilen şehri terk eden koca bir filo vardı: lüks tekneler ve şehir mekikleri, askeri araçlar, mahkûm taşıtları... Hepsi beyin takımının şok dalgalarının ulaşmayacağını söylediği on mil sınırında bekliyordu. Kaçış ne kadar düzensiz görünse de aslında öyle değildi. Her bir deniz taşıtının on millik çemberin neresinde duracağı önceden belirlenmişti.

Vishby'nin güveni hızla yerine geldi ve bulanık sulardan hızla kendileri için ayrılmış yere doğru yöneldi. Fakat dev bir mürekkepbalığı nabız gibi atan şamandıraya sarılmış, parıldayan cismi gagalıyordu.

Su perisi egzoz gazını mürekkepbalığının üzerine verdi ve yaratık uzantılarını dalgalandırarak kaçtı. Vishby otomatik-yanaşma sistemini çalıştırdı, mekiği manyetik şamandıraya doğru indirdi.

K-Max alaycı bir kahkaha attı. "Kuzenlerine ateş etmemelisin, Balıkçocuk. Yoksa seni bir daha aile toplantılarına çağırmazlar."

Vishby elini konsola vurdu. "Senden sıkılmaya başladım."

Turnball, "Ben de," dedi. Uzandı ve K-Max'in elektrikli copunu kemerinden aldı. K-Max'i hemen şoklayabilirdi fakat neler olup bittiğinin farkına varmasını istiyordu. Güvenlik görevlisi neyin eksik olduğunu birkaç saniye sonra fark etti.

K-Max, "Hey," dedi. "Sen ne?.. Sen benim..." Sonra jeton düştü. "Sen kelepçeli değilsin."

Turnball, "Ne kadar zeki bir çocuk," dedi. Copla K-Max'in midesine vurdu. 10.000 voltluk elektriği serbest bıraktı. Güvenlik görevlisi bir modern dansçı gibi titredi, sonra kemiksiz bir yığın gibi yere düştü.

Vishby, "Benim meslektaşlarımdan birini bayılttın," dedi. "Bunun beni hayal kırıklığına uğratması gerekirdi ama uğratmıyor. Aslında ses tonum belli etmese de bu durum beni çok mutlu etti."

Turnball, Unix'e bir kez daha göz kırptı. *Dâhi patronunu iş üzerinde seyret*, der gibiydi.

"Bir şey hissetmenize gerek yok, Bay Vishby. Tek yapmanız gereken üç ve altı numaranın demirlerini kaldırmak."

"Sadece üç ve altı mı? Bütün arkadaşlarını serbest bırakmak istemiyor musun? Çok uzun süredir yalnızsın, Turnball."

Üç ve altı numaraların demirleri kalktı. Turnball doğruldu, sanki yüzlerce yıldır aynı koltukta oturuyormuş gibi bacaklarını esnetti.

"Henüz değil, Bay Vishby. Dostlarımdan bazıları beni unutmuş olabilir."

Unix de serbest kaldı ve hemen işe koyuldu, K-Max'in botlarını ve kemerini aldı. Tulumunun üstünü çıkardı ve beline bağladı, kanatlarından arta kalan yaralı yumrukların hava almasını istedi.

Turnball biraz huzursuz oldu. Unix rahatsız edici biriydi. Ölümüne sadıktı fakat garipten de öteydi. Kanatlarından arta kalan yumrukları plastik cerrahiyle düzelttirebilirdi fakat birer nişan gibi vücudunda taşıyordu.

En küçük bir sadakatsizlik işaretinde köpek gibi ölür. Tereddüt etmem.

"Her şey yolunda mı, Unix?"

Unix kısaca başıyla onayladı ve K-Max'i soymaya devam etti.

Turnball, "Pekâlâ," dedi. Büyük konuşması için ortaya geçti. "Beyler, basının meydan okurcasına hapishaneden kaçış dediği türden bir şeye tanıklık etmek üzeresiniz. Bazılarınız hayatta kalacak, ne yazık ki bazılarınız kalmayacak. İyi haber, seçim sizin."

Kafatasında ısırık izleri olan ve kasları kulaklarına kadar çıkan *goblin* Ching Mayle, "Ben hayatta kalmayı seçiyorum," dedi.

"Bu kadar hızlı değil, Mayle. Gözünü karartman lazım."

"Bana güvenebilirsiniz, Yüzbaşı."

Konuşan, güvenlik için ağzına da bir demir takılan iri yarı cüce Bobb Ragby'di. Birçok savaşta Turnball'ın yanında savaşmıştı ve Tern Adası'nda Julius Root ve Holly Short tarafından yakalandığında da Turnball'ın yanındaydı.

Turnball, Bobb'un ağzındaki demiri çıkardı.

"Size güvenebilir miyim, Bay Ragby, yoksa hapishane sizi yumuşattı mı? Hâlâ eskisi kadar cesur musunuz?"

"Bu halkayı çıkar ve kendin öğren. Güvenlik görevlisini tek seferde yutarım."

Vishby, "Hangisini?" diye sordu. Boynundaki köle rünü parıldasa da tedirgindi.

Turnball adamı rahatlatmak için, "Senden bahsetmiyor, Vishby," dedi. "Bay Ragby senden bahsetmiyordu, öyle değil mi, Bay Ragby?"

"Ondan bahsediyordum."

Turnball parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ne kadar zor bir durum. Benim kafam karıştı, Bay Vishby. Sen bana çok iyi hizmet ettin ama buradaki Bobb Ragby seni yemek istiyor ve bunu izlemek çok eğlenceli olur. Ayrıca beslenmezse çok aksileşir."

Vishby korkmak, radikal bir tepki vermek istiyordu fakat boynundaki rün hafif bir endişeden daha fazlasına izin vermiyordu. "Lütfen, Turnball, Yüzbaşı. Biz dostuz."

Turnball Root bunun üzerinde bir süre düşündü.

"Sen halkına ihanet ettin, Vishby. Bir haini neden yanıma alayım?"

Büyünün etkisindeki Vishby bile bu ironiyi görebiliyordu. Sonuçta, Turnball Root bile birçok kez hücresinde daha rahat edebilmek için kendi türüne, suç şebekesinin üyelerine ihanet etmemiş miydi?

Zayıf bir ses tonuyla, "Ama model parçaların," dedi. "Ve bilgisayarın. Sana istediğin bütün isimleri..."

Turnball sAhbetin gidişatından memnun olmadı ve öne iki adım atıp Vishby'ye copla elektrik verdi. Su perisi pilot koltuğunda yana devrildi, kemerine asılı kaldı, kolları aşağıya düştü, solungaçları dalgalandı.

Turnball, "Bütün güvenlik görevlileri aynı," dedi. "Her zaman suçu bize atıyorlar, öyle değil mi, çocuklar?"

Unix, Vishby'nin sandalyesini yana çevirdi ve adamın üzerini aramaya başladı. İşe yarayabilecek her şeyi aldı, hatta hazımsızlık haplarını bile ne olur ne olmaz diye cebine attı.

Turnball mahkûmlara döndü. "Seçiminizi yapın, beyler," dedi. "Benimle birlikte dışarıya çıkın ya da suçlarınıza bir de güvenlik görevlilerine saldırmayı ekleyin."

Bobb Ragby kıkırdayarak "Dışarıya çıkmak mı?" diye sordu.

Turnball bir şeytan gibi gülümsedi. "Evet, evlat. Suya adım atacağız."

"Suyun altında basıncın çok olduğuyla ilgili bir şey okumuştum."

Ching Mayle gözlerinden birini yaladı. "Ben de duymuştum. Ezilmez miyiz?"

Turnball omzunu silkti, ânın keyfini çıkardı. "Bana güvenin çocuklar. Her şey güvenle ilgili. Bana güvenmiyorsanız burada kalır ve çürürsünüz. Benim güvenebileceğim adamlara ihtiyacım var çünkü planlarımı bunun üzerine kurdum. Bunu bir test gibi düşünün."

Birkaç kişi inledi. Yüzbaşı Root testleri çok severdi. Birinin acımasız bir katil olması bile yetmezdi. Bütün testleri geçmesi gerekirdi. Bir defasında ne kadar saçma bile olsa verilen emirlerin yerine getirilip getirilmeyeceğini anlamak için adamlarına pis kokulu solucanlar yedirmişti. Gizlendikleri yerin tuvaleti o gün hiç boş kalmamıştı.

Ching Mayle kafasındaki ısırık izlerini kaşıdı. "Seçeneklerimiz bunlar mı? Burada kal veya dışarıya çık?"

"Bay Mayle, bazen az sayıda kelimeyle cümle kurmak avantajlı olabilir."

"Üzerinde düşünebilir miyiz?"

Turnball asilce, "Tabii ki, istediğiniz kadar düşünebilirsiniz," dedi. "Ama kafa yormanız iki dakikadan daha fazla sürmesin."

Ching kaşlarını çattı. "Ben kırmızı et söz konusuysa herhangi bir şey üzerinde saatlerce kafa yorabilirim."

Birçok peri için hayvan eti iğrençti fakat her topluluğun etçil üyeleri olurdu.

"İki dakika? Ciddi misin, Yüzbaşı?"

"Hayır."

Bobb Ragby erişebilseydi alnındaki terleri silerdi. "Tanrı'ya şükür."

"Şu anda yüz saniyeniz kaldı. Haydi, beyler. Saat çalışıyor."

Unix adamların üzerini aramayı bitirdi ve sessizce Turnball'ın yanında dikildi.

"Bir etti. Kim hayatını benim ellerime bırakmayı kabul ediyor?"

Ching başıyla onayladı. "Ben evet diyeceğim. Bana büyük iyiliğiniz dokundu, Yüzbaşı. Sizinle birlikte çalıştığım dönemden beri ciğerlerime taze hava çekmedim."

Bobb Ragby, "Ben de geliyorum," dedi. Demirini sarstı. "Korkuyorum, Yüzbaşı. Bunu inkâr edemem. Fakat hapishaneye geri dönmek yerine bir korsan gibi denizin dibini boylamayı tercih ederim."

Turnball bir kaşını havaya kaldırdı. "Ve?"

Ragby'nin sesi korkusunu belli ediyordu. "Ve ne, Yüzbaşı? Sizinle dışarıya çıkacağım."

"Sorun motivasyonunuz, Bay Ragby. Hapishaneye geri dönmek istememekten fazlasına ihtiyacım var."

Ragby kafasını demire geçirdi. "Daha fazlası? Sizinle gelmek istiyorum, Yüzbaşı. Gerçekten. Yemin ederim. Ben sizin gibi bir liderle karşılaşmadım."

"Gerçekten mi? Bilemiyorum. Bana biraz isteksiz göründün."

Ragby kirpinin en sivri dikeni değildi ama içinden bir ses kaptanla gitmenin mekikte kalmaktan çok daha güvenli olduğunu söylüyordu. Peri mahkûmlar arasında anlatılan bir efsaneye göre Turnball Root bir defasında dükkânlardan birinde parmak izi bırakmış olabileceği

için bütün bir alışveriş merkezini ateşe vermişti.

"Ben isteksiz değilim, Yüzbaşı. Lütfen beni de alın. Ben sizin sadık Ragby'nizim. Tern Mor'daki periyi vuran kimdi? Bobb değil miydi?"

Turnball hayali bir gözyaşını sildi. "Zavallı yalvarışların beni çok duygulandırdı, Bobby. Pekâlâ, Unix, Bay Ragby ve Bay Ching'i serbest bırak."

Cin söyleneni yaptı, sonra Vishby'nin kemerini çözüp periyi ayağa kaldırdı.

Unix, "Hain?" diye sordu.

Turnball, Unix'in sürüngen sesini duyunca irkildi. Birlikte oldukları bunca zaman içerisinde cinin ağzından birkaç yüzden fazla kelime çıkmadığını fark etti.

"Hayır," dedi Turnball. "Onu bırak. Pirinç şarabı midemi bulandırıyor."

Başkası olsa bu yorumdan sonra bir açıklama talep ederdi fakat Unix bilmemesi gereken şeyleri asla sormaz, kendisine bir açıklama yapılsa bile işi bittikten sonra bilgileri hafızasından silerdi. Unix başıyla onayladı ve Vishby'yi bir çöp torbası gibi kenara fırlattı.

Ragby ve Ching hemen ayağa kalktı, sanki koltuklarında bir saniye daha oturmak istemiyorlardı.

Goblin, "Çok komik," dedi. Kel kafasındaki ısırık izlerinden birinin içine parmağını soktu. "Kendimi iyi hissediyorum çünkü özgürüm, kötü hissediyorum çünkü ölmek üzere olabilirim."

Turnball, "Senin beyninle ağzın arasında hiçbir zaman filtre olmadı, Mayle," dedi. "Merak etme, düşünmeyi bana

bırak." Diğer mahkûmlara döndü. "Başka var mı? Yirmi saniye kaldı."

Dört el havaya kalktı. İkisi aynı kişiye aitti, geride bırakılmayı hiç istemiyordu.

Turnball, "Çok geç," dedi. Seçtiği üç kişiyi yanına çağırdı. "Yanıma gelin, size sarılacağım."

Sarılmak Turnball Root'un yapacağı türden bir şey değildi. Bir defasında elini havaya kaldırıp kendisine çak diyen bir periyi alnından vurmuştu, bu yüzden Bobb ve Ching yüzlerindeki şoku gizleyemedi. Unix bile bir kaşını havaya kaldırdı.

"Ah, haydi beyler, ben o kadar korkunç muyum?"

Bobb'un içinden, *evet*, diye çığlık atmak geliyordu. *Sen elinde sopası olan bir anne cüceden bile daha korkunçsun.* Fakat bir şey söylemek yerine yüzüne uygun bir gülümseme takındı ve Turnball'a doğru adım attı. Unix de Ching'le birlikte yakına girdi.

Turnball neşeyle, "Çok garip bir topluluğuz, değil mi?" diye sordu. "Unix, sana sarılmak bir kütüğe sarılmak gibi. Ve siz, Bay Ragby, çok kötü kokuyorsunuz. Bunu size daha önce söyleyen olmuş muydu?"

Ragby suçunu kabul etti. "Birkaç kişi. Babam ve birlikte olduğum kadınlar."

"O zaman neyse ki ilk değilim. Kötü haberi tasdik etmek istemem fakat inkâr da edemem."

Bobb Ragby ağlamak istiyordu; sebebini bilmiyordu ama delice sAhbet çok ürkütücüydü.

Mekiğin metal derisinin üzerinden bir kükreme geçti.

Ses kısa süre içerisinde içeriyi doldurdu. Yoktan var olup içeriye dolması beş saniyeden az sürmüştü.

Turnball, "İki dakika doldu," dedi. "İnançlılar için dışarıya çıkma zamanı."

Küçük grubun kafaları üzerindeki metal dışarıdan eritilmeye başlayınca kızardı. Ön paneldeki göstergelerden birkaçı alarm verdi.

Turnball, "Vay canına," dedi. "Ne büyük bir kargaşa. Neler oluyor?"

Tepedeki kızaran bloğun kenarları eridi, aşağıdakilerin üzerine düşmesi gerekirdi ama dışarıya doğru çekildi. Tavan parça parça emildi ve artık deniz suyuyla aralarında sadece bir tür jel vardı.

Bobb Ragby, "Nefesimizi tutalım mı?" diye sordu.

Turnball, "Buna gerek yok," dedi. İnsanları korkutmayı seviyordu.

Herkesten daha fazla şey bilmek çok güzel, diye düşündü. Sonra jelden büyük bir baloncuk oluşturmak için birleşen dört amorfrobot mekiğin içine kalın bir uzantı gönderdi ve Yüzbaşı Root'la ekibini, bir cücenin kabuğun içindeki salyangozu emmesi gibi çekip dışarıya çıkardı. Bir saniye önce mekiğin içindeydiler, bir saniye sonra yerdeki leke ve şapırtının yankısından başka bir şey yoktu.

Turnball'a hiç hizmet etmemiş suçlulardan biri, "Burada kaldığıma çok sevindim," dedi. Hapishaneye girmesinin sebebi koleksiyon amaçlı üretilen çizgi film karakterli kaşıkların kusursuz kopyalarını çıkarmaktı. "Bu jölemsi şey çok ürkütücüydü."

Jölemsi varlık tavandaki deliğin etrafındaki mühürlerini kırarken başlarına neyin geleceğini anlayan mahkûmların hepsi sustu.

Fakat beklenen felaket gerçekleşmedi çünkü amorfrobotlar gider gitmez deliği bir roket doldurdu, rotasını birden değiştirip mekiği hedef alan roket taşıtı içindekilerle birlikte okyanus tabanının kayalarına geçirdi, tamamen parçaladı. İçindekilerin büyük bir kısmı sıvılaştı. Enkaz ancak aylar sonra bulunacak ve bulunduğunda bile içindeki cesetler tanımlanamayacaktı. Çarpmanın etkisiyle açılan krater on beş metre derinliğindeydi. Şok dalgası deniz tabanını dalgalandırdı, yerel ekolojiyi yok etti ve yarım düzine kurtarma taşıtı birbirine girdi.

Dev amorf-baloncuk Turnball ve yanındakileri şok dalgalarından uzaklaştırdı, dev bir mürekkepbalığının hareketlerini taklit etti, hatta jelden uzantılar bile çıkararak suyu sıkı bir koni gibi huniledi. Jelin içindekilerden iki tanesi çok sakindi: Turnball çok huzurluydu, Unix de hayatında gördüğü hiçbir şeyden etkilenmediği için bu son mucizeye karşı da kayıtsız kaldı. Diğer taraftan, Bobb Ragby korkudan aklını kaçırmak üzereydi. Turnball'ın amorfrobotları çağırmıştı ve neler olacağını biliyordu fakat Ragby'ye göre dev bir jel yaratık tarafından yutulmuşlardı ve soğuk kış mevsiminde yenmek üzere mağarasına götürülüyorlardı. Ching Mayle'nin aklından sürekli aynı cümle geçiyordu: *Şeker çubuğunu çaldığım için özür dilerim.* Bu cümle ona çok önemli bir olayı ve şeker çubuğunun sahibini hatırlatıyordu.

Turnball elini amorfrobotların karnına soktu ve küçük bir maske çıkarıp yüzüne taktı. Jel yüzünden konuşmak çok zordu fakat maskeyi takınca böyle bir sorun kalmıyordu.

"Pekâlâ, cesur çocuklarım," dedi. "Biz şimdi resmi olarak ölüyüz ve LEP'in en güçlü doğal kaynağını çalmaya hazırız. Gerçekten büyülü bir şeyden bahsediyorum."

Ching şeker çubuğu döngüsünden çıktı. Konuşmak için ağzını açtı fakat jelin bir şekilde ciğerlerine oksijen pompaladığını ama maske olmadan konuşmanın çok zor olduğunu fark etti.

Gargara yapar gibi bir ses çıkardı, ardından sorusunu sonraya saklamaya karar verdi.

Turnball, "Sanırım ne soracağınızı biliyorum, Bay Mayle," dedi. "Tanrı aşkına, biz neden başımızı LEP'le belaya sokmak isteyelim? Gerçekten de polisten mümkün olduğunca uzak kalmamız gerekir." Robotların karnındaki kehribar renkli ışık, yüzbaşının yüzüne uğursuz gölgeler düşürüyordu. "Ben hayır diyeceğim. Şimdi saldıracağız ve ihtiyacımız olanı burunlarının dibinden alacağız, bu arada izlerimizi yok etmek için biraz kargaşa ve yıkım yaratacağız. Benim hapishane hücresinden neler yapabildiğime şahit oldunuz. Bir düşünsenize özgür kalınca neler yapabilirim."

Turnball'ın argümanlarını eleştirmek güçtü. Zaten herkesi hayatta tutan ve kimsenin ne olduğunu bilmediği jelden robotu kontrol ettiği için böyle bir şey yapmak akıllıca olmazdı. Turnball Root her şeyin zamanlamasını kusursuz ayarlardı.

Amorfrobot hemen mercanların arkasına girdi ve şok dalgasından kaçtı. Kaya ve mercan parçaları bulanık sudan baloncuğun üzerine yağdı ama jeli geçemedi. Bir ahtapot fazla yakına girdi ve jelden bir uzantı tarafından çarpıldı. Denizin dibindeki çukurun duvarları gri ve yeşil çizgiler halinde önlerinden geçip giderken Turnball maskesinin ardında iç geçirdi, ses maske tarafından bozuldu ve güçlendirildi.

Geliyorum aşkım, diye düşündü. *Yakında birlikte olacağız.*

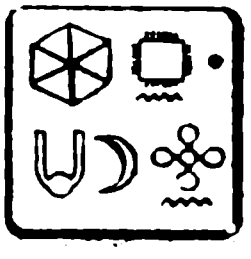
Bunu yüksek sesle söylemedi, Unix bile bunun biraz melodramatik olduğunu düşünürdü.

Turnball çok mutlu olduğunu fark edince irkildi, mutluluğun bedelinin ne olduğu umurunda değildi.

Düzenleme
Ny.ozlem

8. BÖLÜM: RASTGELELİK

ARTEMİS FOWL'UN BEYNİ, HOLLY SHORT ONU İKİNCİ KEZ VURMADAN HEMEN ÖNCE

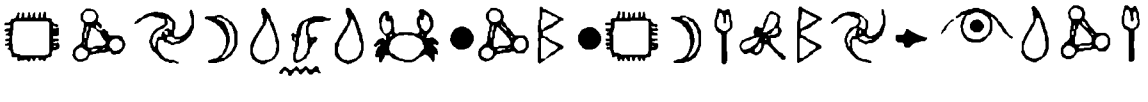

ARTEMİS kendi beyninin içine sıkıştığı yerden olan biteni seyretti, hayali ofisinin bubi tuzaklı penceresinden dışarıya baktı. Senaryo çok ilginçti, etkileyiciydi, neredeyse kendi sorunlarını unutacaktı. Birisi Foaly'nin Mars mekiğinin kontrolünü ele geçirmiş ve Atlantis'in üzerine göndermişti. Mekiğin İzlanda'da durup Komutan Vinyáya ve en iyi LEP askerlerini yok etmesi tesadüf olamazdı. Ayrıca, Peri halkının tek ve en zeki insan müttefiki Artemis Fowl da saldırı sırasında aynı yerdeydi.

Bu çok ustaca yapılmış bir plan. Bir dizi tesadüf olamaz.

Artemis Fowl tesadüflere inanmıyor değildi ama bir dizi tesadüfün ardı ardına gelmesini mantıksız buluyordu.

Artemis için tek bir önemli soru vardı: Bundan kimin kârı olur?

Vinyáya ölürse ve Atlantis'e bir şey olursa bundan kim faydalanır?

Vinyáya suça karşı sıfır toleranslı olmasıyla bilinen biriydi, birçok suçlu komutanın öldüğüne çok sevinirdi. Ama neden Atlantis?

Tabii ki, hapishane! Opal Koboi olmalı; ancak bu sayede özgür kalabilir. Mekik yüzünden şehir boşaltılacak ve kubbenin dışına çıkarılacak.

Opal Koboi halkın bir numaralı düşmanıydı. *Goblin* isyanını başlatan ve Julius Root'u öldüren *pixie*'ydi.

Opal'dir.

Artemis kendini düzeltti. *Muhtemelen Opal'dir. Hemen bir sonuca varma.*

Dışarıda bunca şey olurken kendi beyninin içine sıkışıp kalmaya dayanamıyordu. Nano-yonga prototipi Buz Küpü yok edilmişti ama daha da önemlisi, şehri yok edebilecek veya katil bir *pixie*'nin kaçmasını sağlayacak bir uzay mekiği Atlantis'in üzerine doğru gidiyordu.

Artemis zihin ekranına bağırdı. "Beni dışarıya çıkarsan olmaz mı?" Parıldayan dörtler birbiri içine geçerek karelere dönüştü ve ekranın üzerinde ışıltılı bir ızgara oluşturdu.

Artemis cevabını almıştı.

Beni buraya elektrik getirdi ve şimdi de kaçışıma engel oluyor.

Artemis dünyanın dört bir yanındaki saygın enstitülerde psikolojik sorunları olan hastalar üzerinde elektroşok tedavisinin hâlâ uygulandığını biliyordu. Holly silahından

çıkan elektrik akımıyla Orion'un kişiliğini güçlendirip baskın hale getirince bu gerçeğin farkına varmıştı.

Holly beni bir defa daha vursa olmaz mı?

Holly, Artemis'i bir defa daha vurdu.

Artemis havadan üzerine doğru gelen iki çatallı elektrik akımını hayal etti, ekranın beyaza döndüğünü gördü.

Artemis ümitle, *acı hissetmeyeceğim,* diye düşündü. *Teknik olarak şu anda kendimde değilim.*

Kendinde olsun veya olmasın, Orion kadar acı çekti.

Sanal dizlerinin bağı çözülürken, *tipik bir Artemis Fowl günü,* diye düşündü.

Kuzey Atlantik Okyanusu, şimdi

Artemis daha sonra burnunda yanık balık kokusuyla uyandı. Yeniden gerçek dünyaya döndüğünü omuzlarına batan kayıştan ve midesinin bulanmasına sebep olan denizin çalkantısından anladı.

Gözlerini açtı ve kendisini Foaly'nin poposunda buldu. *Sentor* uykusunda şeytanlarla savaştığı için arka ayağıyla havayı tekmeliyordu. Bir yerde müzik çalıyordu. Tanıdık bir müzikti. Artemis gözlerini kapadı ve düşüncelere daldı.

Şarkı tanıdık çünkü bunu ben besteledim. Bitmemiş üçüncü senfonimden "Sirenin Şarkısı".

Bu, neden önemliydi?

Önemli çünkü cep telefonumu annem aradığında çalıyor. Beni arıyor.

Artemis cep telefonunu bulmak için elini ceplerine götürdü çünkü telefonunu hep aynı yere koyuyordu. Telefonunu hep aynı yere koyabilmek için terzilere özel olarak sağ göğüs cebine fermuarlı deri bir cep diktiriyordu. Çünkü telefonunu yanlış yere koyması liseden JAhnny'nin son model dokunmatik ekran telefonunu kaybetmesiyle aynı şey değildi. Çünkü kendi telefonu herhangi bir hükümet sitesine girebilecek yüksek teknolojiye sahipti, özel lazer işaretçisini odaklayınca metali bile eritebiliyordu, ayrıca içinde Artemis Fowl'un anılarının ilk taslağı vardı.

Artemis'in parmakları soğuk ve uyuşuktu fakat bir süre uğraştıktan sonra telefonu cebinden çıkarmayı başardı. Ekrandan annesinin resimlerinden oluşan bir slayt gösterisi geçiyor, minik hoparlörlerde *Sirenin Şarkısı* çalıyordu.

Artemis, "Telefon," dedi. Sesli komut sistemini çalıştırmak için bir düğmeye bastı.

Telefon Lily Frond'un sesiyle, "Evet, Artemis," diye cevap verdi. Bu sesi Holly'yi kızdırmak için seçmişti.

"Çağrıyı kabul et."

"Tabii ki, Artemis."

Birkaç saniye sonra bağlantı kuruldu. Sinyal zayıftı fakat Artemis'in telefonunun sözcükleri otomatik olarak tamamlayan ve yüzde doksan dokuz başarıyla çalışan özel bir yazılımı vardı.

"Merhaba anne. Nasılsın?"

"Arty, beni duyabiliyor musun? Sesin yankılanıyor."

"Hayır, bu tarafta yankı yok. Senin sesin çok net geliyor."

"Videoyu çalıştıramadım, Artemis. Birbirimizi görebileceğimize söz vermiştin."

Video-çağrı mevcut seçeneklerden biriydi ama Artemis annesi onu hasar görmüş bir kaçış kozasının içinde kayışlara bağlı olarak görürse bunun iyi olmayacağını düşündüğü için video bağlantısı kurmak istememişti.

Kayışlara bağlı mı? Şaka mı yapıyorum? Savaş alanından çıkmış bir mülteci gibi görünüyor olmam lazım, ki zaten öyle.

"İzlanda'da video ağı yok. Kontrol etmem gerekirdi."

Annesi, "Hımmm," dedi. Artemis bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Annesi bir şeyden şüpheleniyor ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Yani hâlâ İzlanda'da mısın?"

Artemis video görüntüsü olmadığı için şükretti, yüz yüze yalan söylemek daha zordu.

"Tabii ki. Neden sordun?"

"Sordum çünkü GPS senin Kuzey Atlantik Okyanusu'nda olduğunu gösteriyor."

Artemis kaşlarını çattı. Annesi onu uzaklara yalnız başına göndermeye, telefonuna GPS özelliği eklenmesi karşılığında izin vermişti.

Artemis, "Muhtemelen programda bir hata vardır," dedi. Hemen GPS uygulamasına girdi ve konumunu İzlanda olarak değiştirdi. "Bazen koordinatları yanlış alabiliyor. Bir daha dene."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından birkaç tuş sesi ve ardından yeni bir *hımmm* geldi.

"Sanırım neyin peşinde olduğunu sormam gerekiyor çünkü Artemis Fowl hep bir şeylerin peşindedir."

Artemis, "Bu, hiç adil değil, anne," diye itiraz etti. "Ne yapmaya çalıştığımı biliyorsun."

"Biliyorum. Tanrım! Arty, sadece bu konudan bahsediyorsun. PROJE."

"Ama çok önemli."

"Biliyorum ama insanlar da önemlidir. Holly nasıl?"

Artemis koltuklardan birinin dibinde horlayan peri kızına baktı. Üniforması perişan haldeydi ve kulaklarının birinden kan akıyordu.

"Holly... eee... İyi. Yolculuk yüzünden biraz yorgun ama durum kontrolü altında. Ona hayranım anne, gerçekten hayranım. Hayat önüne ne çıkarırsa elinden geleni yapıyor ve asla pes etmiyor."

Angeline Fowl şaşkın bir biçimde havayı içine çekti. "Pekâlâ, İkinci Artemis, bu şimdiye kadar yaptığımız bilimsel olmayan en uzun sAhbet. Holly senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Artemis üzgün bir biçimde, "Hayır, değil," dedi. "Artık kimse beni tanıdığı için şanslı değil. Kimseye yardım edemiyorum, kendime bile."

Angeline otoriter bir biçimde, "Bu doğru değil, Arty," dedi. "Haven'ı *goblin*'lerden kim kurtardı?"

"Birkaç kişi, sanırım ben de yardım ettim."

"Herkes pes etmişken babanı kutuplarda kim buldu?"

"O bendim."

"O zaman bir daha kimseye yardım edemediğini söyleme. Sen hayatının büyük bir kısmını başkalarına yardım ederek geçirdin. Evet, birkaç hata yaptın ama kalbinin temiz olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler, Anne. Şimdi kendimi daha iyi hissettim."

Angeline boğazını temizledi. Artemis, *Biraz gergin*, diye düşündü.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Sadece sana söylemem gereken bir şey var."

Artemis de endişelendi. "Nedir, anne?"

Kafasından onlarca farklı teori geçti. Annesi geçmişteki karanlık operasyonlarını mı öğrenmişti? Perilerle ilgili gerçekleri biliyordu ama insanlarla yaptığı anlaşmaların büyük bir kısmını anlatmamıştı.

Yarı-reform geçirmiş bir suçlu olmanın sorunu da bu: Suçluluk hissinden asla kurtulamıyorsun. Gerçeklerin açığa çıkması bir telefon uzakta.

"Doğum gününle ilgili."

Artemis rahatlayınca omuzları da düştü. "Doğum günüm, öyle mi?"

"Sana bir hediyem var... Değişik bir şey, senin olmasını istiyorum. Beni çok mutlu edecek."

"Seni mutlu edecekse eminim beni de eder."

"Arty, kullanacağına dair bana söz vermen lazım."

Artemis'in doğası ne olduğunu bilmeden söz vermeye aykırıydı. "Nedir?"

"Söz ver, tatlım."

Artemis camdan dışarıya baktı. Kavrulmuş bir kaçış kozasının içinde, Atlantik Okyanusu'nun ortasında mahsur kalmıştı. Ya batacaklardı ya da bir İskandinav gemisi onları uzaylı zannedip sudan çıkaracaktı.

"Pekâlâ, söz veriyorum. Bahsettiğin şey nedir?"

Angeline bir an için duraksadı. "Kot pantolon."

Artemis, "Ne?" diye ciyakladı.

"Ve bir tişört."

Artemis mevcut durumda hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini biliyordu ama kendine hâkim olamadı. "Anne, beni kandırdın."

"Spor giyinmeyi sevmediğini biliyorum."

"Bu hiç adil değil. Geçen ayki toplantıda kollarımı sıvadım."

"İnsanlar senden korkuyor, Arty. Kızlar senden korkuyor. Sen her daim siyah takımlar giyen on beş yaşında bir gençsin ve yas tuttuğun falan da yok."

Artemis derin bir nefes aldı. "Tişörtün üzerinde bir şey yazıyor mu?"

Hoparlörden bir kâğıdın hışırtısı geldi. "Evet. Çok havalı. Bilinmeyen bir sebepten dolayı boynu olmayan ve her elinde sadece üçer parmak olan bir çocuk var, arkasındaki duvarın üzerinde RASTGELELİK yazıyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bana çok havalı geldi."

Artemis, *rastgelelik*, diye düşündü. İçinden ağlamak geldi. "Anne, ben..."

"Söz verdin, Arty. Vermedin mi?"

"Evet, verdim, Anne."

"Sözünü tutmanı istiyorum."

"Anne! Bu çok mantıksız. Ben neysem oyum. Tişörtler ve kot pantolonlar bana göre değil."

Angeline Fowl en iyi kartını oynadı. "Bunu sen de biliyorsun, Arty, bazen insanlar düşündükleri kişi değillerdir."

Bu belirli belirsiz ima Artemis'in kendi ailesini hipnotize etmesini eleştiriyordu. Angeline, bedenini Opal Koboi kontrol ettiği için durumun farkına varmış ve peri dünyasının bütün sırlarını öğrenmişti.

"Bu hiç adil değil."

"Adil mi? Bir saniye, basını arayacağım. Artemis Fowl adil olmaktan bahsediyor."

Artemis annesinin hipnotize edilmeyi hâlâ hazmedemediğini fark etti.

"Pekâlâ. Kot pantolonu ve tişörtü giyeceğim."

"Efendim?"

"Tamam. Kot pantolonu ve tişörtü giyeceğim... Anne."

"Çok sevindim. Kâhya'ya söyle haftada iki gün bunları giyeceksin. Alışmaya çalış."

Artemis, *sonrasında ne olacak*, diye düşündü. *Beyzbol şapkalarını ters mi takacağım?*

"Kâhya sana göz kulak oluyor, değil mi?"

Artemis'in yüzü kızardı. Yine yalan söylemek zorundaydı. "Evet. Bu sabah yüzünü görmen gerekirdi. Bilimsel sAhbetlerden çok sıkıldı."

Angeline'in sesi değişti, şimdi daha sıcak, daha duygusaldı.

"Yaptığın şeyin önemli olduğunu biliyorum, Arty. Demek istediğim, gezegenimiz için önemli. Sana inanıyorum, oğlum. Zaten bu yüzden sırrını saklıyorum ve peri halkıyla dünyayı dolaşmana izin veriyorum ama bana güvende olacağına dair söz vermen lazım."

Artemis *tek ayak üzerinde kırk yalan söylemek* sözünü duymuştu ama ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Neşeyle, "Ben dünyanın en iyi korunan insanıyım," dedi. "Başkandan bile daha iyi korunuyorum, o benden daha silahsız."

Bir başka *hımmm* geldi. "Bu görevde yalnızsın, Arty. Bana söz ver. *Dünyayı kurtarmam gerek sonrasında ikizlerle daha fazla vakit geçireceğim,* demiştin."

Artemis, "Hatırlıyorum," dedi. Tam olarak onaylamadı.

"O zaman yarın sabah görüşürüz. Yeni günün şafağında."

"Yarın sabah görüşürüz anne."

Angeline telefonu kapattı ve resmi Artemis'in ekranından kayboldu. Artemis buna çok üzüldü.

Bu sırada Foaly birden sırtüstü döndü.

"Çizgili olanlar olmaz," diye mırıldandı. "Onlar daha bebek." Sonra gözlerini açtı ve ona bakan Artemis'i gördü.

"Yüksek sesle mi konuştum?"

Artemis başıyla onayladı. "Evet. Çizgili olanların bebek olduğuyla ilgili bir şeydi."

"Çocukluk hatırası. Çok eskide kalmış bir şey."

Artemis ayağa kalkması için *sentor*'a elini uzattı.

Foaly, "Senin yardımına ihtiyacım yok," diye inledi. Yardım için uzatılan ele bir tokat attı. "Senden sıkılmaya başladım. Eğer bir kez daha bana asil yaratık dersen sana öyle bir çifte atarım ki dişlerin dökülür."

Artemis kayışlarını çözdü, kemeri açtı ve elini öne doğru uzattı.

"Hepsi için çok üzgünüm, Foaly. Ama şimdi iyiyim. Benim, Artemis."

Foaly kendisine uzatılan eli kabul etti. "Ah, Tanrı'ya şükür. Diğer çocuk gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı."

Holly, "Bu kadar çabuk değil," dedi. İkilinin arasına geçti.

Foaly, "Hey," diye haykırdı. "Sen kendine gelirken biraz olsun inlemez misin?"

Holly, "Hayır," dedi. "LEP ninja eğitimi. Ve bu çocuk Artemis değil. Artemis Fowl hiçbir zaman anne, anneciğim, ana demez. Bu, bizi kandırmaya çalışan Orion."

Artemis, "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedi. "Ama bana inanman lazım. Annem beni kendisine böyle bir yakınlık göstermeye zorladı."

Foaly çenesini sıvazladı. "Yakınlık? Zorlamak? Bence bu Artemis Fowl."

Artemis, "Beni ikinci kez vurduğun için teşekkürler," dedi. Boynundaki yanık izlerine dokundu. "Elektrik akımı şimdilik beni serbest bıraktı. Orion'un bütün saçmalıkları için sizden özür dilerim. Nereden açığa çıktığını bilmiyorum."

Holly, "Bunu daha sonra uzun uzun konuşacağız," dedi. Artemis'in yanından geçti. "Ama sonra. Şimdi Haven'a ulaşabilecek miyim bir bakalım."

Foaly cep telefonunun ekranında bir düğmeye bastı. "Üzerinde çalışıyorum, Yüzbaşı."

Son birkaç saatte yaşanan bütün drama rağmen, telefonu kaldırıp Haven'ı aramak kulağa imkânsız geliyordu fakat bu kadar kolay oldu.

Komutan Kelp ilk çalışta telefona cevap verdi ve Foaly video çağrıyı hoparlöre verdi.

"Holly? Sen misin?"

"Evet, Komutan. Foaly ve Artemis Fowl da benimle birlikte."

Bela inledi. "Artemis Fowl? Neden şaşırmadım? Şansımız varken o Çamur Çocuk'un beynini kulağından emmeliydik."

Bela Kelp sorunları en kısa süre içerisinde çözmeye hevesli biriydi, zaten bu yüzden akademide *Bela* olarak bilinirdi. Akademide anlatılan ve gerçekleri dile getiren bir hikâye vardı, Memur Kelp sıradan bir polisken *scooter*'ıyla Boolatown'un ara sokaklarından birine girmiş ve sorun çıkaran bir düzine *goblin*'in karşısına dikilerek, *Bela arıyorsanız doğru yere geldiniz*, demişti. *Goblin*'ler gülmeleri bittiği zaman Bela'ya unutamayacağı bir ders vermişti. O gün aldığı yaralar yüzünden Bela artık biraz daha tedbirliydi ama çok fazla değişmemişti.

Bela, Polis Plaza'daki masasının başında üzerinde mavi komutan üniformasıyla oturuyor, göğsündeki meşe pala-

mudu kümesi parıldıyordu. Koyu renkli saçları kısa kesilmişti ve etkileyici sivri kulakları vardı, mor renkli gözleri konuşurken bir şimşek gibi çatallanan kaşlarının altından etrafa öfkeli bakışlar atıyordu.

Artemis, "Merhaba, Komutan," dedi. "Takdir edildiğimi bilmek güzel şey."

"Ben koltukaltı bitlerini senden daha fazla takdir ediyorum, Fowl."

Artemis'in aklından bu yoruma verilecek bir düzine cevap geçti fakat herkesin iyiliği için susmayı tercih etti.

On beş yaşındayım, artık bir yetişkin gibi davranmanın zamanı geldi.

Holly araya girmek zorunda kaldı. "Komutan, Atlantis güvende mi?"

Bela, "Hemen hemen," diye cevap verdi. "Şehri boşaltan gemilerden yarım düzinesi hasar gördü. Biri doğrudan darbe aldı ve cehennemin dibine gömüldü. Muhtemelen parçalarını toplamak aylar sürer."

Holly'nin omuzları çöktü. "Zayiat var mı?"

"Tabii ki var. Şu anda kaç kişi olduğunu bilmiyoruz ama birkaç düzine." Bela'nın kaşları üstlendiği sorumlulukla çatılmıştı. "Peri halkı için karanlık bir gün, Yüzbaşı. Önce Vinyáya ve askerleri, şimdi de bu."

"Ne oldu?"

Bela'nın bakışları ekrandan uzakta bir yere odaklandı, bir v-klavyenin sesi geldi. "Foaly'nin beyin takımından biri bir simülasyon çalıştırdı. Şimdi size gönderiyorum."

Birkaç saniye sonra Foaly'nin ekranında bir ikon yanıp

sönmeye başladı. Holly ikonu seçti ve basit iki boyutlu videoyu oynattı. Uzay mekiğinin Dünya atmosferinden İzlanda'ya doğru inişini temsil ediyordu.

"Bunu görebiliyor musun, Yüzbaşı."

"Evet, çalışıyor."

"Güzel. Size neler olduğunu anlatayım. Önce, Foaly'nin Mars mekiği Kutup bölgesinde belirdi. Kendi gizlenme teknolojimiz yüzünden biz mekiğin geldiğini göremedik. Kalkanlar, gizli maden cevheri, hepsi aleyhimize çalıştı. Sonra neler olduğunu söylememe gerek yok."

Ekranda mekik yerdeki küçük bir hedefe lazerle ateş etti, sonra hayatta kalanlarla ilgilenmesi için robotlarını gönderdi. Mekik buzun üzerinde çok fazla kalmadı ve güneybatı yönünde Atlantis'e doğru yoluna devam etti.

"Dediğim gibi, bu simülasyon bilgisayar verileri olmadan yapıldı. Bize anlattıklarından yola çıktık ve ayrıca kendi okuduğumuz değerlerden geriye doğru anlam çıkarmak için uğraştık."

Artemis araya girdi. "Değerler mi? Siz ne zaman sıradışı bir şeyler olduğunu anladınız?"

Bela, "Çok garipti," dedi. Kaşlarını çattı. "Yüzbaşı Short'un uyarısını dikkate aldık ve bir tarama yaptık. Hiçbir şey yoktu. Beş dakika sonra ise mekik ekranlarımızda belirdi. Kalkanı, hiçbir koruması yoktu. Aslında, dışarıya ısı yayıyordu, fark edilmemesi imkânsızdı. Motor plakalarını bile patlattı. Mekik Kuzey Yıldızı gibi parıldıyordu. Bütün bunları gözden kaçırmış olsak bile, zaten Miami'den bir ihbar aldık. Şehri boşaltacak vaktimiz vardı."

Artemis, "Fakat mekiğe engel olacak vaktiniz yoktu," dedi.

Bela Kelp, "Kesinlikle," dedi. Suç dehası Artemis Fowl'la aynı fikirde olduğunu fark etseydi belki itiraz ederdi. "Tek yapabildiğimiz, su kanyonlarına su pompalamak, şehri boşaltmak ve mekiğin yakına girmesini beklemekti."

Artemis, "Peki sonra?" diye sordu.

"Sonra mekik menzile girmeden birkaç el ateş ederek deneme yapılmasını istedim. Mermilerin içinde çok fazla enerji yoktu. Suda ilerledikçe güçlerini kaybediyorlardı. Fakat biri hedefi hassas bir yerinden vurmuş olmalı çünkü mekik yolundan çıktı ve deniz tabanına çakıldı, bir deniz taşıtını da beraberinde götürdü."

Artemis, "Opal Koboi o deniz taşıtında olabilir mi?" diye sordu. "Bunu o yapmış olabilir. Opal'in kokusunu alıyorum."

"Hayır, Fowl, burada birinin kokusu varsa o da seninki. Her şey senin İzlanda'daki konferansınla başladı ve şimdi en iyi adamlarımız öldü, suyun altında kurtarma operasyonları yapıyoruz."

Artemis'in yüzü kızardı. "Benim hakkımda neler düşündüğünü unut. Opal bahsettiğin taşıtta mıydı?"

Bela, "Değildi," diye kükredi. Hoparlörler titreşti. "Fakat sen İzlanda'daydın ve şimdi buradasın."

Holly arkadaşını savunmak için öne çıktı. "Artemis'in yaşananlarla bir ilgisi yok, Komutan."

"Burada çok fazla tesadüf bir araya geldi, Holly. Size bir kurtarma ekibi göndereceğim. Onlar gelene kadar Çamur Çocuk'u gözaltına almanı istiyorum. Size ulaşmamız birkaç

saat sürebilir bu yüzden tankları kullanarak kozanın yüzdürme yeteneğini artır. Yüzeyin altında fark edilmezsiniz."

Holly böyle bir şey yapmak istemiyordu. "Komutan, neler olduğunu biliyoruz fakat Artemis haklı. Bunu kimin yaptığını düşünmemiz gerekiyor."

"Bunu Polis Plaza'da konuşuruz. Önceliğim herkesi hayatta tutmak, bu kadar basit. Atlantis'te hâlâ periler var. Suda yüzebilen bütün taşıtlar bölgeye gidiyor. Çamur Çocuk'un teorilerini yarın konuşuruz."

Holly, "Bir de kamp kuralım isterseniz," diye mırıldandı.

Bela Kelp saygısızlığa tahammülü olan biri değildi. Kameraya doğru eğildi, lens alnına odaklandı.

"Bir şey mi söyledin Yüzbaşı?"

Holly, "Bunu her kim yaptıysa işi daha bitmedi," dedi. Kendisi de kameraya doğru biraz eğildi. "Bu büyük bir planın parçası ve Artemis'i gözetim altında tutmak yapabileceğiniz en kötü şey."

Bela, "Ah, gerçekten mi?" dedi. Beklenmedik bir biçimde kıkırdadı. "Bunu senin söylemen çok garip çünkü bir önceki mesajında Artemis Fowl'un aklım kaçırmak üzere olduğunu söylemiştin. Tam olarak ne demiştin?.."

Holly suçlu gözlerle Artemis'e baktı. "Tekrarlamanıza gerek yok, efendim."

"Şimdi efendim, öyle mi? Tam olarak şöyle dedin ki bunlar aynen senin kelimelerin, *Artemis Fowl mantar hastalığı olan ve tuzlu su içen bir troll'den daha deli.*"

Artemis kınarcasına Holly'ye baktı: *Troll mü? Gerçekten mi?*

Holly elini havada sallayarak yorumu geçiştirdi. "O daha önceydi. Ben onu söyledikten sonra Artemis'i iki kez vurdum ve şimdi daha iyi."

Bela sırıttı. "İki kez vurdun mu? Böylesi daha iyi."

Holly, "Söylemeye çalıştığım şey," dedi. "Bunu çözmek için Artemis'e ihtiyacımız var."

"Julius Root ve Komutan Vinyáya'yı çözdüğü gibi mi?"

"Bu hiç adil değil, Bela."

Kelp bu hatayı affetmedi. "Bana hafta sonları kulüpte Bela diyebilirsin. O zamana kadar bana Komutan diyeceksin. Ve sana emrediyorum, Artemis Fowl'u gözetim altında tutacaksın. Onu hapse atmıyoruz, sadece biraz sAhbet etmek istiyorum. Kendi başına bizim için çözümler üretmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Holly'nin suratı duygudan yoksundu ve sesi için de aynı şey geçerliydi. "Anlaşıldı Komutan."

"Kozanın içinde yeterince güç yok, bu yüzden kıyıya ulaşmayı aklından geçirme. Bir ölü gibi solgun görünüyorsun Yüzbaşı. Demek ki kalkanını açacak kadar bile büyü gücün yok."

"Ölü gibi solgun mu? Teşekkürler, Trubs."

"Trubs mı Yüzbaşı? Trubs?"

"Bela demek istedim."

"Bu daha iyi. Sen sadece Çamur Çocuk'un yanında otur. Anlaşıldı mı?"

Holly'nin kelimeleri öylesine tatlıydı ki bir ayıyı bile büyüleyebilirdi. "Anlaşıldı, Bela. Yüzbaşı Short, sıradışı bebek bakıcısı, hizmetinizdedir."

Bela, "Hımmm," dedi. Angeline Fowl'un oğlunun yakından tanıdığı bir tonu kullandı.

Holly, "Gerçekten, hımmm," dedi.

Bela, "Birbirimizi anladığımıza sevindim," dedi. Bir gözünü titreştirdi, bu bir göz kırpma sayılırdı. "Ben, senin üstün olarak, sana yerinde kalmanı ve burada olup biteni şimdilik kurcalamamanı emrediyorum. Bu konuda bir insanın, özellikle de yanındaki insanın yardımını almanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Holly, "Sizi gayet iyi anladım," dedi. Artemis, Bela Kelp'in Holly'nin elini kolunu bağlamadığını, sadece Holly'nin eylemleri her zamanki gibi daha sonra resmi bir soruşturmaya dönüşürse kendisini garantiye almak istediğini anladı.

Artemis, "Ben de sizi gayet iyi anlıyorum, Komutan," dedi. "Tabii eğer bunun sizin için bir anlamı varsa."

Bela burnundan soludu. "Koltukaltı bitini hatırladın mı, Fowl? Onun fikirleri de en az seninkiler kadar değersiz."

Ve Artemis ters bir cevap vermeden Bela bağlantıyı sonlandırdı. Sonraki yıllarda Artemis Fowl'un çok satan biyografisi *Fowl ve Periler*'i yazacak olan Profesör J. Argon, II. Artemis Fowl'un laf yetiştiremediği nadir diyaloglardan biri olduğu için bu konuşmayı özellikle vurgulayacaktı.

Holly ciyaklamaya benzer bir ses çıkardı fakat bu çocuksu bir ses değildi, içinde daha çok hayal kırıklığı vardı.

Foaly, "Sorun nedir?" diye sordu. "Bence gayet iyi gitti. Bence Komutan Bela Kelp -senin erkek arkadaşın- bize soruşturmaya devam etmemiz için yeşil ışık yaktı."

Holly uyumsuz gözlerini *sentor*'un üzerine odakladı. "Öncelikle, Bela benim erkek arkadaşım değil. Sadece bir kez birlikte dışarı çıktık ve ben bunu sana ilk fırsatta sırrımı açığa vurmayacak bir dostum olduğunu düşündüğüm için söylemiştim."

"Bu ilk fırsatım değildi. Birlikte o harika çayı içtiğimizden beri kendimi tutmaya çalışıyordum."

Holly, "Konuyla ne ilgisi var?" diye bağırdı.

Foaly, "Endişelenme, Holly, sırrın bende güvende," dedi. Kendi dedikodu sitesine bu konuyla ilgili bir mesaj yazdığını söylemek için uygun bir zaman olmadığına karar verdi.

Holly, "Ayrıca," dedi. "Bela bana yeşil ışık yakmış olabilir ama Atlantik'in ortasında işe yaramaz bir hurdanın içinde bunun bana ne faydası var?"

Artemis gökyüzüne baktı. "Ah, sanırım sana yardım edebilirim. Birkaç saniye içerisinde."

Birkaç saniye içerisinde durumda hiçbir değişiklik olmadı.

Holly ellerini havaya kaldırdı. "Birkaç saniye içerisinde mi? Gerçekten mi?"

Artemis elinde olmadan hırçınlaştı. "Tamam, birkaç saniye olmayabilir, belki de birkaç dakika sürer. Belki de onu aramalıyım."

Elli dokuz saniye sonra kozanın kapağına bir şey çarptı.

Artemis, "Aha," dedi. Holly yüzüne bir yumruk yemiş gibiydi.

ATLANTİK'İN ÜZERİNDE, İKİ SAAT ÖNCE

Mulch Diggums, "Bu çok kötü bir gemi değil," dedi. Çalıntı kiralık asker gemisinin neler yapabileceğini anlamak için birkaç tuşa bastı. Tuşlardan biri atık geridönüştürücüsündeki pislikleri aşağıdaki masum İskoç denizcilerin üzerine boşaltınca daha fazla düğmeye basmamaya karar verdi.

(Balıkçılardan biri üniversitede aldığı medya dersi için martılarla ilgili bir video çekiyordu ve tepelerine düşen pisliği filme çekti. Videoyu izleyen herkes için pislik gökyüzünde yoktan var olup zavallı denizcilerin üzerine düşmüş gibiydi. Sky News, haber bülteninde bu olayı Teknede Dışkı Paniği başlığıyla vermişti. Yaşanan olay daha sonra bir kamera hilesi olarak görülmüştü.)

Mulch kendini hiç suçlu hissetmeden, "Bunu tahmin etmem gerekirdi," dedi. "Düğmenin üzerinde küçük bir tuvalet resmi var."

Juliet geminin kargo kısmındaki yolcu banklarından birine oturdu, başı tavana değiyordu. Kâhya ise kendisi için en kolay seyahat etme yönteminin yere uzanmak olduğuna karar vermişti.

Juliet, "Yani Artemis seni kendinden uzak mı tutuyor?" diye sordu.

Kâhya üzgün bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Artık bana güvenmediğine yemin edebilirim. Kendi annesine bile güvenmiyor."

"Angeline? Bayan Fowl'a nasıl olur da güvenmez? Bu çok saçma."

Kâhya, "Biliyorum," dedi. "Ve daha iyisini söyleyeyim. Artemis ikizlere de güvenmiyor."

Juliet irkilince başını metal tavana vurdu. "Ah. *Madre de dios*. Artemis, Myles ve Beckett'a da mı güvenmiyor? Bu daha da saçma. Üç yaşındaki çocukların Artemis'e ne zararı dokunabilir?"

Kâhya yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki, Myles kendi deneylerinden biri için örnek almak isterken Artemis'in petri kaplarından birini kirletti."

"Bu endüstriyel sabotaj sayılmaz. Beckett ne yaptı?"

"Artemis'in hamster faresinden nefret ediyor."

"Ne?"

"Haklı, fare çocuğun bacağını ısırdı." Kâhya sıkışık mekânda yer değiştirdi. Peri gemileri dev, kel kafalı insan korumaları taşımak için yapılmamıştı. Aslında kel olmasının içinde bulunduğu duruma bir etkisi yoktu ya, neyse.

"Artemis panikteydi, kendisine komplo kurulduğunu iddia ediyordu. Kardeşlerini uzak tutmak için laboratuvar kapısına özel bir kilit bile taktırdı."

Juliet bunu duyunda kendisine hâkim olamayıp sırıttı. "İşe yaradı mı?"

"Hayır. Myles üç gün boyunca kapının önünden ayrılmadı ve sonunda doğru kombinasyonu buldu. Olasılıkları eleyebilmek için birkaç rulo tuvalet kâğıdının üzerine notlar aldı."

Juliet sormaya korkuyordu. "Beckett ne yaptı?"

Kâhya kardeşine bakıp sırıttı. "Beckett bahçeye bir

çukur kazdı ve Myles içine düşünce merdiven getirmek karşılığında şifreyi öğrendi."

Juliet takdir edercesine başıyla onayladı. "Ben de olsam aynısını yapardım."

Kâhya, "Ben de," dedi. "Beckett belki de ileride Myles'ın koruması olur." Neşeli anlar uzun sürmedi. "Artemis çağrılarıma bile cevap vermiyor, gerisini sen düşün. Sanırım izini sürmemem için SIM kartını değiştirdi."

"Ama izini sürüyorsun, değil mi?"

Kâhya dokunmatik ekran telefonunu çıkardı. "Ah, evet. Foaly'nin telefon numarası sadece Artemis'te yok."

"Sinsi *sentor* sana ne verdi?"

"Bir izotop spreyi. Bir yüzeyin üzerine bu spreyden sıkıyorsun ve sonra Foaly'nin mi-po'larından biriyle takip ediyorsun."

"Mi-po?"

"Mini-program. Foaly çocukları gözünün önünden ayırmamak için kullanıyormuş."

"Sen nereye sıktın?"

"Artemis'in ayakkabılarına."

Juliet kıkırdadı. "Ayakkabılarını parlak sever."

"Evet, öyle."

"Bir Fowl gibi düşünmeye başladın, kardeşim."

Mulch Diggums kokpitten arka tarafa seslendi. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Daha çok Fowl olacaksa, dünyanın yardıma ihtiyacı var."

Herkes bu espriye kendini suçlu hissederek güldü.

***

Kiralık askerlerin gemisi İrlanda'nın kuzey sahilinden Golfstream'i takip etti. Bir Concord'un çıktığı en yüksek hızın iki misliyle yol alıyordu, ardından kuzeybatı yönelimli bir yay çizerek Kuzey Atlantik'te Artemis'in ayakkabısının izini sürdü.

Mulch, "Artemis kendi ayakkabılarıyla bize geliyor," diye dalga geçti. Kâhya'lar espriye gülmedi ama bunun sebebi Artemis'e olan sadakatleri değildi. Gülmediler çünkü Mulch'un ağzı geminin buzdolabında bulduğu yiyeceklerle dolu olduğu için ne dediğini anlamadılar.

Mulch, "Siz de bir şeyler yiyebilirsiniz," dedi. Konuşurken ağzından ön cama çiğnenmiş mısırlar fırladı. "Ben insan dilinde konuşmak için çaba sarf ediyorum ama siz ikiniz benim şakalarıma bile gülmüyorsunuz."

Mekik dalgaların iki metre yukarısında bir roket gibi ilerledi, anti-yerçekimi darbeleri okyanus yüzeyinde periyodik silindirler açıyordu. Motorun sesi azdı ve rüzgârın uğultusuyla karıştırılabilirdi, kalkanların ardındakini görebilecek kadar zeki memeliler bile uçan mekiği çok geniş bir kuyruğu olan bir balinayla karıştırabilirdi.

Mulch, "Bu hurdaya sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi. Neyse ki ağzı boştu. "Öyle veya böyle kendi başına uçabiliyor. Ben sadece telefonunu cihaz yuvalarından birine yerleştirdim, mi-po'yu açtım ve rotayı kendisi belirledi."

Gemi şimdi iz süren bir köpek gibiydi, kokuyu kaybedince birden olduğu yerde duruyor, sonra izotoplardan biri yeniden açığa çıkınca vahşice öne atılıyordu. Bir ara

okyanusa bile daldı, gövdenin plakaları çatlayana kadar dibe daldı. Bu sırada bir metrelik bir kalkanı da kaybettiler.

Mulch, "Merak etme, Çamur Adam," dedi. "Bütün peri mekiklerinin deniz motoru vardır. Yeraltında yaşıyorsan su geçirmez gemiler yapmak zorundasın."

Juliet'in endişesi azalmadı. Hatırladığı kadarıyla Mulch Diggums'un rahatlatıcı cümleleri Pittsburgh Poiseoner'ın kokteylleri kadar güvenilirdi en fazla.

Neyse ki suyun altında uzun süre seyahat etmediler ve kısa süre sonra yeniden dalgaların üzerinde uçmaya başladılar. Fakat Mulch Diggums gizemli düğmelere basmama sözünü tutmadı ve acil durum freni paraşütlerini çalıştırarak az kalsın mekiği denize düşürecekti.

Mulch, "Düğme beni çağırıyordu," diye kendini savundu. "Kendimi tutamadım."

Mekiğin birden durması Kâhya'yı yerinden savurdu. Kâhya gövde boyunca kayıp kokpite girdi. Demir parmaklıklara kafasını vurmasına engel olan tek şey kusursuz refleksleriydi.

Kâhya ellerini ovuştururken, "Şansını zorlama," dedi. "Yoksa sonuçlarına katlanırsın. Kendin söyledin, bu geminin uçmak için sana ihtiyacı yok."

Mulch nahoş bir kahkaha atarak dev bir mağaraya benzeyen yemek borusunu sergiledi. "Bu doğru Kâhya. Benim korkunç derecede büyük dostum. Fakat mekiği indirmek için bana ihtiyacınız var."

Juliet yüksek sesli bir kahkaha atarken sesi kavisli metal duvarlardan yankılandı.

Kâhya kınarcasına, "Sen de mi Juliet?" dedi.

"Yapma, kardeşim. Bu çok komikti. Mulch filmi geri sarsa sen de gülerdin."

Kâhya, "Her şeyi filme mi alıyorsunuz?" diye sordu. İkili yeniden kahkahayı bastı.

Bu kahkahaların hiçbiri Kâhya'nın, işvereni Artemis Fowl'la buluşmasına engel olmadı. Gerçi Artemis artık korumasına güvenmiyor, muhtemelen yalanlar söylüyor, Juliet'i kullanarak korumasını başka bir kıtaya gönderiyordu.

Bebek kardeşimin tehlikede olduğunu düşündüm. Artemis, bunu nasıl yaparsın?

Artemis'le karşılaştığında çocuğa cevap vermesi zor sorular soracaktı. Aldığı cevaplardan tatmin olsa çok iyi olurdu yoksa yüzlerce yıllık aile tarihinde ilk kez, bir Kâhya görevinden istifa edecekti.

Kâhya, *Artemis hasta*, diye düşündü. *Onu sorumlu tutamam.*

Belki Artemis yaptıklarından sorumlu değildi fakat olacaktı.

Kiralık askerlerin mekiği açık denizde on altıncı paralelin üzerinde birden durdu. Dört bir yana uzanan gri dünyadan farklı bir noktada değillerdi fakat anti-yerçekimi devreye girerek suyun iki metre altındaki kaçış kozasını açığa çıkardı.

Mulch, "Bu gemiyi sevdim," dedi. "Beni göründüğümden daha zeki gösteriyor."

Görünmez darbeler yüzeyi test ederken sular çalkalandı ve mekiği havada tutacak şekilde dalgaları yoğunlaştırdı. Aşağıda, darbelerin gürültüsü çan sesi gibi duyuluyor olmalıydı.

Mulch, "Merhaba," dedi. "Biz yukarıdayız."

Kâhya omuzlarını ve kafasını kokpite soktu, zaten daha fazlası içeri sığmazdı.

"Telsiz bağlantısı kuramaz mıyız?"

Cüce, "Telsiz mi?" diye sordu. "Sen kaçak olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Bir LEP gemisi çaldıktan sonra Polis Plaza'ya sinyal göndermemesi için ilk yapılan şey bütün elektronik cihazları sökmektir. Her bir tel, bağlantı ve lens sökülür. Hepsi gider. Sadece hoparlörleri bıraktıkları için yakalanan adamlar bilirim. Eski bir Foaly hilesidir. Kötü adamların yüksek sesli müziği sevdiğini bilir ve bu yüzden hoparlörlerin içine uzaktan izlenebilen jel koyar. Bu mekikte de eski teknolojisinden eser kalmamıştır."

"Yani?"

Mulch neden bahsettiklerini bilmiyormuş gibi, "Yani ne?" diye sordu.

"Öyleyse aşağıdaki gemiyle nasıl bağlantıya geçeceğiz?"

"Senin telefonun var, değil mi?"

Kâhya bakışlarını yere indirdi. "Artemis çağrılarıma cevap vermiyor. Kendinde değil."

Mulch, "Bu çok kötü," dedi. "Sence yanlarında yiyecek bir şeyler var mıdır? Kaçış kozalarından bazılarının içinde erzak da vardır. Biraz serttir ama bir şişe birayla fena gitmez."

Kâhya cep telefonu çalınca ne yapacağını bilemedi.

"Arayan Artemis," dedi. Etrafını kuantum zombileri sarmış gibi şoktaydı.

Artemis'in sesi kulağına doldu. "Kâhya?"

"Evet, Artemis."

"Konuşmamız lazım."

Kâhya, "Umarım anlatacakların vardır," dedi. Bağlantıyı kesti.

Aşağıdaki kozaya bir vinç koltuğu indirip içindekileri kiralık askerlerin mekiğine çekmek birkaç dakikalarını aldı. Holly yukarıya en son çıkandı, bunu yapmadan önce ambar kolunu çekti ve kaçış kozasının tanklarını açıp taşıtı batırdı.

Holly yukarıya adım atar atmaz emirler yağdırmaya başladı.

"Telsizde LEP kanalını takip edin," diye kükredi. "Soruşturmanın nasıl gittiğini takip etmeliyiz."

Mulch pilot koltuğundan sırıttı. "Aha, bunu yapmak mümkün olmayabilir çünkü şu anda çalıntı bir mekiktesin. Hiçbir iletişim cihazına sahip değil. Bu arada, sana da merhaba. Ben iyiyim ve hayattayım. Seni kurtardığım için de çok mutluyum. Sen hangi soruşturmadan bahsediyorsun?"

Holly pişmanlıkla bütün iletişim paneli kusursuz çalışan ama suya batan kozaya baktı.

"Pekâlâ," dedi. "Eldeki sınırlı kaynaklar neyse onlarla idare ederiz."

Mulch, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Yanınızda yiyecek bir şeyler var mı? Ben, eee, birkaç dakikadır bir şey yemedim."

Holly, "Hayır, yiyeceğimiz yok," dedi. Mulch'a sıkı sıkı sarıldı. Belki de dünya üzerinde cüceye kendi isteğiyle sarılacak dört kişiden biriydi, sonra pilot koltuğuna oturdu ve Mulch'un yerini aldı. "Sana borcumu sonra öderim. Söz veriyorum sana bir barbekü seti satın alacağım."

"Gerçek et mi pişireceğiz?"

Holly ürperdi. "Tabii ki hayır. İğrençleşme."

Kâhya doğruldu ve Holly'ye bakıp başıyla selam verdi, sonra bütün dikkatini Artemis'in üzerine odakladı. Eski Artemis gibi duruyordu ama her zamanki ukala halinden eser yoktu.

Kâhya, "Pekâlâ?" dedi. Bu tek kelimenin içinde çok fazla şey gizliydi. *Duymak istediklerimi duymazsam yolun sonuna geldik demektir.*

Artemis mevcut durumda en azından korumasının kendisine sarılmasını bekliyordu. Gelecekte, yıllarca meditasyon yaptıktan sonra bile, insanlara sarıldığı zaman kendisini iyi hissedecekti. Fakat şimdi tek yapabildiği, bir elini Holly'nin omzuna diğerini ise Kâhya'nın koluna koymak oldu.

"Özür dilerim dostum, sana yalan söyledim."

Juliet elini Artemis'in elinin üzerine koydu, çünkü doğası böyleydi, fakat Kâhya tutuklanmış gibi elini kaldırdı.

"Juliet ölebilirdi, Artemis. Bir spor salonu dolusu hip-

notize edilmiş güreş sever ve kiralık asker cücelerle dolu bir mekikle başa çıkmak zorunda kaldık. İkimiz de gerçekten tehlikedeydik."

Artemis geri çekildi, duygusal an geride kalmıştı. "Gerçek tehlike mi? O zaman birisi beni takip ediyor, bir şekilde neler yaptığımızı biliyordu. Muhtemelen uzay mekiğini kontrol ederek Vinyáya'yı öldüren ve Atlantis'i hedef alan kişiden bahsediyoruz."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Holly bir sistem taraması yaptı ve olay yerine nasıl gideceklerini planladı. Artemis, Juliet ve Kâhya'ya başlarından geçenleri anlattı, hastalığını en sona bıraktı.

"Bende perilerin Atlantis Saplantısı dediği bir hastalık var. Obsesif Kompulsif Bozukluk gibidir ama sanrılar ve hatta çoklu kişilik bölünmesi sorunlarını da beraberinde getirir."

Kâhya başıyla onayladı. "Anlıyorum. Beni yanından gönderdin çünkü Atlantis Saplantısı'nın etkisi altındaydın."

"Kesinlikle. Birinci safhadaydım, bu yüzden yoğun bir paranoya yaşadım. İkinci safhayı kaçırdın."

Holly kokpitten, "Çok şanslısınız," diye seslendi. "Orion denen çocuk fazla sıcakkanlıydı."

"Bilinçaltım ikinci bir kişilik olarak Orion'u yarattı. Eminim hatırlarsın, av tanrıçasıdır ve efsaneye göre Artemis'in ölümcül düşmanıydı. Zaten bu yüzden Orion'u öldürmek için zehirli bir akrep göndermişti. Zihnimdeki Orion, geçmişte yaptıklarım ve özellikle de ailemi hip-

notize etmem, Holly'yi kaçırmam ve Opal'in annemi kontrol etmesine izin vermem yüzünden açığa çıkan suçluluk hissinden etkilenmiyordu. Belki büyüyle bu kadar haşır neşir olmasaydım hafif bir kişilik bozukluğu yaşardım, belki Çocuk Dâhi Sendromu'na girerdim, fakat nöronlarım çalıntı büyü gücüyle dolduktan sonra Atlantis Saplantısı'na kapılmam kaçınılmazdı." Artemis gözlerini yere doğru çevirdi. "Yaptığım utanç vericiydi. Zayıftım ve bu pişmanlığı ömür boyu yaşayacağım."

Kâhya'nın suratı yumuşadı. "Şimdi iyi misin? Elektrik şoku seni kendine mi getirdi?"

Foaly bütün konuşmayı Artemis'in yapmasından rahatsız olmaya başlamıştı. Bu yüzden boğazını temizledi ve araya girdi. "Telefonumun almanak programına göre, şok terapisi çok eski bir uygulamadır ve nadiren kalıcıdır. Atlantis Saplantısı tedavi edilebilir ama uzun süreli terapi ve beyni etkileyen ilaçlarla. Artemis'in takıntıları kısa süre sonra geri dönecek ve bu görevi tamamlama arzusuna gem vuramayacak, her şeyi sayacak ve dört sayısından uzak duracak. Sanırım Çincede ölüm sözcüğüne karşılık geliyordu."

"Yani Artemis iyileşmedi mi?"

Artemis birden mekikte beş kişi olduğu için mutlu oldu. İyiye işaretti.

"Hayır, henüz iyileşmedim?"

İşaretler? Yine başlıyor.

Artemis ellerini birbirine kenetledi, kararlılığını belli eden bir hareketti.

Bu kadar kısa sürede pes edemem.

Ve bunu kanıtlamak için dört kelimelik bir cümle kurdu.

"Ben iyiyim merak etmeyin," dedi.

Mulch, "Ooo," dedi. Her zaman durumun vahametini anlamakta güçlük çekerdi. "Dört. Çok korkunç."

İlk yapmaları gereken şey uzay mekiğinin düştüğü yere gitmekti, çünkü Mulch dışında kimse mekiğin atmosfere girdikten sonra kusursuz bir hassasiyetle ilerleyip son anda kazayla okyanus tabanına çakıldığına inanmıyordu. Holly kontrollerin başına geçti, çalıntı gemi kısa süre sonra Atlantis'e doğru yola çıktı, hava baloncukları içerisinde ilerledi.

Artemis, "Burada bir yanlış var," dedi. Parmaklarının titremesine engel olmak için sol elini sıkıca kavradı. "Vinyáya LEP'i zayıf duruma düşürmek için öldürüldü, sonra mekik kendi konumunu ele verdi, birisi şehrin boşaltılmasına yetecek kadar süre varken Atlantis yetkililerini arayıp olacakları ihbar etti, ardından mekik bir deniz taşıtının üzerine düştü. İçindekiler için sadece kötü şans mıydı?"

Mulch, "Bu, senin retorik sorularından biri mi?" diye sordu. "Ben senin cümlelerini anlamakta hep güçlük çektim. Ayrıca, hazır konusu gelmişken, metafor ve mecaz arasındaki fark nedir?"

Holly parmaklarını şıklattı. "Birisi mekikteki herkesin ölmesini istedi."

Artemis, "Birisi mekikteki herkesin öldüğünü düşünmemizi istedi," dedi. "Kendisini ölmüş gibi göstermek için. LEP'in parçaları analiz etmesi aylar sürer. Bir kaçak için çok iyi bir başlangıç."

Holly, Foaly'ye döndü. "O mekikte kimlerin olduğunu bilmem lazım. Polis Plaza'dan bize yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

Kâhya şaşkındı. "İçeriden birine mi ihtiyacınız var? Siz zaten teşkilattan değil misiniz?"

Holly, "Şimdilik teşkilatın biraz dışındayız," dedi. "Benim Artemis'i tutuklamam gerekiyordu."

Juliet ellerini çırptı. "Senin hiç emre itaat ettiğin oldu mu?"

"Konumuz bu değil ama her neyse, ben mantıklı oldukları sürece emirlere itaat ederim. Mevcut durumda, düşmanımız planının ikinci safhasına geçerken bir saat boyunca bir kaçış kozasının içinde hiçbir şey yapmadan oturmak bana mantıksız geliyor."

Artemis, "Katılıyorum," dedi.

"Planın ikinci safhası olduğunu nereden biliyoruz?"

Artemis'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Tabii ki ikinci bir safha var. Düşmanımız şeytani bir zekâya sahip. Kendisine avantaj sağlamak için daha iyi bir zaman bulamazdı. Yıllar önce ben de olsam aynısını yapardım." Sakinliği uzun sürmedi, dönüp Foaly'ye patladı. "O listeye ihtiyacım var, Foaly. Mekikte kimler vardı?"

"Tamam, tamam Çamur Çocuk. Üzerinde çalışıyorum. Bela'nın masasına şikâyet dilekçesi gitmemesi için çok

dikkatli olmam lazım. Teknik ve karmaşık bir çözümden bahsediyorum."

Foaly, yetenekli kuzeni Mayne'den polis veritabanına girip listeyi çalmasını ve büyük boy bir dondurma karşılığında kendisine göndermesini istediğini asla itiraf etmezdi.

"Tamam, az önce... eee... kaynağımdan geldi."

"Kimler ver, Foaly?"

Foaly telefonunun ekranını duvara yansıttı. Her ismin yanında iç çamaşırlarının rengine kadar mahkûmlar hakkında detaylı bilgi verecek bağlantılar vardı. Peri psikologları son zamanlarda iç çamaşırı renginin bir insanın kişilik gelişimiyle ilgili değerli bilgiler verdiğine inanmaya başlamıştı.

Mulch tanıdığı bir ismi gördü fakat bir mahkûm değildi.

"Hey, bakın. Gemiyi yaşlı Vishby kullanıyormuş. Lisansını geri almış olmalı."

Holly sert bir ses tonuyla, "Adamı tanıyor musun, Mulch?" diye sordu.

Eski bir suçlu olmasına rağmen Mulch'un da yumuşak bir yanı vardı. "Hey, neden kızıyorsun? Yardım etmeye çalışıyorum. Adamı tanımıyor olsam, *gemiyi yaşlı Vishby kullanıyormuş. Lisansını geri almış olmalı,* der miyim?"

Holly derin bir nefes aldı, Mulch'a nasıl davranılması gerektiğini hatırladı. "Tabii ki, haklısın. Yaşlı Vishby'yi nereden tanıyorsun?"

Mulch, "Komik, eski bir hikâye," dedi. Dudaklarını

büzüştürdü, hikâyeyi anlatırken bir tavuk bacağını kemiriyor olmayı arzuladı. "Senin Julius'u öldürmekle suçlandığın dönemde adamın elinden kaçmıştım. Hiç kendine gelemedi. Benden hâlâ nefret eder, lisansını aldıkları için de LEP'e öfkelidir. Sık sık bana küfürlerle dolu e-postalar atar. Ben de ona kahkahalar atan videolarımı yollar, adamı delirtirim."

Artemis, "Kin güden biri," dedi. "Mükemmel. İçeriden kontrol altına alınabilecek biri. Fakat kontrol eden kim?"

Holly duvardaki listeye göz gezdirdi.

"Şu cin, Unix. Onu ben yakaladım. Turnball Root'un adamlarından biriydi. Soğukkanlı bir katildir." Holly'nin yüzü soldu. "Bobb Ragby de listede. Ve Turnball'ın kendisi. Bu adamların hepsi bir dönem Turnball için çalıştı. Tanrı aşkına, bütün çeteyi neden aynı mekiğe koymuşlar? Bu isimlerin bir arada olması bilgisayarlarda kırmızı bayrakların kalkmasına sebep olmalı."

Artemis, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var..." dedi. Foaly'nin ekranındaki listeye göz gezdirdi. Bobb Ragby'nin yanındaki bağlantıya bastı. Adamın resmi geldi, ardından başka bir pencerede dosyası açıldı, Artemis yazılara hemen göz gezdirdi. "Bakın, burada Turnball Root'tan bahsetmiyor. Burada yazanlara göre, Ragby mektup hırsızlığından yakalanmış ve bilinen suç ortakları yokmuş." Bir başka bağlantıya bastı ve yüksek sesle okudu. "Dosya bilgilerini yenileyen... Bay Vishby."

Holly şoktaydı. "Turnball Root. Her şeyin arkasında o var."

Holly, LEP'teki ilk görevinde Julius'un kardeşinin yakalanmasından sorumluydu. Foaly'ye birçok kez anlattığı bir hikâyeydi.

"Galiba düşmanımız Turnball, bu hiç iyi haber değil. Bütün zekâsına ve Vishby'yi kontrol altında tutmasına rağmen, ben bir uzay mekiğinin kontrolünü nasıl ele geçirdiğini anlamakta güçlük çekiyorum."

Foaly, "İmkânsız değil," dedi. Kendisinin bile inanmadığı cümleye bir ağırlık kazandırmak için susmayı tercih etti.

Holly, "İmkânsız veya değil, bunu sonra konuşuruz," dedi. Mekiği dikey konuma geçirdi. "Uzay mekiğinin düştüğü yerdeyiz."

Herkes çalıntı gemi aşağıya tek parça inmeyi başardığı için rahatladı. Kiralık askerler ağırlığı azaltmak için muhtemelen ihtiyaç olmayan her şeyi sökmüş ve bunu yaparken de çok dikkatli davranmamıştı. Bu yüzden, gevşek bir somun veya çatlak bir kaynak hattı geminin basınç dengesini bozabilir, aşırı güçlü ve teneke kutuları sevmeyen çok güçlü bir devin elindeki teneke kutu gibi geminin kendi üzerine katlanmasına sebep olabilirdi.

Gövdeden gelen uğursuz seslere rağmen gemi tek parça kalmayı başarmıştı.

Mulch her zamanki gibi büyük resmi göremedi. "Kimin umurunda?" diye sordu. "Bizim gemimiz bile değil. Ve cüceler ne yapacak, bizi mahkemeye mi verecekler?" Mulch konuşurken bütün neşesini bir anda kaybetti.

Bir daha Sarhoş Papağan'a gidemeyeceğim, diye düşündü. *Harika yemekleri ve gerçek eti vardı.*

Dışarıda ve aşağıda, Atlantis kurtarma gemileri zor durumdaki taşıtlara yardım etmekle meşguldü. Mürettebatın yaralılara büyü gücü ulaştırabilmesi için bir basınç kubbesi oluşturmaya çalışıyorlardı. Üzerlerinde egzo-zırhlar olan deniz işçileri dipteki enkazı çekiçleyerek üzerine kubbeyi oturtacakları yeri köpükle mühürlemeye çalışıyordu. Kimse dibe çakılan uzay mekiğiyle ilgilenmiyordu. Herkesin önceliği yaşayanlardı.

Holly, "Turnball Root teorisini haber vermem gerek," dedi. "Komutan Kelp bir şeyler yapacaktır."

Artemis, "Bizim hemen eyleme geçmemiz lazım," dedi. "Haven'ın gemilerinin buraya gelmesi bir saat sürer. O zamana kadar her şey için çok geç olabilir. Bela'nın konseye derdini anlatabilmesi için kanıta ihtiyacımız var."

Holly'nin parmakları Foaly'nin telefonu üzerinde havada asılı kaldı. Şimdi, komutanla strateji tartışması yapmak için iyi bir zaman değildi. Bela'nın aklının nasıl çalıştığını gayet iyi biliyordu. Adamı şimdi ararsa, Bela onlara kendisi gelene kadar beklemelerini ve muhtemelen kamp yapmalarını tavsiye ederdi.

Bu yüzden video çağrıyı başlatmak yerine, onlarda olmaması gereken mahkûm listesindeki Turnball Root ismini işaretledi, ardından telefonu kapattı.

"Bela beni arayacaktır," dedi. "Söyleyecek bir şeyimiz olunca telefonu açarız."

Foaly öfkeyle Holly'ye baktı. "Ben bu haftaki maçların skorlarını takip ediyordum," dedi. "Kulağa saçma gelebilir ama bu bilgileri anında alabilmek için para ödüyorum."

Artemis zihin duvarından çıkarak kendisini takip eden ve şimdi tepesinde duran parıltılı dörtlerden duvarı görmemeye çalışmakla meşguldü.

Artemis, *burada olmaz*, diye düşündü. *Houdini gibi yap.*

Yüksek sesle, "Turnball gemiden nasıl sağ çıktı?" diye sordu. "Foaly, yerel cctv'lere erişebilir misin?"

"Bu gemiyle olmaz. Eskiden çok güzel bir acil durum taşıtıydı. Modelin tasarımına yardım ettim. İleri teknoloji derken, bir dönem neredeyse her şeyi yapabilecek donanıma sahipti. Şimdi ise hiçbir şeyi kalmamış, bir duvara çarpmamıza bile engel olup olamayacağı şüpheli."

"Öyleyse, mahkûmların gemisiyle uzay mekiğinin planlı olarak çarpıştığını ispatlayamaz mıyız?"

Foaly, "Buradan mümkün değil," diye cevap verdi.

Artemis, "Turnball'ın nasıl kaçtığını bilmem gerek," diye bağırdı. Yeniden kontrolünü kaybetti. "Yoksa adamı nasıl bulacağım? Bunu kimse fark etmiyor mu? Ben bu gezegende yalnız mıyım?"

Kâhya, Artemis'i dev bedeniyle saracak bir biçimde çocuğun üzerine eğildi. "Bu tarz şeyleri sen görürsün, Artemis. Senin yeteneğin bu. Biz senin gördüğünü tasdik eden kişileriz."

Mulch, "Kendi adına konuş," dedi. "Ben kimseyi tasdik etmem. Ve işin içinde Artemis varsa böyle bir şey yapsam bile bundan hiç hoşlanmam."

Artemis'in çatık kaşları arasından bir damla ter aktı. "Biliyorum, eski dostum. Fakat benim çalışmam lazım. Beni ancak bu kurtarabilir." Bir süre düşündü. "Bir başka geminin iyon izini sürmek için tarama yapabilir miyiz?"

Foaly, "Tabii ki," diye cevap verdi. "Bu gemi bile bir omni-sensörsüz çalışmaz. Ekranda bir program açtı ve üzerine koyu mavi bir filtre indirdi. Kurtarma gemilerinin iyon izleri motorlarının arkasında sıcak solucanlar gibi parıldıyordu. İzlerden biri Atlantis yönündeki enkaza doğru iniyordu. Biraz daha belirli belirsiz bir sütunun yönü yukarıdan aşağıyaydı.

"İşte mahkûmları taşıyan gemi ve işte uzay mekiği. Başka bir şey yok. Bunu nasıl başardı?"

Juliet, "Belki de başaramadı," diye araya girdi. "Belki de planı yolunda gitmedi. Son zamanlarda birçok dâhi, işleri berbat etti. Ne demek istediğimi biliyorsun Artemis."

Artemis yarım ağızla gülümsedi. "Ben ne demeye çalıştığını anladım, Juliet. Sen bunu benim hislerimi hiç düşünmeden açıkça söyleyebiliyorsun."

Juliet, "Adil olmak gerekirse, Artemis," dedi. "Biz hipnotize edilmiş binlerce güreşsever tarafından neredeyse öldürüyorduk, bu yüzden benim iğnelemelerime maruz kalacaksın. Ayrıca, ben senin için çalışmıyorum, bu yüzden bana sesimi kesmemi söyleyemezsin. Kâhya'nın maaşını kesebilirsin ama ben onsuz da kendimi idare ederim."

Artemis, Holly'ye bakıp başıyla onayladı. "Siz ikiniz akraba olabilir misiniz?" Sonra ağırlığını bir ayağından

diğerine verdi, kafasını az kalsın mekiğin alçak tavanına vuruyordu. "Foaly. Benim aşağıya inmem lazım."

Holly derinlik göstergesine baktı. "Sorun olmaz. Ben şu yarığın arkasından inişe geçerim ve kurtarma gemileri bizi görmez. Görseler bile, Haven'ın gönderdiğini sanırlar. En kötü senaryoda, suç mahallinden uzaklaşmamızı isterler."

Artemis, "Ben dışarıya çıkmak zorundayım," dedi. "Bu gemide bir basınç giysisi var, Foaly'nin cep telefonunu da yanıma alırsam kanıt toplama işini eski tarz halledebiliriz."

Mulch, "Eski tarz," diye tekrarladı. "Gelişmiş bir basınç giysisi ve bir peri telefonuyla mı?"

Ardından itirazlar yağmur gibi yağdı.

"Gidemezsin, çok tehlikeli."

"Senin yerine ben giderim."

"Neden benim telefonumu yanma almak zorundasın, başkasınınki olmaz mı?"

Artemis ortalık yatışana kadar bekledi, sonra her zamanki otoriter tavrıyla itirazları bertaraf etti.

"Ben gitmeliyim çünkü Turnball Root'un planlarının bir sonraki safhasında insanlar hayatını kaybedebilir ve az sayıda kişinin yaşamı çok sayıda kişinin yaşamından daha önemlidir."

Mulch, "Bunu Star Trek'te görmüştüm," dedi.

Artemis, "Ben gitmeliyim," diye devam etti. "Çünkü sadece bir tane basmç giysisi var ve yaklaşık benim boyutlarımda. Yanılmıyorsam, gözlerinin yuvalarından fırlamasını istemiyorsan giysinin üzerine tam gelmesi gerekiyor."

Başkası olsa ortamı yumuşatmak için söylenen bir espri olarak algılanırdı fakat Artemis Fowl'un ağzından çıkınca gerçeğin ta kendisiydi.

"Ve son olarak, Foaly, senin telefonun olmak zorunda, çünkü senin standartlarını bildiğim için, telefonunun yüksek basınçlara dayanabileceğini düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Foaly, "Yanılmıyorsun," dedi. Başıyla onaylayarak iltifatı kabul etti. "Giysinin boyutları konusuna gelince, bu şeyler senin boyutlarını beğenmezse mühürleri kapanmaz."

Kâhya bu durumdan memnun değildi ama sonuçta Artemis işvereniydi, gerçi Artemis bu kartı oynamamıştı. Artemis, "Gitmeliyim, Kâhya," dedi. "Beynim kendini kemiriyor. Sanırım esas sorun suçluluk hissi. Kendimi kendime affettirmek için elimden geleni yapmalıyım."

Kâhya, "Ve?" diye sordu. İnanmamıştı.

Artemis giysinin kollarını geçirmesi için kollarını Foaly'ye doğru uzattı.

"Ve bu serseri benim yerime geçemez."

Foaly, "Serseri?" diye sordu. Yaralanmıştı. "En sevdiğim amcam bir serseriydi."

Basınç giysisi aslında iki parçaydı. İçteki katman yaşamsal fonksiyonları destekleyen tek parça bir zardan oluşuyordu, dıştaki zırh ise değişken yüzeyiyle su basıncını emiyor ve bunu içindeki servo mekanizmalara güç vermek için kullanıyordu. Opal Koboi laboratuvarlarından da böylesi beklenirdi.

Artemis logoyu görünce, "Koboi," diye mırıldandı. Hayal kırıklığına uğradı. Saplantıları olmayan biri bile hayatını kurtarması gereken giysinin üzerinde bu sembolü görünce rahatsız olurdu. "Bu beni yok edemez."

Foaly, "Seni yok etmesi gerekmiyor," dedi. Şeffaf baloncuk kaskı indirdi. "Seni dengelemesi gerekiyor."

Mulch, "İkinizin de korkunç şakaları sevdiğine eminim," dedi. Bir yerden bulduğu bir şeyi kemiriyordu. "Fakat emin değilim çünkü sanırım espri algılayan kemiğimi kırdım."

Mevcut durumda Mulch'un yorumları arka planda rahatsız edici bir uğultudan ibaretti.

Foaly telefonunu kaskın önündeki bir omni-sensöre taktı. "Bunu yerinden bir balinanın kuyruğu bile çıkaramaz. Karşılaşacağın bütün derinliklere ve basınçlara karşı dayanıklıdır, konuşmanın titreşimlerini algılayıp su dalgalarına bile dönüştürür. Fakat tane tane konuş."

Kâhya, "Kayalara yakın kalmaya çalış," dedi. Artemis'in dinlediğinden emin olmak için kaskı kavradı. "Ve herhangi bir sorun çıkarsa sana geri dön emri vereceğim, bu kararı kendin vermeyeceksin, anladın mı?"

Artemis başıyla onayladı. Giysi geminin burnundaki bir halkaya elektromanyetik olarak bağlıydı, acil bir durumda hemen geri çekilebilirdi.

"Sen sadece Foaly'nin telefonuyla etrafa göz gezdir ve geri dön. Sadece on dakikan var, sonra başka bir ipucunun peşine düşeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Artemis yine başıyla onayladı fakat Kâhya'yı dinlemek-

ten çok kafasından bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Kâhya parmaklarını şıklattı. "Artemis, odaklan! Atlantis Saplantısı'nı sonraya bırak. Dışarıda Atlantis Hendeği var ve üzerinde de altı millik bir su tabakası. Dışarıda hayatta kalmak istiyorsan gözlerini dört açmak zorundasın." Holly'ye döndü. "Bu saçmalık. Ben fişini çekiyorum."

Holly'nin ağzı başını iki yana sallarken ince bir çizgiden ibaretti. "Deniz kuvvetleri kuralları, Kâhya. Benim gemimdesin, benim emirlerime uyarsın."

"Hatırladığım kadarıyla, tekneyi ele geçiren bendim."

"Evet, teknemi geri getirdiğin için teşekkürler."

Artemis bu tartışmadan faydalanarak arka taraftaki hava kilidine doğru adım attı, Kâhya'nın kendisini takip edemeyeceği dar boşluğa girdi.

Artemis, "On dakika, eski dostum," dedi. Sesi kask yüzünden robot sesi gibiydi. "Sonra beni geri çekersin."

Kâhya oğlunun son macerasını duyunca Angeline Fowl'un ne diyeceğini merak etti.

"Artemis, bekle, başka bir yolu olmalı..."

Fakat itirazına aldığı cevap hava kilidinin ara bölme duvarının bir tenekenin dibinde bilyelere yuvarlanıyormuş gibi sesler çıkararak aşağıya inmesi oldu.

Mulch, "Bu sesi hiç sevmiyorum," dedi. "Bana su geçirmezmiş gibi gelmiyor."

Kimse itiraz etmedi.

Ne demek istediğini biliyorlardı.

***

Bölmenin diğer tarafında Artemis'in aklında başka şeyler vardı. Kiralık askerlerin gemisinin ismini az önce fark etmişti, okyanus kapısının içine kan gibi görünen bir boyayla yazılmıştı. Ama kan olamayacağını düşünüyordu çünkü öyle olsaydı uzun zaman önce silinirdi.

Artemis, *muhtemelen plastik tabanlı bir maddedir*, diye düşündü. Fakat kendisini rahatsız eden boyanın içeriği değil, ismin kendisiydi. *Gnome* dilinde, Yağmacı'ydı. Yağma kelimesi *Gnome* dilinde *ddördör* şeklinde telaffuz ediliyordu ve kelimenin orijinal yazımındaki *cı* eki ise *ört* gibi bir ses çıkarıyordu. Gramer dersi bir kenara, kelimenin söylenişi *dörtdörtdört* gibiydi.

Artemis, *dört dört dört*, diye düşündü. *Ölüm ölüm ölüm.*

Tam bu sırada önündeki kapı yine bilyelerin yuvarlanma sesine benzer bir ses çıkardı ve okyanus Artemis'i derinlere çekti.

Artemis giysinin dıştaki derisi titreşip şakakları, parmak uçları ve dizlerindeki küreleri aktif hale getirirken sakin bir biçimde bekledi. *Sayı sayma, bir şeyleri kafaya takma, Kâhya'nın dediği gibi odaklan.*

Suyun altında olduğunu bilmesine rağmen kendisini suyun altında gibi hissetmiyordu. Bedeni okyanusun direncine maruz kalmamış ve motor yetenekleri zayıflamamıştı, her zamanki gibi akıcı hareket edeceğini düşündü. Gerçi Kâhya olsa normal zamandaki halinin de pek akıcı olmadığı söylerdi.

Her şey güzel giderken bölgesine yakın zamanda yabancıların girmesinden rahatsız dev bir mürekkepbalığı

parıldayan düşmanının üzerine bir düzine kalın uzantı gönderdi, Artemis'i mağarasına doğru çekti.

Artemis, *mitolojideki dev mürekkepbalığı gibi*, diye düşündü. *Genus Architeuthis*. Gerçekten endişelenmesini gerektiren bir felaketle karşı karşıya olmasına rağmen çok sakindi. *Artık mitolojik bir hali yok*.

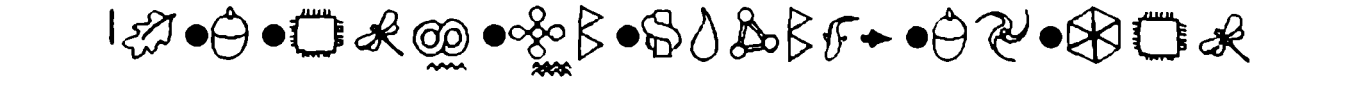
9. BÖLÜM: YASAK AŞK

TURNBALL Root, Leonor Carsby'yle Hawai'nin Lehua adasında 1938'in yazında tanışmıştı. Leonor volkanik adanın kuzeyindeki bir yamaca Lockheed Electra'sıyla güç bir iniş yapmış ve canını zor kurtarmıştı. Fakat garip bir biçimde doğal görünen ve adanın ortasından geçen, Anahtar Deliği olarak bilinen kanala düşmüştü. Turnball terk edilmiş adayı şarap içmek, caz dinlemek ve ne suç işleyeceğini planlamak için kullanıyordu.

Garip bir çifttiler ve ilk karşılaşmaları insanların kalbinin daha hızlı atmasına ve aşka gerçekten inanmasına sebep olan olağanüstü koşullar altında gerçekleşmişti.

Leonor Carsby bir insandı, Manhattan'da kuaförlük yapıyordu ama aynı zamanda ilk kadın pilot Amelia Earhart'in izinden gitmeyi amaçlayan Doksan-Dokuzlar isimli bir organizasyonun da kurucularındandı. Earhart Pasifik'te kaybolunca, Leonor Carsby dostu ve kahramanı

olan Amelia'nın başlattığı seyahati tamamlamaya yemin etmişti.

Nisan 1938'de Kaliforniya'dan fazladan yakıt tanklarıyla yola çıkmıştı. Altı hafta sonra Leonor Carsby, Anahtar Deliği'ne ulaştığında sahip olduğu her şeyi çarpışmada kaybetti. Kendisinin hayatta kalması bir mucizeydi, kendisini kurtaran Lockheed'in balon şeklindeki kokpitiydi.

Unix günlük devriye vazifesi sırasında kadını suyun kenarında bir kayanın üzerinde bulmuştu. İyi durumda değildi, susuz kalmış, bir bacağı kötü bir biçimde kırılmıştı. Psikolojisi de kötüydü ve ölmek üzereydi.

Cin hemen durumu haber vermiş ve kadının ölüm emrini beklemeye başlamış fakat ekranında beliren kadının yüzü Turnball'ın ilgisini çekmişti. Unix'e bir şey yapmamasını ve kendisi gelene kadar beklemesini söylemişti.

Turnball yeraltı mağarasından yüzeye çıkmadan önce tıraş olmuş, saçlarını atkuyruğu yapmış ve üzerine temiz bir gömlek giymişti. Ve yukarıda Unix'i şimdiye kadar gördüğü en güzel kadının başında bulmuştu. Bedeni garip bir açıyla bükülmüş, morluklarla bezenmiş ve kana bulanmış olmasına rağmen, Turnball karşısında duranın kusursuz bir güzellik olduğunu düşünmüştü.

Güneşi arkasına alan Turnball yüzüne uzun gölgeler düşerken Leonor'un başında dikilmiş, kadın gözlerini açınca Turnball'ı görüp iki kelime söylemişti.

"Aman Tanrım." Sonra bir kez daha kendinden geçmişti.

Bu durum Turnball'ın ilgisini çekmişti. Yıllardır

donmuş yaşayan kalbinin buzlarının eridiğini hissetmişti. Gökyüzünden düşen kadının kim olduğunu merak etmişti.

Unix'e, "Onu içeriye al," demişti. "Ve iyileşmesi için ne gerekiyorsa yap."

Unix her zamanki gibi hiç sorgulamadan emri yerine getirmişti. Bir başkası olsa çetenin azalan büyü gücünü bir insan üzerine kullanmanın akıllıca olup olmadığını sorgulardı. Grupta büyü tankının yarısı dolu olan ve ekibe yeni katılan biri vardı. Bunu da kaybederlerse bir daha ne zaman büyü gücüne sahip olacaklarını ancak Tanrı bilebilirdi.

Fakat Unix şikâyet etmemiş ve Turnball'ın eleştiriden hoşlanmadığını bilen diğer çete üyeleri de sessiz kalmayı tercih etmişti. Turnball'ın emirlerini sorgulayanlar kendilerini ıssız bir yerde başlarına korkunç bir şeyin gelmesini beklerken bulurdu.

Ve Leonor Carsby yeraltı mağarasına alınıp iyileştirilmişti. Turnball ilk dönemde kimsenin işine çok fazla karışmamış, sadece Leonor'un uyanmasına yakın yanına giderek hep başında beklediği izlenimini vermeye çalışmıştı. İlk başlarda Leonor iyileşmek ve uyumaktan başka bir şey yapmıyordu, fakat birkaç hafta sonra konuşmaya başlamış ve Turnball kadının soru sorma hızına yetişmekte zorlanıyordu.

"Sen kimsin?"

"Sen nesin?"

"Beni nasıl buldun?"

"Yardımcı pilotum Pierre hayatta mı?"

"Ne zaman seyahat edebilecek duruma geleceğim?"

Turnball genelde kendisine çok fazla soru sorulmasından da hoşlanmazdı fakat Leonor'un sorduğu bütün sorulara gülümseyerek cevap vermişti.

Neden, diye merak ediyordu. *Her zamanki gibi bu insanı da köpekbalıklarına atmak yerine neden tolerans gösteriyorum? Zamanımı ve büyü gücümü bu kadın için neden harcıyorum?*

Turnball bakmadığı zamanlarda Leonor'un yüzünü düşünmeye başlamıştı. Suyun sesi bile kadının kahkahasını hatırlatıyordu. Bazen adanın diğer tarafında olmasına rağmen kadının kendisini çağırdığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Kendisini, *saçmalama*, diye azarlıyordu. *Senin kalbin romantik bir kalp değil.*

Fakat kalbi yalan söylemiyor ve Turnball Root her geçen gün Leonor Carsby'ye biraz daha âşık oluyordu. Kadının yanında olmak için iki kez federal sitelere yapacağı saldırıları iptal etmiş ve kadın uyurken çalışabilmek için ofisini Leonor'un odasına taşımıştı.

Leonor da Turnball'ı seviyordu. Turnball'ın insan olmadığını biliyor ama yine de seviyordu. Turnball işlediği suçlar dışında her şeyi anlatıyordu. Kendisini bir kanun kaçağı değil sürgünde bir devrimci olarak tanıtmış ve Leonor da buna inanmıştı. Neden inanmasındı ki? Turnball hayatını kurtaran kahramandı. Zaten bu yüzden yaptığı kötülüklerden bahsederek imajını zedelemek istemiyordu.

Leonor iyileşince Turnball mekiğiyle kadını Everest Dağı'na götürmüş, Leonor nerede olduğunu anlayınca gözyaşlarına boğulmuştu. Soğuk beyaz sisin içerisinde havada asılı dururken, Turnball iki aydır kafasını kurcalayan soruyu sormuştu.

"Beni ilk gördüğün zaman, ilk kez göz göze geldiğimizde aman Tanrım demiştin. Bunun sebebi neydi?"

Leonor gözyaşlarını sildi. "Ölmek üzereydim, Turnball. Gülersin ve aptal olduğumu düşünürsün."

Root kadının elini tuttu. "Böyle bir şey yapmam. Asla."

"Pekâlâ. Sana söyleyeceğim. Aman Tanrım dedim, Turnball, çünkü öldüğümü sandım. Karşımda duran da beni cennete götürmeye hazırlanan yakışıklı ve amansız bir melekti."

Turnball gülmedi ve kadının aptal olduğunu düşünmedi. O anda bu dünyalar güzeli kadının hayatının aşkı olduğunu ve Leonor'a sahip olması gerektiğini anladı.

Bu yüzden Leonor, New York'a geri dönmekten ve şehri ne kadar özlediğinden bahsetmeye başlayınca, kendi kanıyla bir rün çizmiş, adamotu ve pirinç şarabıyla akşam yemeği planları yapmaya başlamıştı.

Venedik, İtalya, şimdi

Dev amorfrobot Turnball'ı Venedik'teki bir evin bodrumunda onu bekleyen sevgilisine götürdü. Ev dört katlıydı ve Turnball Root tarafından 1798'de yaptırılmış, evin

yapımında peri polimerleriyle birlikte en iyi İtalyan mermerleri kullanılmıştı. Şehir yer değiştirse bile peri polimerleri sayesinde eve hiçbir şey olmazdı. Seyahat birkaç saat sürdü. Amorfrobot, Turnball ve yanındakileri hayatta tutmak için periyodik olarak yüzeye çıkıp oksijen hücrelerini yeniledi, karnındaki perilerin kollarına uzantılarını saplayarak besleyici serum akıttı. Turnball yol boyunca amorfrobotun karnındaki bilgisayardan planının bir sonraki safhasının hazır olup olmadığını kontrol etti.

Turnball dışarıdaki dünya yanından akıp giderken amorfrobotun karnında çalışmaktan çok memnundu. Her şeyden yalıtılmıştı fakat yine de kontrol ondaydı.

Güvendeydi.

Göz ucuyla, bulanık jel maskenin içinden, Bobb Ragby ve Ching Mayle'ye baktı. İkili görkemli kaçışlarının ardından ona tapar gibi bakmaya başlamıştı. *Tapmak.* Bunu sevdi.

İtalya kıyılarına yaklaştıklarında Turnball'ın sakin kendini beğenmişliği kayboldu, yerini midesinde kıvranan bir yılana bıraktı.

Leonor. Seni çok özledim.

Turnball bilgisayar edindikten sonra bir gün bile mesajlaşmadan geçirmemişlerdi. Leonor video konferans yapmak istemiyor ve Turnball bunun sebebini biliyordu.

Sen her zaman çok güzelsin, tatlım.

Amorfrobot Venedik'in Büyük Kanal'ını baştanbaşa geçti, çöplerin ve öldürülmüş prens cesetlerinin arasından geçip üzerinde omni-sensör olan tek su altı kapısının

önünde durdu. Robot sensöre bakıp göz kırptı ve göz aynı şekilde karşılık verdi. Uzlaşmaya vardıkları için kapı açıldı, iki yana gizlenmiş Neutrino'larla önünde dikilenlere ateş açmadı.

Turnball'ın mürettebatı bir şey söylemedi, jelin içinde kaptandan çok daha zor koşullarda seyahat ediyorlardı. Bir külaha doldurulmuş tuzlanmış sümüklüböcekler gibi birbirlerine yapışmışlardı.

Robot dar kanalın içinden geçerek Turnball'm yeraltı limanında parıldayan ışıkları takip etti, evin altına girdi. Gittikçe daha derinlere indiler, sonunda robot yüzeye doğru çıkarak Turnball'ı serbest bırakmaya hazırlandı. Turnball ceketini düzeltti, atkuyruğunu sıktı, bir rampanın üzerinden ağır adımlarla gölgelerin arasında onu bekleyen figüre doğru yürüdü.

Robota, "Diğerlerini uyut," dedi. "Eşimle özel olarak konuşacaklarım var."

Robotun karnından bir plazma yükü geçti, içindeki perileri bayılttı. Unix'in kendinden geçmeden önce gözlerini devirecek vakti bile olmadı.

Turnball ilk kez ay ışığı ayinini yapacak bir peri gibi tedirgindi.

"Leonor? Tatlım. Senin için geldim. Gel ve beni öp."

Eşi karanlığın içinden öne çıktı, ağır adımlarla yürüdü, tepesi fildişi bir asadan destek alıyordu. Parmakları bükülmüştü ve romatizmalıydı, bedeni eğriydi ve doğal durmuyordu, kemikleri elbisesinin üzerinden bile sayılıyordu. Bir gözü yarı kapalıydı ve diğeri tamamen kapan-

mıştı, yüzündeki kırışıklıklar geçen zaman ve gölgelerle derinleşmişti.

"Turnball. Her zamanki gibi yakışıklısın. Serbest kaldığını görmek çok güzel." Leonor'un sesi hırıltılıydı ve acı çektiğini belli ediyordu.

"Madem eve döndün," dedi. "Artık ölebilirim."

Turnball'ın kalbi bir anlığına durdu. Alnında ter damlaları birikti ve vücut sıcaklığı arttı. Yaptığı her şey bir hiç uğrunaydı.

Öfkeyle, "Sen ölemezsin," dedi. Parmak ucunu ovaladı ve rünü ısıttı. "Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var."

Leonor'un gözkapakları titreşti. "Ölemez miyim?" diye sordu. "Ama neden, Turnball? Ben çok yaşlıyım. Bunca zamandır beni hayatta tutan şey seni görme arzumdu ama artık benim zamanım sona erdi. Yeniden uçamamak hariç hiç pişmanlığım yok. İstiyorum ama uçamıyorum... Neden ölemem?"

Bağım zayıflıyor. Eski büyü ölüyor.

Turnball, "Sen benimle bir hayatı seçtin, tatlım," dedi. Eşine doğru koştu. "Artık sonsuz gençliğin sırrını öğrendiğime göre yeniden genç olabilir ve nereye istersen oraya uçabilirsin."

Turnball kadın parmaklarını sıkınca hafif bir basınç hissetti. "Bu çok hoşuma giderdi, Turnball."

Turnball, "Tabii ki gider," dedi. Eşini asansöre doğru götürdü. "Şimdi dinlenmen lazım. Ayrılmadan önce organize etmem gereken bir sürü şey var."

Leonor asansöre götürülmeye itiraz etmedi, her zaman-

ki gibi karizmatik kocasının karşısında kendisini çaresiz hissediyordu.

"İşte benim Turnball'ım. Hep kurtarıcım oluyor. Bir gün ben de seni kurtaracağım."

Turnball samimi bir ses tonuyla, "Sen beni kurtardın," dedi. "Hem de her gün."

Leonor'un bir daha uçmasına izin veremeyeceğini düşününce kendisini suçlu hissetti. Çünkü bunu yaparsa uçar ve bir daha geri dönmezdi.

Turnball eşinin bu kadar zayıflamış olmasına hem çok şaşırdı, hem de çok korktu. Bir periyle evlenmek yaşlanma sürecini yavaşlatmıştı fakat galiba artık doğal süreci geciktirmesi mümkün değildi. Turnball'ın korkuları öfkeye dönüştü, mürettebatını işaret etti.

Küçük gruba, "Burada tarihi bir an yaşıyoruz," diye bağırdı. Herkes ikinci kattaki kütüphanedeydi. "Eski düşmanımızın kalbine ağır bir darbe indirebilir ve asla kurumayacak bir büyü kaynağına sahip olabiliriz. Benim üzerinde aylarca tek başıma çalıştığım planda başarısız olursanız bu dünya üzerinde benden kaçabileceğiniz bir yer yok. Sizin peşinize düşer ve derinizi yüzerim. Anladınız mı?"

Herkes anlamıştı. Turnball'ın tehditleri genelde belirli belirsiz ve kendine has olurdu fakat ne yapacağını önceden söylüyorsa sınırı geçmek üzere olduğunu herkes bilirdi.

Turnball, "Güzel, güzel," dedi. Derin bir nefes aldı. "Her şey hazır mı, Sool?"

Ark Sool öne çıktı. Sool kısa süre öncesine kadar LEP'in içişlerinde çalışan ve normalden daha uzun boylu bir *gnome*'du. Yöntemlerinin etiğine ilişkin bir soruşturmanın ardından görevini kaybetmişti. Bunun üzerine edindiği bütün bilgi ve birikimi ceplerini altınla doldurmaya adamaya karar vermişti. Altın, bütün *gnome*'ları hipnotize edercesine büyüleyen bir şeydi. Hizmetlerini Sarhoş Papağan'da satılığa çıkarmış ve kısa süre sonra ismini gizleyen Turnball Root tarafından işe alınmıştı. İlk kez şimdi yüz yüze geliyorlardı.

Sool, "Her şey hazır, Kaptan," dedi. Sırtı dik, sesi gürdü. "LEP'ten aldığımız mekik bir Atlantis ambulansına dönüştürüldü. Bütçeden biraz kıstım ve sizin için yeni üniformalar bile sipariş ettim."

Turnball, "Harika iş çıkarmışsın," dedi. "Senin payın şimdiden yüzde üç arttı. İnisiyatif almak iyidir. Bunu asla unutma."

Sool ellerini ovaladı. "Ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Siz ne zaman isterseniz, Kaptan. Ambulans şimdi limanda ve yola çıkmayı bekliyor."

"Lazer?"

"Arzu ettiğiniz gibi modifiye edildi. Cebinize sığacak kadar küçük."

"Seni sevmeye başladım, Sool. Böyle devam edersen ileride seninle ortak oluruz."

Sool saygıyla selam verdi. "Teşekkürler, efendim."

"Alışveriş yaparken kayıp verdiniz mi?"

Sool, "Bizim taraftan değil," diye cevap verdi.

"Diğer taraftansa kimin umurunda?"

Turnball kan dökülmesinden hoşlanan biriydi. Böyle olunca her şeyin bir hiç uğruna olmadığını düşünüyordu.

"Şimdi, hepimiz benim bencil bir peri olduğumu biliyorsunuz. Bizi hayatta tutan ve Konsey yüzünden yaşadığımız son olay hariç ceplerimizi parayla doldurmamızı sağlayan şey de buydu. İstediğimi alırsak zengin oluruz. Ve benim istediğim şey eşimi yeniden gençleştirecek kadar güçlü bir büyü kaynağı. Bu kaynak sizin rüyalarınızı da gerçekleştirecekse, daha iyi. Yakın zamana kadar daimi bir güç kaynağı yoktu fakat artık şeytanlar Limbo'dan geri dönüp yanlarında güçlü bir cadı da getirdi. Bu genç şeytan sıradışı bir isim aldı. Ona Bir Numara diyorlar."

Sool, "Şaşkın ahmağın tekidir," dedi. "Ne selam verir ne üniforma giyer."

Turnball nazikçe, "Yüzde birlik payını sözümü yarıda kestiğin için geri aldım," dedi. "Bunu bir daha yaparsan bir kolunu alırım."

Sool özür dilemek için ağzını açtı fakat üzerinde bir daha düşününce nazikçe selam vermenin daha iyi olacağını düşündü.

"Sen yenisin. Öğreneceksin. Öğrenmezsen, en azından Bay Ragby için lezzetli bir akşam yemeği olursun. Kolları çok sever."

Ragby kocaman dişlerini gösterdi.

"Evet, lafımı bir daha kesmeyin. Şimdi Haven'da bir şeytan cadı var. Onu kaçırabilirsek, bizi sonsuza kadar herkesten gizleyebilir ve Leonor'u bana geri verebilir. Sorusu olan?"

Bobb Ragby bir parmağını havaya kaldırdı.

"Evet, Bay Ragby?"

"Bir Numara'yı kaçırmak zor olmayacak mı?"

"Ah, harika soru, Bay Ragby. Galiba göründüğünüz kadar aptal değilsiniz. Ve haklısınız. Genelde bu kadar önemli insanların bulunması zor olur, bir cüce çamur banyosu partisinde kötü kokulu solucanları aramak gibidir. Fakat denizde bir felaket yaşanınca, hekimler sınırlarını zorlamaya başlayınca, böylesine güçlü bir cadıdan yardım istenecektir. Bu yüzden muhtemelen yüzen hastane Nostremius'ta olacaktır."

Ragby'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Biz de kendimizi ambulans gibi göstereceğiz."

"Aynen öyle, Bay Ragby. İkiyle ikiyi hemen topladınız."

Ching'in bir sorusu vardı. "Bu kadar güçlü birini kaçırırsak LEP peşimize düşmez mi?"

Turnball'ın duymak istediği soru da buydu. Sunumu istediği gibi gittiği için çok mutluydu. "Senin soruna bir soruyla cevap vereyim, sadece kafanın çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için, çünkü senin aptal bir *goblin* olmadığına inanmak istiyorum. Uzay mekiği neden hapishane gemisine çarpıp okyanusun dibini boyladı?"

Ching'in sürüngen suratı konsantre olunca kırıştı, düşünürken dalgın bir biçimde gözlerini yaladı. "LEP'in bizim öldüğümüzü düşünmesini istediğin için."

"Doğru, Bay Mayle. Büyük bir felaket organize ettim, böylece herkes bizim öldüğümüze inanacak." Turnball omzunu silkti. "Bunun için kendimi kötü hissetmiyorum.

Dediğin gibi, LEP'le savaş halindeyiz. Savaşa girdiysen hedef olmayı da göze alacaksın. Bir sonraki felaket için kendimi biraz kötü hissedebilirim. Kendim de bir hastanede doğduğum için hastaneler konusunda biraz duygusalımdır, bilirsiniz."

Bobb yine parmağını havaya kaldırdı. "Ah, Yüzbaşı, bu bir şakaydı, değil mi?"

Root etkileyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, neden olmasın, Bay Ragby?"

Bobb Ragby gülmeye başladı.

Atlantis Çukuru, şimdi

Artemis Fowl dev mürekkepbalığının uzantılarının onu sıktığını hissetti. Çay bardağı büyüklüğünde vantuzlar basınç giysisine yapıştı, yüzeyde gezindi, tutunacak yer aradı. Her bir vantuzun etrafında ustura kadar keskin dişler vardı, Artemis'in kollarını ve göğsünü kemirmeye çalışıyordu.

Artemis, *yanlış hatırlamıyorsam sekiz kol*, diye düşündü. *İki kere dört. Ölüm! Ölüm!*

Artemis kendi kendine kıkırdadı. İnsanlığın gördüğü en büyük mürekkepbalığının karşısındayken bile takıntılı tavırlarında ısrarcıydı.

Ağzımdan çıkan kelimeleri saymama az kaldı.

Mürekkepbalığı ısıran vantuzlarıyla giysinin içindeki ete ulaşamayınca, Artemis'i gövdesinden uzaklaştırdı.

Saldırının bir sonraki safhası Artemis'i birer gürz gibi kullandığı daha uzun iki uzantısından biriyle dövmekti. Artemis darbenin etkisini hissetti ama basınç giysisi delinmedi.

Artemis, "Bir, iki, üç, dört, beş," diye bağırdı. "Giysiyi giy ve hayatta kal."

Sayılarla şiir. Yine birinci kareye geri dönmüştü.

Mürekkepbalığı üç kez daha Artemis'e vurduktan sonra kalın uzantısıyla kurbanı kendisine doğru çekti ve Artemis'in kafasını gagasının içine aldı. Artemis dev bir mürekkepbalığı deniz kaskını çatlatmaya çalışırsa çıkacak sesin böyle olacağını hayal etmemişti.

Buradan sağ kurtulursam normal bir on beş yaşında çocuk gibi kızları düşünmeye başlayacağım.

Birkaç dakika daha uğraşan mürekkepbalığı sonunda pes etti ve Artemis'i bir işe yaramayacağını düşünerek aşağıdaki kemiklerin ve denizaltı kayalıklarının yamacındaki enkazın arasına fırlattı.

Artemis sırtüstü yatarken yaratığın kabuğundaki deliği genişlettiğini gördü. İçine yüzlerce galonluk deniz suyu doldurdu, sonra deliği büzdü ve kendisini zifiri karanlık derin sulara fırlattı.

Artemis yaşadıklarına uygun bir argo kelime bulmaya çalışıyordu.

"Vay canına," dedi. "Beni öldürmeye çalışan bütün şeyler içinde en korkuncu buydu."

Birkaç dakika sonra Artemis'in kalp atışları giysinin üzerindeki kırmızı kalp sembolünü söndürecek kadar

yavaşladı, artık midesi bulanmadan hareket edebiliyordu.

"Ben denizin dibindeyim," dedi. Foaly'nin alnındaki kaska taktığı telefonun hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. "Gelip beni alabilmeniz için nerede olduğumu size anlatmam gerek."

Foaly, "Denizin dibinde misin?" diye sordu. Ses kaskın polimerini titreştirdiği için her yerden geliyor gibiydi. "Çok işe yarar bir açıklama oldu. Sana yetişmeye çalışacağız."

Bir başka ses, Kâhya, "Belirgin nesnelere ve yer şekillerine bak," dedi. "Böylece nerede olduğunu anlayabiliriz."

Umut verici bir plandı ama Artemis havası bitene kadar beklemek yerine daha fazlasını yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Ne kadar havam var?"

Tabii ki, teknik soruya cevap veren Foaly oldu. "Giysinin okyanus suyundan oksijen çeken solungaçları vardır, bu yüzden sen ölene kadar nefes almaya devam edersin. Fakat durup dururken oksijensiz kalıp ölmezsin."

Artemis yana devrildi ve dizleri üzerinde doğruldu. Hareket etmekte güçlük çekiyorsa hâlâ kusursuz bir biçimde çalışmaya devam eden basınç giysisi yüzünden değil dev mürekkepbalığının beklenmedik saldırısı yüzündendi. Bu giysi daha sonra Artemis'in yaşadıkları sayesinde bir endüstri ödülünün sahibi olacaktı.

Artemis kendi kendine, *beş adım at*, diye düşündü. *Sadece beş. Ne yaparsan yap sakın bir adım eksik atma.*

Artemis güçlükle de olsa beş adım attı, kayalıkların

üzerinde ilerledi, dengesini kaybedip aşağıya düşmek istemiyordu. Muhtemelen düşüşten sağ çıkardı ama yukarıya kadar tırmanmak zorunda kalmaya niyeti yoktu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Çukurun kenarında uzun bir kayanın üzerindeyim," dedi. Titreşime duyarlı yaratıkları, örneğin köpekbalıklarını, rahatsız etmek istemiyordu.

Artemis mürekkepbalığının kendisini bir tür yuvaya fırlattığını fark etti. Yaratık belki burada uyumuyor ama Artemis'i bıraktığı yerde besleniyor ve ilgisini çeken nesneleri topluyordu. Etrafta birçok kemik vardı, bazıları dev bir balinaya ait olmalıydı. Artemis büyük kemikleri önce gemi enkazı sanmıştı. Bulunduğu yerde küçük tekneler, dev pirinç pervaneler, parıldayan kuvartz kitleler, fosforlu kayalar, ve hatta içinde sırıtan bir kurukafa olan turuncu bir denizaltı da vardı.

Artemis, zihni iskeletlerin ona zarar veremeyeceğini söylemesine rağmen denizaltıdan hemen uzaklaştı.

Bugünlerde zekâma güvenmiyorsam beni hoş görün.

Atlantis çok yakın olmasına rağmen bulunduğu yerde perilere ait herhangi bir taşıt veya eşya olmadığını fark etti.

Sonra yanıldığını anladı. Bulunduğu yerden on metre uzakta, uçurumun hemen kenarında, üzerinde peri sembolleri olan küçük metal bir bilgisayar küpü duruyordu.

Hayır, jöleye benzer bir maddenin içerisinde duruyor.

Artemis tedirgin bir biçimde jöleyi dürtükledi, küçük bir kıvılcımdan daha büyük bir tepki almayınca, kolunu omzuna kadar jölenin içine soktu, küpü bir köşesinden

yakaladı. Giysinin servo motorları sayesinde küpü kolaylıkla çekip çıkardı.

Belki de uzay mekiğinin enkazındandır, diye düşündü. Sonra yüksek sesle, "Bir şey buldum," dedi. "Önemli bir şey olmayabilir. Foaly bunu görüyor musun?"

Cevap gelmedi.

Gemiye geri dönmeli veya kraterin dibine inmeliyim. Derimi dişleyip iliklerimi emmek isteyen mürekkepbalığından uzaklaşmam lazım.

Artemis ilik emmeyi düşündüğüne pişman oldu, sahne gözünün önünde canlanınca yeniden midesi bulandı.

Artemis, *hangi yöne gideceğimi bile bilmiyorum*, diye düşündü. *Bu çok saçma. Okyanusun dibinde işe yarar bir şey bulma ihtimali nedir?*

İronik bir cümleydi çünkü görünüşe göre elinde çok önemli bir kanıt tutuyordu.

Artemis başını yana çevirdi ve etrafına bakınırsa aklına parlak bir fikir gelebileceğini düşündü. Hiçbir şey olmadı, sadece şişkin bedeni olan şeffaf bir balık yanından geçti, yuvarlak solungaçlarından planktonları filtreliyordu.

Artemis çaresizce, *bir şey olmalı*, diye düşündü. Birden okyanusun dibinde ne yapacağını bile bilmeden gezindiğini fark etti. Artemis baskı altında hiçbir zaman zorlanmamıştı, fakat baskıdan kasıt genelde denk bir satranç oyunu veya benzeri bir şey olurdu, bir insanın kemikleri kırabilecek ve ciğerlerindeki bütün havayı çekip alabilecek bir baskı çok farklıydı. Gerçek su basıncından bahsediyordu.

Ve gerçekten bir şey oldu; mürekkepbalığı geri geldi, uzantılarının ucunda bir uzay mekiğinin konik burnunu taşıyordu.

Artemis, *Bunu ne yapacak*, diye düşündü. *Sanki bir alet olarak kullanacak.*

Ama ne işe yarayacaktı? Mekiğin burnuyla ceviz mi kıracaktı?

Artemis, "Ben," diye düşündü. "Ceviz benim."

Artemis mürekkepbalığının beş tonluk mekik parçasını mavi kabuklu et parçasının üzerine indirmeden önce kendisine göz kırptığına yemin edebilirdi.

Artemis bir kez daha, "Ceviz benim!" diye haykırdı. Biraz paniğe kapılmıştı. Çıkıntının kenarına doğru geri adım attı, giysinin motorları sayesinde biraz hızlandı. Bu sayede metalin kendisini değil sadece savrulma kuvvetini hissetti. Mekiğin burun kısmı eti kesen bir satır gibi kayaları yardı ve Artemis'in ayakları dibine kadar uzanan V şeklinde bir çukur açtı.

Artemis, *Dâhi olmak bazen işe yaramıyor*, diye düşündü. *Yanlış bir adım atarsam ânında balık yemi olurum.*

Dev mürekkepbalığı silahını kayaların arasından aldı ve başının üzerine kaldırdı, bir sonraki vuruş için gövdesindeki deliği suyla doldurdu. Artemis artık kapana kısılmıştı. Gidecek yeri yoktu ve kolay bir hedefti.

Alışkın olduğu gibi, "Kâhya!" diye haykırdı. Korumasının birden yanında bitmesi gibi bir beklentisi yoktu. Zaten böyle bir şey olsaydı bile Kâhya da onunla birlikte ölürdü.

Mürekkepbalığı bir gözünü kapadı ve nişan aldı.

Artemis, *Bu hayvanlar bilim adamlarının düşündüğünden daha zeki*, diye düşündü. *Keşke bu konuda bir makale yazabilseydim.*

Mekiğin burnu aşağı indi, suyu önce sıkıştırdı sonra kenara itti. Artemis'in görüşünü metal doldurdu ve ikinci kez az kalsın eziliyordu.

Bu sefer "az kalsın" değildi.

Ama *az kalsın* olmalıydı. Artemis'in kaskında turuncu bir daire yanmaya başladı, bunun kaskla gemi arasında elektromanyetik bağlantı kurulduğuna dair işaret olmasını arzuladı.

Öyleydi. Artemis hafifçe çekildiğini hissetti, sonra birden ayakları yerden kesildi ve tepesinde duran gemiye doğru savruldu. Giysinin ışıkları sayesinde geminin karnındaki manyetik plakayı görebiliyordu. Aşağıda, mürekkepbalığı eğreti çekicini bıraktı ve avının peşine düştü.

Artemis ümitle, *plakaya yaklaşırken yavaşlarım*, diye düşündü.

Fakat yavaşlamadı. Çarpmanın etkisi mürekkepbalığının uzantılarıyla dövülmekten daha az oldu yine de.

Genelde dışarıda olan hemen içeriye alınırdı fakat Holly mevcut durumda Artemis'i dışarıda bırakıp mürekkepbalığından biraz uzaklaşmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Artemis, her ne kadar çığlık atsa da, daha sonra bunun doğru bir karar olduğunu onaylayacaktı.

Artemis başını yana çevirince mürekkepbalığının dev kafasının üzerine doğru geldiğini, uzantılarının arkasında

uzun halatlar gibi dalgalandığını gördü. Fakat bu halatların ucunda sivri dişli vantuzlar vardı ve zırhlı bir gemiyi bile parçalayacak kadar güçlü bir hayvandı.

"Holly!" diye bağırdı. "Beni duyuyorsan hızlan!"

Holly söylenenleri duymuş gibiydi.

Holly gemiyi kraterin derinliklerine doğru indirdi ve mürekkepbalığından kurtulduklarına emin olduktan sonra manyetik plakayı çevirip Artemis'i hava kilidinin içine aldı. Artemis peri kutusunu hâlâ elinde tutuyordu.

Mulch, "Hey, bakın," dedi. Hava kilidinin kapağı açıldı. "Ceviz gelmiş." Güvertede daireler çizerek bağırdı. "Ceviz benim! Ceviz benim!" Cüce durup bir kahkaha attı. "Beni kıracak."

Kâhya, Artemis'in yanına gitti. "Ona biraz zaman ver, Diggums. Dev bir mürekkepbalığıyla güreşti."

Mulch etkilenmemişti. "Ben bir defasında o şeylerden yemiştim. Büyüktü, az önce gördüğünüz gibi bebek bir mürekkepbalığı değildi."

Kâhya, Artemis'in kaskını çıkarmasına yardım etti. "Bir yerin kırıldı mı? Parmaklarını hareket ettirebiliyor musun? Pakistan'ın başkenti neresi?"

Artemis öksürdü ve boynunu yana yatırdı. "Bir yerim kırılmadı. Parmaklarım yerinde ve Pakistan'ın başkenti İslamabat'tır, zaten başkent olması için inşa edilmiştir."

Kâhya, "Tamam, Artemis," dedi. "Sen iyisin. Beşe kadar saymanı istemeyeceğim."

"Beşe kadar saysam daha iyi olur. Beni nasıl buldunuz?"

Holly mekiği yavaşlatmak için su flaplarını açtı. "Bir şey buldun mu?"

Artemis donanım küpünü gösterdi. "Mekiğin enkazından bir parça. Bir tür jölenin içerisindeydi. Garip bir dokuya sahip ve içinde kristaller var. Senin olabilir mi, Foaly?"

Sentor öne çıktı ve metal kutuyu eline aldı. "Bir amorfrobotun kalbi," dedi. "Bu küçük şeyler kusursuz toplayıcılardır. Birbirleri de dahil olmak üzere her şeyi içlerine çekebilirler."

Juliet, "Belki de Turnball ve arkadaşlarını da içlerine çekmişlerdir," diye dalga geçti.

Artemis otoriter bir biçimde bunun mümkün olamayacağını açıklamaya hazırlanırken birden bunun mantıklı bir teori olduğunu, hatta gerçek olabileceğini anladı.

Foaly, "Kurtarma taşıtları olmak için programlanmadılar," dedi.

Holly kaşlarını çattı. "Eğer bana bir kez daha amorfrobotların ne için programlanmadığını söyleyecek olursan, uyurken kalçanı tıraşlarım."

Artemis çelik banka doğru yürüdü. "Siz bunca zamandır amorfrobotların ne olduğunu biliyor muydunuz?"

"Tabii ki biliyorduk. İzlanda'da bize saldırdılar. Unuttun mu?"

"Hayır. Ben baygındım."

"Bu doğru. Sanki yıllar önceydi."

"Öyleyse, mürekkepbalığıyla boşuna mı güreştim?"

"Ah hayır. Boşuna değildi. Bağlantı kurmam sadece

birkaç dakikamı alır ve teorik olarak bir şeyler yapabilirim." Foaly telefonuna bir şifre girdi ve kaskın sensöründen çekip çıkardı. "Şimdi nasıl programlandığına bakabiliriz."

Foaly telefonu robotun beynine değdirdi ve ekranda bir şeyler belirince sırıttı. Birkaç tarama yaptı ve gölge programcığı hemen buldu. "Bu, biraz kafa karıştırıcı. Robota bir kontrol küresiyle yeni parametreler gönderilmiş. Etkileyici, şimdi bile jeline hepimizi öldürmesini emrediyor. Dışarıdan kurulan bir bağlantı bulamamamızın sebebi buydu. Çünkü sürekli bir bağlantı yoktu. Sadece bir gölge programcıktı, birkaç satırlık koddu." Klavyeden birkaç tuşa bastı.

Artemis, "Kontrol küresi nedir?" diye sordu.

"Haven'daki laboratuvarımda bir tane var."

"Üzerinde oynanmış olabilir mi?"

Foaly bunun üzerinde uzun süre düşünmedi. "İmkânsız! Tipik bir Foaly cevabı verdiğimi sanmayın. Ben küreyi her gün kontrol ediyorum. Daha dün bir sistem taraması yaptım ve kürenin içinde sıradışı bir şeye rastlamadım. Bu şeyi kim planladıysa aylardır olmasa da haftalardır mekiğe komutlar gönderiyormuş."

Artemis gözlerinin önünde beliren parıltılı dörtlerden kurtulmak için gözlerini kapattı. Havada uçan dörtler uğursuz bir biçimde tıslıyordu.

Dev bir mürekkepbalığının saldırısından sağ kurtuldum ama şimdi dörtlerden korkuyorum. Harika.

"Herkes şu bankın üzerine otursun, boy sırasıyla."

Holly, "Atlantis Saplantın konuşuyor, Çamur Çocuk," dedi. "Onunla savaş."

Artemis avuçlarını gözlerine bastırdı. "Lütfen, Holly. Benim için."

Mulch bu oyuna çok sevindi. "El ele tutuşup şarkı da söyleyelim mi? *Beş beni hayatta tutar, dört canıma okur*, gibi bir şeye ne dersin?"

Artemis şüpheyle, "Sayılarla şiir?" diye sordu. "Bu çok saçma. Lütfen, istediğimi yapın."

Herkes isteksizce ve homurdanarak emre itaat etti. Foaly ve Mulch bir süre kimin daha küçük olduğu hakkında tartıştı. Fakat kimin en uzun boylu olduğu tartışma götürmezdi. Kâhya en uca çömeldi, çenesi dizlerinin arasındaydı. Yanında Juliet vardı, sonra Foaly, yanında Mulch ve en sonda da Holly vardı.

Artemis, *beş*, diye düşündü. *Beni hayatta tutmak için beş arkadaş.*

Üzerinde hâlâ basınca dayanıklı giysi varken banka oturdu, arkadaşlarına baktı ve varlıklarından güç aldı, zihnindeki çarkları çalıştırdı.

Sonunda, "Foaly, ikinci bir küre olmalı," dedi.

Foaly başıyla onayladı. "Evet. Her zaman bir yedeği vardır. Mevcut durumda biz bir klonu kullanmak zorunda kaldık çünkü orijinali hasar görmüştü. Çok fazla zarar görmemişti, bu doğru, fakat söz konusu olan bir uzay mekiğiyse küçük riskleri bile göze alamazsın. İlki yok edilmeye gönderildi."

"Nereye?"

"Atlantis. Kontratı yapan Koboi Laboratuvarlarıydı. Tabii her şey Opal'in ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadan önceydi."

"Öyleyse, Turnball Root ikinci küreyi ele geçirdi ve Vishby'ye veya onun için çalışan her kimse, ona tamir ettirdi. Bu durumda mekik kendisine gönderilen komutları kabul eder mi?"

"Tabii ki. Soru bile sormaz. Uydu bağlantısı olan bir bilgisayar yeterli."

Kâhya bir parmağını havaya kaldırdı. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki, dostum."

"Foaly, güvenlik önlemlerin berbat. Siz dersinizi ne zaman alacaksınız? Birkaç sene önce *goblin*'lerin bir mekik yapmasına izin verdiniz, şimdi de suçlular uzay programınıza sızdı."

Foaly bir toynağını yere vurdu. "Hey, adamım, bizi eleştirirken adil ol. Biz binlerce yıldır varlığımızı gizlemeyi başardık. Güvenliğimiz bu kadar iyi."

Artemis, "Beş on on beş yirmi," dedi. "Lütfen. Çabuk olmamız lazım."

Mulch, "Daha sonra bunun için seninle dalga geçebilir miyiz?" diye sordu. "Elimizde bayağı malzeme birikti de."

Artemis, "Daha sonra," dedi. "Şimdilik Turnball'ın nereye gittiğini ve ne yapmaya çalıştığını öğrenmeliyiz."

Karşı çıkan olmayınca devam etti. "Turnball'ın küreyi kullanarak mekiği kontrol ettiğini düşünürsek, amorfro-

botları kurtarma taşıtı olarak kullanmış olabilir. Bu robotların izini sürebilir miyiz?"

Foaly başını hem onaylar gibi öne hem de hayır der gibi iki yana salladı. "Muhtemelen. Ama uzun süreliğine değil."

Artemis anladı. "Jel tuzlu suda eriyor."

"Bu doğru. Suyla robotlar arasındaki sürtünme jeli yıpratıyor, zaten beyinden kopar kopmaz erimeye başlıyor. Yüksüz, kAhezif değil. Kavun büyüklüğünde bir baloncuk ancak birkaç saat hayatta kalır."

"Zaten birkaç saat oldu. Ne kadar zamanımız var?"

"Çok geç olmuş olabilir. Okul sıramdan kalkabilirsem sana bir şey söyleyebilirim."

"Tabii ki, lütfen."

Foaly kollarını öne attı, vücudunu banktan kaldırdı ve kokpite gidip geminin bilgisayarına jelin kimyasal özelliklerini girerek aktif filtreleri çalıştırdı.

"Neyse ki kiralık askerler tarayıcılara dokunmamış. Herkes kendine bir pencere seçsin. Belirli bir radyasyon için tarama yapacağım ve jelin izi parlak yeşil bir renkte görünecek. Bir şey görürseniz söyleyin."

Herkes bir cama koştu, sadece Holly iz sürebilmek için pilot koltuğunda yerini aldı.

Mulch, "Görüyorum," dedi. "Hayır, bekleyin. Küçük cevizini arayan öfkeli bir mürekkepbalığıymış. Özür dilerim, uygunsuz bir şaka olduğunu biliyorum ama acıktım."

Juliet, "İşte," dedi. "Bir şey görüyorum, iskele tarafında."

Artemis hemen Juliet'in yanma gitti. Kraterin dibinden yükselen parıltılı baloncuklar gözleri önünde sönüyor, büyük baloncuklar daha küçük parçalara ayrılıyor, en alttakiler tamamen ortadan kayboluyordu.

Artemis, "Holly," dedi. "Baloncukları takip et."

Holly gaza bastı. "Bu emri senden alacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Kiralık askerlerin gemisiyle baloncukların peşinden gittiler, Foaly teknik olarak gördükleri şeylerin baloncuk değil globül olduğunu söyledi fakat bunun karşılığında Juliet *sentor*'un omzuna bir yumruk attı.

Sentor, "Hey, beni yumruklama," diye itiraz etti.

Juliet, "Teknik olarak hafif bir vuruştu, yumruk değildi," dedi. "Yumruk birazdan geliyor."

İzler gözleri önünde solmaya başladı ve Holly globüllerin tamamen ortadan kaybolma ihtimaline karşı hemen olası rotalarının projeksiyonunu çıkardı.

Artemis yardımcı pilot koltuğundaydı, bir eliyle bir gözünü kapatmıştı ve diğerini yüzünün önünde tutuyordu.

Holly'ye, "Başparmak genelde bir parmak olarak bilinir," dedi. "O zaman güvendeyiz demektir çünkü bir elde beş parmak vardır. Fakat bazı uzmanlar başparmağın diğerlerinden tamamen farklı olduğunu ve bizi hayvanlardan ayıran nitelik olduğunu söyler, bu durumda her bir elimizde dört parmak var demektir. Bu çok kötü."

Holly endişeyle, *durumu kötüye gidiyor*, diye düşündü.

Kâhya şaşkındı. Birisi Artemis'i tehdit edecek olursa,

yapması gereken şeyi çok iyi biliyordu: *Kötü adamı etkisiz hale getir ve silahına el koy.* Fakat şimdi kötü adam Artemis'in zihnindeydi ve efendisini herkese düşman ediyordu.

Koruma, *Artemis'in verdiği emirlere nasıl güveneceğim,* diye düşündü. *Beni devre dışı bırakmak için hile olabilir. Meksika'da olduğu gibi.*

Kâhya, Artemis'in yanına çömeldi. "Artık bana güveniyor musun, Artemis?"

Artemis korumasıyla göz göze gelmeye çalıştı ama başaramadı. "Deniyorum, eski dostum. İstiyorum ama kısa süre sonra gücüm kalmayacak. Yakında yardıma ihtiyacım olacak."

Ne demek istediği gayet açıktı: *Tamamen aklımı kaçırmadan yardıma ihtiyacım* var, diyordu.

Globülleri takip ederek Atlantik'te doğuya gittiler ve Cebelitarık'ı geçip Akdeniz'e girdiler. Öğleden sonra izler birden yok oldu. Son baloncuk da patladığında kendilerini suyun on beş metre altında, *Golfo di Venezia*'nın iki mil dışında buldular. Tepelerinde yatlar ve gondollardan başka bir şey yoktu.

Holly, "Venedik olmalı," dedi. Gemiyi periskop derinliğine çıkardı, hava tanklarını doldurdu ve dengeledi. "Tam önümüzde."

Kâhya, "Venedik büyük bir şehir," dedi. "Araştırma yapmak kolay değil. Bu adamları nasıl bulacağız?"

Foaly'nin elindeki amorfrobot beyni kendi türünden

olanlarla bağlantıya geçince birden bipledi. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Yakınız. Çok yakınız. Çok çok yakınız."

Bu dramatik cümleler Artemis'i huzursuz etti. "Çok çok mu yakın? Foaly, gerçekten mi? Sen bir bilim insanısın, ne kadar yakın?"

Foaly dışarıyı işaret etti. "Bu kadar yakın."

Sonraki iki dakikada tam bir kargaşa yaşandı ve bir günlük macera birkaç saniyeye sıkıştı. Artemis ve Foaly için her şey parıltılı renkler ve bulanık hareketlerden ibaretti. Kâhya, Holly ve Juliet eğitimli askerler oldukları için biraz daha fazlasını gördü. Kâhya banktan kalkmayı bile başardı fakat bunu yapmak bir işine yaramadı.

Geminin kapağı bir devin ayakları altında ezilen plastik bir şişe gibi ses çıkardı, sonra ortadan kayboldu. Aslında, önce yok olmuş gibi göründü. Büyük bir güçle geriye savruldu ve göğe fırlatıldı. Hatta San Marco Piazza'nın çan kulelerinden birinin tepesindeki inşaat iskelesinin üzerine düştü. Bu durum şehirde büyük şaşkınlık yarattı, özellikle de beline bağlı ip kesilince otuz metre aşağıdaki kardeşinin sırtına düşen inşaat işçisi için tam bir sürprizdi. Kardeşler zaten kavgalıydı ve bu hiç iyi olmadı.

Geminin içine hemen su doldu fakat boşlukların büyük bir kısmını beş amorfrobot kapladı. Güverteye aktılar, hedeflerini seçerken vızıldadılar. Her şey bir saniye içerisinde bitti. Robotlar seçtikleri kişinin üzerine atladı, kurbanı hemen jelin içine aldı, baloncuğu Akdeniz'in mavi sularına çıkardı.

Suyun derinliklerindeki bir peri mekiğine doğru götürülürken her bir mahkûm neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Artemis robotlar tarafından kaçırılmanın kendi beynindeki zihin-perdesiyle savaşmasına ne kadar çok benzediğini düşündü.

Holly robotun karnında silahının işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

Juliet, Kâhya'yı gözden kaçırmamaya çalıştı. Kardeşini gördüğü sürece kendisini güvende hissediyordu.

Kâhya bir süre çırpındı ama kısa süre içerisinde boşa kürek çektiğini anladı, bu yüzden sakinleşti ve enerjisini uygun zamanda patlamaya sakladı.

Mulch da patlamayı düşünüyordu. Belki robottan kaçamazdı ama bu jölemsi şeyi kendisini içine aldığına pişman edebilirdi. Cüce dizlerini karnına çekti ve bağırsaklarındaki gazı serbest bırakmaya hazırlandı. Ya gazın basıncıyla baloncuğu delecek ya da dünyanın en büyük lav lambasının içine hapsolacaktı.

Turnball Root güzel vakit geçiriyordu. Aslında eşi Leonor arzu ettiği gibi olsaydı harika vakit geçiriyor olabilirdi fakat Leonor'u eski haline getirse bile kendisinin göründüğü gibi değerleri olan bir devrimci olmadığını anlarsa Leonor'u kaybedebilirdi. Leonor'un ahlaki değerleri yüksekti ve kendisini sonsuza kadar genç tutmak için bir şeytan cadıyı tutsak ederse kesinlikle bu durumdan hoşlanmazdı. Turnball parmağındaki rüne baktı. Leonor'u oltaya getiren spiralleri ve karakterleri inceledi fakat büyünün

gücü gitgide azalıyordu. Büyü olmazsa karısı onu terk eder miydi? Belki. Muhtemelen.

Turnball belki de rünler konusunda dünyanın en büyük uzmanıydı. Başlangıç için sadece minik bir kıvılcım ve sonrasında gücün aktif olması için sadece semboller istedikleri için işine çok geliyorlardı. Farklı insanlar rünlerle kontrole farklı tepkiler veriyordu. Bazıları uzun yıllar rünlerle kontrol edilebilirken, bazıları kara büyüyü reddediyor ve deliriyordu. Leonor ideal bir kurbandı çünkü sevdiği erkeğin söylediği her şeye inanmak istiyordu.

Turnball modifiye edilmiş lazeriyle kimi arzu ederse tutsak edebilirdi. Onun hakkında ne hissettikleri önemli değildi. Tek bir büyü kıvılcımına bile ihtiyacı yoktu.

Tıpkı yeni tutsakları gibi. Şimdi elinde çok farklı niteliklere sahip bir ekip vardı. Genç bir dahinin ne zaman işe yarayacağını kimse bilemezdi, veya teknik konularda uzman bir *sentor*'un, ayrıca küçük şeytan ikisine de güveniyordu. Bu ikisi ve şeytanla, isterse kendi devletini bile kurabilirdi.

Turnball, *evet çok iyi vakit geçiriyorum*, diye düşündü. *Fakat yakında daha harika vakit geçireceğim. İçlerinden birini öldürebilirim. Veya ikisini.*

Amorfrobotlar gemiye hava kilidinden girmiş ve birleşerek tek bir hücreye dönüşmüştü. Aslında, Mulch Diggums'u barındıran robot birleşmeden ayrı tutulmuştu çünkü diğer robotlar jelin içindeki gazların kimyasal bileşenini çözememiş, ayrıca Mulch Diggums'un görünümünden hiç hoşlanmamışlardı. Bu yüzden Mulch'un robotu

diğerleriyle birleşmeye çalışınca reddedilmişti, şimdi bir köşede tek başına duruyordu.

Turnball Root köprünün spiral merdivenlerini inerken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Unix'e, "Şuraya bak," dedi. Unix asık suratla yanında dikiliyordu. "En iyi peri ve insan zihinleri tek bir hücrede bir araya toplanmış."

Tutsaklar şimdi jölenin içinde dikiliyor, sığ nefesler alıp uykulu yüzücüler gibi hareket etmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Turnball, "Yardım isteme zahmetine girmeyin yoksa sizi vurmak zorunda kalırım," dedi. "Telefonlarınızı ve silahlarınızı devre dışı bırakıyorum." Parıldayan yüzeye doğru eğildi. "İşte Julius'un küçük köpeklerinden bir tanesi. Biz bunu zaten vurmamış mıydık, Unix?"

Unix'in çenesi hafif bir sırıtmayla gerildi fakat daha iyi biri gibi görünmesine sebep olmadı.

"Ve büyük Foaly. Peri halkının kurtarıcısı. Artık değil, benim küçük midillim. Yakında benim kölem olacaksın ve bu çok hoşuna gidecek." Turnball parmaklarını havada salladı ve herkes uçlarındaki rünleri gördü.

Turnball, "Bakalım burada ne var?" diye sordu. Kâhya'ların önünde durdu. "Çılgın Ayı ve Yeşimtaşı Prenses. Sizi bir kez kaçırdım, aynı hatayı bir daha yapmam."

Mulch, "Ya ben?" demeye çalıştı. Robot, titreşimleri sese dönüştürdü.

"Sana ne olmuş?"

"Benim için bir şey söylemeyecek misin? Ben de tehlikeliyim."

Turnball bir kahkaha attı fakat üst katta uyuyan Leonor'u uyandırmak istemediği için sesini fazla yükseltmedi. "Seni sevdim, cüce. Fakat benim işime yaramayacağın için seni öldürmek zorundayım, tabii eğer hayatına soytarı olarak devam etmek istiyorsan sen bilirsin. Şişko ve kötü kokulu bir soytarı. Senin kötü koktuğunu varsayıyorum. Öyle gibi görünüyorsun."

Turnball, Artemis'in yanma gitti. "Ve tabii ki, Artemis Fowl. Eski suç dehası ve yeni deli. Saplantı nasıl gidiyor, Artemis? Galiba kötü bir numaran var. Neydi, beş mi? Dört?" Artemis, Turnball doğru tahminde bulununca irkildi. "O zaman dört. Atlantis Saplantın olduğunu nereden mi biliyorum? Arkadaşın Foaly'ye sorman lazım. Senin videolarına onun sayesinde eriştim."

Artemis paranoyalarından bazılarının gerçek olmasına şaşırmadı.

Turnball savaş öncesi büyük bir konuşma yapmaya hazırlanan bir komutan gibi tutsakların önünde yürüdü. "Hepinizin gelmesine çok sevindim, çok sevindim. Çünkü benim işime yarayacaksınız. Eşim çok yaşlı ve onu kurtarıp gençleştirmek için çok güçlü bir büyücüye ihtiyacım var."

Artemis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neler olduğunu hemen anladı. Bunların hepsi No1'i Haven'dan çıkarmak içindi.

"Arkadaşınız Bir Numara, Nostremius'taki yaralılarla ilgileniyor olacak ve biz de hasta kılığında oraya gidece-

ğiz. Benim süper hiper lazerimle onu alacağız fakat ben onu kölem yapana kadar belki bazen sağa sola fırlatılan büyülerle karşılaşabiliriz. Ama şimdi, bana onu dünya üzerindeki en iyi dostlarından biri olan Holly Short getirecek."

Turnball, Unix'e döndü. "Robota söyle Holly'yi tükürsün."

Unix bilgisayarın başına geçti ve üç boyutlu robotu ekrana getirdi. Parmağını oynatarak Holly'yi jelden çekip çıkardı. Robot da hemen aynısını yaptı. Holly kendisini bir yaratığın midesinden soğuk metal zemine kusulmuş gibi hissetti. Ciğerleri saf havaya yeniden alışmaya çalışırken yerden kalkamadı. Gözlerini açınca tepesinde dikilen ve sırıtan Turnball'ı gördü.

Turnball, "Zaman geçtikçe senin hakkında daha çok şey hatırlıyorum," dedi. Siyah botuyla peri kızının kaburgalarına bir tekme attı. "Beni hapishaneye koyduğunu hatırlıyorum. Ama boş ver. Artık benim için bir iyilik yaparak bana olan borcunu ödeyebilirsin."

Holly güverteye biraz jel kustu. "Hiç sanmıyorum, Turnball."

Turnball bir tekme daha savurdu. "Bana rütbemle hitap et."

Holly dişlerini sıktı. "Hiç sanmıyorum."

Turnball, "Ben sanıyorum," dedi. Botuyla peri kızının boğazına bastı. Cebinden kalem fenere benzeyen bir şey çıkardı.

"Bir kalem fenere benziyor, değil mi?"

Holly cevap vermedi, ince silindirin göründüğünden daha uğursuz bir şey olduğunu düşündü.

"Evet, biraz daha fazlası var. Rün kara büyülerinin benim özel ilgi alanım olduğunu anlamışsındır. Yasadışı, evet ama benim yaptığım her şey yasadışı, o yüzden neden şimdi endişeleneyim? Bu lazerle köle etmek istediğim kişinin derisine bir rün yakabilirim. Büyüye bile gerek yok. Bende de aynı ründen olduğu sürece kölem olursun."

Turnball parmaklarından birini gösterdi. Üzerinde hâlâ Vishby'nin rünü vardı, Vishby artık öldüğü için büyüyü Holly'ye transfer edebilirdi. "Ve tahmin et tatlım ne oldu? Az önce organizasyonumda bir kişilik yer açıldı."

Root lazeri çalıştırdı, cihaz önce vınladı, sonra ucu kırmızıya döndü. Turnball silindiri Holly'nin boynuna bastırdı ve rünü aktif hale getirdi.

Holly kara büyünün etkisiyle iki büklüm oldu ve çığlık attı.

Turnball, "Göründüğü kadar nazik değildir," dedi. Peri kızının üzerine kusmaması için geri çekildi.

Holly bir dakika boyunca kıvrandı. İnanılmaz hızlı nefes alıp veriyor, gözkapakları titreşiyordu.

Turnball parmağındaki kan rününü yaladı.

"Şimdi, Bayan Short, gidip küçük şeytanı kaçıralım mı?"

Holly ayağa kalktı, kolları yanlarındaydı, gözleri odaksızdı.

"Evet, Yüzbaşı," dedi.

Turnball peri kızının sırtına vurdu. "İşte böyle, Short. Seçim şansın olmayınca kendini daha özgür hissetmiyor

musun? Sen sadece dediğimi yap, hiçbiri senin hatan olmayacak."

"Evet, Yüzbaşı, kendimi çok özgür hissediyorum."

Turnball kıza bir Neutrino verdi. "Yoluna çıkan olursa öldürmekten çekinme."

Holly uzman bir biçimde batarya kısmını kontrol etti. "Yoluma kim çıkarsa öldüreceğim."

Turnball, "Bu lazeri sevdim," dedi. Rün kalemini elinde çevirdi. "Birine daha yapalım. Robota söyle Fowl'u dışarıya çıkarsın, Unix. Dâhi bir köpeğimin olması çok hoşuma gidecek."

Unix parmağını dokunmatik ekranın üzerinde gezdirdi ve Artemis Fowl nefes nefese yere düştü.

SUALTI ARAŞTIRMA GEMİSİ, NOSTREMIUS, ATLANTİS ÇUKURU

Kendisine No1 diyen genç şeytan Bir Numara çok üzgündü. Hassas biriydi, gerçi gri zırhlı derisine ve yumrulu omuzlarının arasından fırlamış gibi duran büyük kafasına bakınca kimse böyle olduğunu düşünmezdi. Fakat Bir Numara başkalarının acısını içinde hissederdi. Ve bu yeteneği, hocasına göre, kusursuz bir cadı olmasını sağlıyordu.

Bugün peri dünyasında çok acı vardı. Mars mekiği İzlanda'da felakete sebep olmuş, ardından Atlantis Çukuru'nda son zamanların en büyük felaketi yaşanmıştı. İnsanlar için bu ölçekte felaketler ana haber bültenlerinde

yer almak için yeterli olmayabilirdi fakat peri halkının sayısı çok fazla değildi ve aynı gün içerisinde bir uzay mekiğinin ardı ardına felaketlere sebep olması korkunç bir şeydi. En azından Atlantis boşaltılarak daha büyük bir felaketin önüne geçilmişti.

No1'in İzlanda'da kaybettiği arkadaşları için yas tutacak vakti bile olmamıştı. LEP kendisine Holly, Foaly ve Artemis'in hayatta olduğunu söylemişti. Komutan Bela Kelp ondan Nostremius hastanesine gitmesini ve mekiğin şok dalgalarında yaralananlara yardım etmesini istemişti. Küçük şeytan bu teklifi hemen kabul etmiş, güçlerini başkalarına yardım etmek için kullanarak kısa süreliğine de olsa kafasını dağıtabileceğini düşünmüştü. Yeni gelen haberlere göre Holly'nin kaçış kozası denizde kaybolmuştu ve peri kızından haber alınamıyordu. Bu kadarını özümsemek çok zordu: Ölü, yaşıyor, tekrar ölü. Holly'nin vücudunda biraz büyü gücü olsa peri kızının varlığını hissedebilirdi fakat hiçbir şey hissetmiyordu.

No1 son birkaç saattir yaralıları iyileştiriyordu. Kemikleri kaynatmış, yarıkları kapatmış, iç organları tamir etmiş, ciğerleri tuzlu sudan arındırmış, psikolojisi bozulanları sakinleştirmiş, bazılarının zihinlerinden son yaşananları silmek zorunda kalmıştı. Bir cadı olarak görev yapmaya başladığından beri kendisini ilk kez tükenmiş hissediyordu. Fakat hastaneyi şimdi terk edemezdi çünkü hoparlörlerden yeni bir ambulansın geldiği haber verilmişti.

Yorgunlukla, *Uyumam lazım*, diye düşündü. ***Ama rüya***

görmemeliyim. Sadece Holly'yi görürüm. Gittiğine inanamıyorum.

Bir şey son anda kafasını kaldırmasına ve karantina kapılarından kendisine doğru gelen Holly Short'a bakmasına sebep oldu. Bu, çok beklenmedik bir sahne olmasına rağmen No1 çok şaşırmamıştı.

Holly çok garip hareket ediyor. Sanki suyun altında yürüyor.

No1 önündeki yaralının kemiğini kaynattı, temizliği hemşireye bıraktı. Güvenlik kapısına doğru yürüdü, Holly retina taramasından geçiyordu. Bilgisayar LEP yüzbaşısını tanıdı ve kapı pnömatik bir tıslamayla açıldı.

No1, Holly'nin içeriye girmemesi için dışarıya çıktı.

"Bölgeyi mikroplardan arındırmamız lazım," dedi. Ölümden geri dönen arkadaşına ilk söylediği sözler bunlar olduğu için üzgündü. "Sen toksik bir çöp tenekesinden çıkmışa benziyorsun." Sonra arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. "Ve toksik atık gibi kokuyorsun ama hayattasın. Tanrı'ya şükür. Söylesene, Foaly yaşıyor mu? Lütfen yaşadığını söyle. Ve Artemis? Hepinizin ortadan kaybolduğunu duyunca çok üzüldüm."

Holly şeytanla göz göze gelmedi. "Artemis hasta. Benimle gelmen gerek."

No1 hemen heyecanlandı, ruh hali bir çocuğunki gibi hemen değişti. "Artemis hasta mı? Ah, hayır. Onu buraya getir, hemen ilgilenelim."

Holly geldiği tarafa döndü. "Hayır. Yerinden kıpırdayamıyor. Benimle gelmen gerek."

No1 hiç tereddüt etmeden arkadaşının peşinden koştu.

"Kırık bir kemik mi? Artemis yerinden kıpırdayamıyor mu? Foaly iyi mi? Siz nereye gittiniz?"

Küçük şeytan sorularına cevap alamadı. Tek yapabildiği, yaralıların ve koridora çıkarılan yatakların arasından geçen Holly'yi takip etmek oldu. Burun deliklerini dezenfektan kokusu yakıyor, yaralıların çığlıkları kalbini sızlatıyordu.

Artemis'i hemen iyileştirmeliyim. Belki bir dakika dinlenir, sonra hemen buraya geri dönerim.

No1 iyi niyetliydi ve Holly'nin kendinde olup olmadığını kontrol etmek bir an için bile aklından geçmedi. En yakın arkadaşlarından birinin onu bir ömür sürecek bir köleliğe doğru götürdüğü aklına gelmezdi.

Turnball çalıntı ambulans mekiğinde Leonor'un yatağının başında oturuyor, uyuyan eşinin elini tutuyordu. Son dakikada planı değiştirdiği için kendini biraz garip hissediyordu. Tam bir şövalyeydi, adrenalinle dolunca gençliğini hatırladı.

Uyuyan Leonor'a, "Ben hapishaneye girmeden önce her şey çok güzeldi," dedi. "LEP'te yüzbaşıydım ve aynı zamanda yeraltı dünyasını yönetiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben gelmeden önce yeraltı dünyası diye bir şey de yoktu. Sabah aslında beni yakalamak için uğraşan memurlara brifing veriyor, akşam *goblin* çeteleriyle karaborsa anlaşmalar yapıyordum." Turnball gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Güzel günlerdi."

Leonor tepki vermedi, Turnball küçük şeytan sevgilisi-

ni gençleştirene kadar biraz daha sakinleştirici vermenin iyi olacağını düşündü. Kadının sürekli ölümden bahsetmesinden üzerindeki kontrolünün azaldığını biliyordu, Leonor yeni bir rüne dayanacak kadar güçlü değildi.

Uyu, tatlım. Uyu. Yakında her şey eskisi gibi olacak.

Yüzbaşı Short şeytanı getirir getirmez. Ya getirmezse? O zaman Nostremius'a girip şeytanı zorla almaları gerekiyordu. Belki birkaç adamını kaybederdi ama adamları yüzbaşının eşi için ölmekten gurur duyardı.

Bir kat aşağıda Bobb Ragby nöbetteydi. Kendisi yıllar boyunca gardiyanların hakaretlerine maruz kaldığından, şimdi böyle bir görev ona verildiği için çok mutluydu. Bobb'un jöleye bulanmış mahkûmlarının eskiden kendisine hakaretler yağdıranlar olmaması önemli değildi. İşlenmiş yiyecekler yüzünden tuvalette geçirdiği uzun saatlerde kendi kafasının içinde oynadığı *en azılı cüce suçlu* yarışmasında kendine rakip olarak gördüğü Mulch Diggums'la dalga geçmek çok hoşuna gidiyordu.

Turnball amorfrobotları güvenlik için birbirinden ayırmasını emretmişti ve şimdi bir tanesi dev bir yumurta kesesi gibi bir köşede duruyordu.

Turnball, *Yerinden kıpırdayan olursa şok copunu arzu ettiğin gibi kullanabilirsin*, demişti. *Jölenin içinden çıkmaya çalışan olursa her şeyi videoya kaydet ki sonra izleyip gülebilelim.*

Ragby ilk provokasyonda, belki de bunu bile beklemeden, şok copunu kullanmaya hazırdı.

"Hey Diggums, neden jölenin bir kısmını yemeye çalışmıyorsun, böylece sana elektrik vermek için bahanem olur."

Mulch konuşarak enerjisini boşa harcamadı; sadece dişlerini göstermekle yetindi.

Ragby, "Dişler?" diye sordu. "Çok büyük değiller. Sana baktıkça Sarhoş Papağan'da senin hakkında anlatılanların uydurma olduğunu düşünüyorum. Sen gözüme bir hırsız gibi görünmüyorsun. Bence sen bir düzenbazsın. Sahtekâr, sadece hikâyeler anlatan bir yalancısın."

Mulch bir elini ağzına götürdü. Esner gibi yaptı.

Artemis hırpalanan kişiliğinden geri kalanı kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı. Ensesindeki rün, iradesini bir mengene gibi kıskaca almıştı, şimdi düşünebiliyor ve konuşabiliyordu, bu basit fonksiyonları yerine getirmesinin sebebi Turnball'ın henüz kendisine belirgin komutlar vermemiş olmasıydı. Emirleri alınca, karşı koyamayacak kadar güçsüz olacaktı.

Turnball, Artemis Fowl'a istediği her şeyi yaptırabilecek, diye düşündü.

Bulanık jelin içinden Ragby'nin Mulch'la dalga geçtiğini görüyor, tartışmaya katılmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordu.

Jelin içinde konuşmak, dişleri sıkarak sözcükleri ağızdan çıkarmayı gerektirdiği için zor bir işti. Bu sayede jelin ağzına dolmasına engel oluyor ama gırtlağındaki titreşimleri aktarabiliyordu.

"Merhaba, Bay Ragby," dedi. Amorfrobot bir jel hoparlör çıkardı ve titreşimleri sözcüklere dönüştürdü.

Ragby, "Hey, şuna bakın," dedi. "Köle konuştu. Ne istiyorsun, Çamur Çocuk? Yoksa biraz elektrik mi istiyorsun?"

Artemis, Ragby'yle entelektüel bir sAhbetin mümkün olmadığına karar verdi ve doğrudan hakaret etmeye başladı.

"Senin banyo yapmanı istiyorum, cüce. Çok pis kokuyorsun."

Ragby bu değişimden memnun oldu. "Vay canına. Yetişkinlerin birbirine hakaret etmesi gibi bir şey. Korumanın senin yanında olamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Kâhya'nın gözlerinden lazer çıkarmak gibi bir yeteneği olsaydı, Bobb Ragby'nin kafatasında minik delikler açılırdı.

Kâhya, *Ne yapmaya çalışıyorsun Artemis*, diye düşündü. *Hakaret etmek senin tarzın değildir.*

Artemis, "Seninle başa çıkmak için bir korumaya ihtiyacım yok, Ragby," dedi. "Bir kova su ve bir fırça yeterli."

Ragby, "Çok komik," dedi. Fakat artık az önceki kadar neşeli değildi.

"Belki de mikroplarını yok etmek için biraz dezenfektan."

Ragby, "Bende mantar var," dedi. "Ciddi bir hastalıktır ve senin bu konuyu açman çok acı yaralayıcı."

Artemis, "Aaaah," dedi. "Büyük ve sert cüce acı mı çekiyor?"

Ragby daha fazla dayanamadı. "Senin kadar acı çekmiyorum," dedi. Robota jelin içine elektrik vermesini söyledi.

Artemis beyaz yıldırımların saldırısına uğradı. Bir kuklacının kontrolündeki kukla gibi dans etti, sonra kendini bıraktı, jelin içinde kendinden geçti.

Ragby bir kahkaha attı. "Hâlâ eğleniyor musun, Çamur Çocuk?"

Kâhya kükredi, robot bu sesi hoparlörlerden metalik bir mırıltı olarak çıkarmamış olsaydı ürkütücü olabilirdi. Sonra Kâhya içinde bulunduğu jel duvarı itmeye başladı. Bir yerden güç alamadığı için herhangi bir etkiye sebep olması imkânsızdı ama bir şekilde jöleyi yaymayı başardı, robot gıdıklanıyormuş gibi sesler çıkardı.

Ragby, "Siz çok komiksiniz," dedi. Birkaç dakika boyunca Kâhya'nın kendini yormasına izin verdi, sonra sıkıldı ve korumaya da elektrik verdi. Büyük adam kendinden geçmedi ama biraz olsun sakinleşti.

"İki etti," dedi. "Sırada kim var?"

Mulch, "Ben," dedi. "Ben varım."

Bobb Ragby arkasına dönünce Mulch Diggums'un bacaklarını karnına çektiğini ve arkasını kendisine döndüğünü gördü. Arkasını kapatan herhangi bir şey yoktu, bir başka deyişle belden aşağısı çıplaktı ve amacı belliydi.

Ragby, bir cüce ve *Rüzgârın Estiği Yer* dergisinin üyelerinden biri olarak, ne olacağını anladı.

"Olamaz," dedi. Diggums'a şok verebilirdi fakat böylesi bir eğlenceyi kaçırmak istemiyordu. İşler çığırından çıkarsa düğmeye basabilirdi fakat şimdilik izlemek daha eğlenceliydi. Yüzbaşı daha sonra izlemek ister diye son anda video kayıt düğmesine basmayı akıl etti.

"Devam et, Diggums. Gerçekten dışarı çıkmayı başarırsan ben de sana benimkini göstereceğim."

Mulch cevap vermedi, Bobb Ragby'ye tehditler yağdı-

rarak enerjisini boşa harcamak istemiyordu, jelin içinde nefes almak bile zaten yeterince zordu. Bunun yerine bacaklarını sıkıca kavradı, içindeki gaza odaklandı, bağırsakları uzun bir balon gibi şişti.

Ragby, "Devam et, Mulch!" dedi. "Halkını gururlandır. Biliyorsun, bu görüntüler beş dakika sonra internete düşecek."

Dışarıya çıkan ilk baloncuk kavun büyüklüğündeydi. Bu büyük balonlar, şişelerin ağzının mantarlarla kapatıldığı dönemlerde, tünel cüceleri arasında mantar olarak bilinirdi. Esas gazın dışarıya çıkması için önce mantardan kurtulmak gerekti.

Bobb Ragby, "Büyük bir mantar," diye itiraf etti.

Mantarı dışarıya çıkardıktan sonra Mulch jelin içerisinde küçük patlamalar halinde gazı serbest bıraktı, gazın basıncı robotun jölesi tarafından emildi.

Bobb, "Bu kadar mı?" diye sordu. Doğruyu söylemek gerekirse hayal kırıklığına uğramıştı. "Hepsi bu mu?"

Mulch'un sahip olduğu gazın hepsi bu değildi. Ardından yüz salınım daha geldi, bazıları küreydi, bazıları elipsti, Ragby bir küp gördüğüne yemin edebilirdi.

"Şimdi hava atmaya başladın!" dedi.

Farklı büyüklük ve şekillerde gaz çıkmaya devam etti. Bazıları şeffaftı, bazıları şüphe uyandıracak biçimde opaktı, bazı gaz baloncukları jöleye değince çatırdıyordu.

Robot huzursuzca cıvıldadı, spektrometresi gazın bileşenlerini analiz etmeye çalışırken metal donanımın kalbi turuncu bir renge büründü.

Bobb, "Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim," dedi. Parmağı şok copunun üzerindeydi.

Baloncuklar çıkmaya devam etti, amorfrobot normal büyüklüğünün iki katına çıktı. Cıvıltıları oktav artırdı ve sonunda ambulans sirenine benzer bir tona büründü, ardından insanların ve perilerin duyamayacağı ultrasonik dalgaboyuna çıktı.

Bobb, *çığlıklar durdu*, diye düşündü. Demek ki tehlike sona erdi.

Daha kötü yanılamazdı.

Mulch şimdi sanal olarak baloncukların içinde görünmezdi, kavisli yüzeylerin ardındaki görüntüsü eğiliyor ve bükülüyordu. Yeni baloncuklar açığa çıktı. Mulch artık fizik kurallarını inkâr edercesine içerisine taşıyabileceğinden daha fazla sayıda insan alan bir araba gibiydi. Amorfrobot sınırlarını zorluyordu ve yüzeyi basınçla gerildi. Olduğu yerde zıplamaya başladı, gizemli dumansı bir gaz salıyordu.

Bobb Ragby, "Pekâlâ, Mulch, bu çok eğlenceliydi," dedi. İsteksizce copun düğmesine bastı, yapabileceği en kötü şey buydu. Amorfrobot emre itaat etmedi fakat Ragby kararlıydı, düğmeye ardı ardına bastı. Sonunda metalik kalbin ortasında tanıdık kıvılcımlar çatırdadı.

En kötü kimya öğrencisi bile Ragby'ye gizemli gazların yanında kıvılcım çakmamayı öğütlerdi.

Ne yazık ki, Ragby hiç kimya öğrencileriyle bir arada bulunmamıştı ve Mulch Diggums'un çıkardığı gaz tutuşunca çok şaşırdı. Baloncuklar zincirleme bir reaksiyon

başlatarak ardı ardına patladı. Robot genişledi ve yarıldı, yüzeyinden jel sızdı. Yerden tavana sekti, sonra duvarlar arasında gidip geldi, dev bir lastik gibi Ragby'nin üzerinden geçti. Foaly'nin tasarım standartlarına göre amorfrobotlar bunun gibi sıradışı koşullar altında bile bütünlüğünü korurdu. Tutuşmamış kısımlardaki jeli aldı ve hasar görmüş kısımlarına aktardı.

Ragby sırtüstü yerde yatarken robot bir köşeye çekildi, titriyor ve sarsılıyordu. Bu gibi durumlarda Turnball'm devre dışı bırakmayı unuttuğu kendini koruma moduna geçmesi gerekiyordu. İçine aldığı örnekler amorfrobot için tehlikeli ise robotun söz konusu canlıyı hemen serbest bırakması gerekiyordu. Kötü kokulu cüce de kesinlikle tehlikeliydi, bu yüzden hasar görmüş amorfrobot içindeki cüceyi dışarıya fırlattı.

Mulch Diggums, "Keşke bu kadar çok yemek yemeseydim," dedi. Kendinden geçti.

Bobb Ragby kendine gelen ilk cüce oldu.

Ragby, "Bu çok eğlenceliydi," dedi. Bir parça yanmış jöle tükürdü. "Dışarıya çıktın, çıkmasaydın şaşırırdım, sanırım şimdi arkasını gösterme sırası bende."

Ragby pantolonunu indirdi ve arkasını Mulch Diggums'un yüzüne doğrulttu ama bir tepki almadı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. "Beni uyarmadın diyemezsin."

Arkasından bir ses, "İşte," dedi. "Şimdi bir tekmeyi hak ettin."

Ragby son anda başını yana çevirince üzerine doğru

gelen devasa botu gördü, gözüne kocaman bir kafa ilişti, tam olarak odaklanamasa da kafanın Kâhya isimli insana ait olduğunu hemen anladı.

Mulch aslında amorfrobotun karnından çıkabileceğini düşünmüyordu, sadece Foaly dâhice bir plan yapana kadar Bobb Ragby'nin dikkatini dağıtmak istemişti.

Ve gerçekten de planladığı gibi olmuştu. Ragby robotun içindeki cücenin gaz salınımlarıyla ilgilenirken Foaly, Artemis'in enkazdan getirdiği robot kalbini kendisini içine hapseden robotunkiyle senkronize etmekle meşguldü. Laboratuvarında olsa bağlantıyı kurması ve çalıntı kürenin komutlarını devre dışı bırakması on saniyesini alırdı, fakat bir amorfrobotun içindeyken *sentor*'un bütün bunları yapması yarım dakika sürdü. Ekranda yeşil ışık belirir belirmez Foaly diğer robotlarla da bağlantıya geçti ve hepsine erime emri verdi.

Yarım saniye sonra Juliet ve Foaly gözyaşları içerisinde yere yığıldı, nefes boruları jöleyle dolmuştu. Artemis yerinden kıpırdamıyordu, hâlâ baygındı.

Kâhya ayakları üzerine kondu, tükürdü ve saldırıya geçti.

Zavallı Bobb Ragby'nin kendisini savunacak zamanı olmadı. Kâhya sadece bir tekme savurdu ve cüce havada uçarak metal banklardan birine çarptı. Çocuksu bir iniltiyle kendinden geçti.

Kâhya hemen Artemis'in yanına gitti ve nabzını kontrol etti.

Juliet, "Artemis'in kalbi ne durumda?" diye sordu. Gidip Mulch'u kontrol etti.

Kâhya, "Kalbi atıyor," dedi. "Şimdilik sadece bu kadarını söyleyebilirim. Onu hemen hastaneye götürmemiz lazım. Mulch'u da."

Cüce, bira ve patates cipsleriyle ilgili bir şey mırıldandı ve öksürdü.

"Bira ve patates cipsi mi?" Juliet kardeşine baktı. "Mulch kendinde olabilir veya olmayabilir, söylemesi çok zor."

Kâhya, Bobb Ragby'nin silahını belinden aldı ve cüceyi Foaly'nin sırtına vurdu.

"Pekâlâ. İşte planımız. Artemis ve Mulch'u Nostremius'a götüreceğiz, sonra gerekirse ben Holly'yi etkisiz hale getiririm."

Juliet kardeşine baktı. "Ama Foaly..."

Kâhya, "Kıpırdayın," dedi. "Hemen gidin. Bu konuda tartışmak istemiyorum."

"Pekâlâ, beş dakika içerisinde yanımıza gelmezsen senin yanına geleceğim."

Kâhya, "Bu çok iyi olur," dedi. Mulch'u ve baygın Artemis'i de Foaly'nin sırtına vurdu. "Gelirken yanında LEP askerleri de getirirsen çok iyi olur."

Foaly, "Hastanede LEP askerleri mi?" diye sordu. Sırtındaki kokuyu duymamaya çalıştı. "Şansımız yaver giderse."

Mulch dilini uzattı ve *sentor*'un boynuna koydu. "Mmm," dedi. "At. Lezzetli."

Foaly, "Gidelim," dedi. "Hemen şimdi gidelim."

Ambulans, tepelerindeki dev hastaneyle karşılaştırılacak olursa küçük bir gemiydi. Küçük taşıtın iki katı vardı: Hastaların kaldığı odayla hücre alt kattaydı, spiral merdivenle çıkılan üst katta ise küçük bir kabin, depo ve geridönüşüm için kullanılan odacıklar ve içine hapsedildikleri oda vardı. Kâhya ve diğerleri, Nostremius'la bağlantı köprüsü alt katta olduğu için şanslıydı.

Ching Mayle köprünün başında Holly'nin şeytan cadıyla geri dönmesini bekliyordu.

Juliet, "Lütfen," diye fısıldadı. Gözlerini *goblin*'in üzerine odakladı. "İzin ver."

Kâhya, Foaly'nin sırtındaki Artemis ve Holly'yi tutuyordu. "Keyfine bak," dedi. "*Goblin* senindir."

Bir güreşçi olduğu için, Juliet doğrudan *goblin*'in üzerine koşup yaratığı bayıltamazdı, işin içine biraz drama eklemesi gerekiyordu.

Çığlıklar atarak koridorda koştu. "Yardım edin, Bay *Goblin*. Beni kurtarın."

Ching parmaklarını kafatasındaki deliklerin içinden çıkardı, yaraları hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti.

"Uh... Seni neden kurtarayım?"

Juliet havayı kokladı. "Gemiyi terk etmemize engel olan *goblin*'den bizi kurtarın."

Mayle silahına uzandı. "Nerede?"

"Büyük çirkin bir yaratık, kafasında minik delikler var."

Ching gözlerini yaladı. "Minik delikler mi? Hey, bir dakika..."

Juliet, "Sonunda," dedi. Biz buz dansçısı gibi havada döndü, kendine özel imzası olan yeşimtaşı halkayla Ching Mayle'ye vurdu. *Goblin* geçiş köprüsüne yuvarlandı, yerden kalkamadı. Juliet yaratığın silahını aldı.

"Biri daha gitti," dedi.

Kâhya, "Kafasına bir yumruk atsan olmaz mıydı?" diye sordu. Foaly'yi kardeşinin yanından geçirdi. "Huu huu. Yardım edin, ben bir kızım. Sen nasıl bir kadınsın?"

Juliet, "Çok zeki bir yaratıktı," dedi. "Ateş edecek vakti bile olmadı."

Kâhya etkilenmemişti. "Eli silahında değildi. Bir dahaki sefere doğrudan suratına bir yumruk at. Üzerine bir ateş topu fırlatmadığı için şanslısın."

Foaly, "Ah, hayır," dedi. Üzerine dezenfektan sıkılmış ipten perdeyi kenara itti ve koridora adım attı. "Buraya ateşle yaklaşılmaz. İçinde oksijen-helyum karışımı olan basınçlı bir tüp var. Tek bir kıvılcım çıkarsa önce havaya uçarız, sonra tüp delinir ve okyanus suyu içeriye dolar."

Teker teker koridora adım attılar. İnanılmaz bir teknolojiydi. Süper sert plastikten yapılmış şeffaf iki katman sekizgen tellerle desteklenmişti. Yol boyunca hava pompaları vınlıyor ve ışık küreleri derin deniz yaratıklarının ilgisini çekiyordu. Buna Artemis'in dev mürekkepbalığı da dahildi, uzun koridora uzantılarını dolamış gagasıyla telleri kemiriyordu. Dişli vantuzları tüpün üzerini çiziyor, plastiğin üzerinden şeritler sıyırıyordu.

Foaly kendine güvenerek "Endişelenmeyin," dedi. "Yaratık içeriye giremez. Binlerce stres testi yaptık."

Juliet, "Gerçek bir dev mürekkepbalığıyla mı?" diye sordu. Endişeliydi.

Foaly, "Hayır," dedi.

"Sadece bilgisayar testleri mi?"

Foaly, "Tabii ki, hayır," dedi. Bunu hakaret olarak algıladı. "Normal boyutlarda bir mürekkepbalığı ve tüpün küçük bir modeliyle çalıştık. Cüce asistanlarımdan birinin canı kalamar isteyene kadar her şey yolunda gitti."

Juliet ürperdi. "Bu dev mürekkepbalığı tüylerimi diken diken ediyor."

Foaly, "Kiminkini etmiyor ki?" diye sordu. Hızlı adımlarla koridorda yürüdü.

Elli metrelik geçidin iki ucu hafif eğimliydi. Ayakları altındaki zemin kazayla tutuşmasın diye ateşe dayanıklı bir malzemeyle kaplanmış ve koridora düzenli aralıklarla otomatik olarak devreye girecek yangın söndürme bombaları konmuştu.

Foaly yangın söndürme bombalarından birini işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse bunlar gösteriş olsun diye kondu. Burada tek bir kıvılcım çaksa mürekkepbalığı bile canlı kalmaz."

Hastaneye doğru yollarına devam ettiler, duvarlardan okyanusun soğukluğu içeri sızıyor, herkes oksijeni zenginleştirilmiş havayı soluyordu. Nostremius hastanesi tepelerindeydi, dört katlıydı, kavisli duvarlarında binlerce

parıltılı pencere vardı, kendi gemilerinden Nostremius'a geçen figürlerin gölgelerini görebiliyorlardı. Kasvetli, sürreal bir manzaraydı.

Foaly; Artemis, Mulch ve horuldayan Bobb Ragby'yi taşırken her adımında homurdanıyordu.

"Biz sırtımızda kimseyi taşımayız. At gibi görünmemiz atların mizacına sahip olduğumuz anlamına gelmez. Bu, çok küçük düşürücü."

Kâhya ve Juliet, *sentor*'u duymuyordu. Artık tehlikeli bir bölgeye adım atıyorlardı ve karşılarına çıkan düşmanı hemen etkisiz hale getirmeleri gerekiyordu, aksi halde kendilerini sulu bir mezar bekliyordu.

Foaly'nin sırtındaki Artemis inledi ve kıpırdandı. Kâhya delikanlının omzuna vurdu.

"Sen uyumaya devam et, genç adam. Artık uyanmana gerek yok."

Kâhya, Artemis'in yeteneklerine ne kadar çok saygı duysa da, mevcut durumda Artemis'in boynundaki öfkeli rünle bir işlerine yarayacağını düşünmüyordu.

Yolun üçte ikisini tamamladıkları anda Nostremius'un kapağı açıldı ve No1'le birlikte Holly açığa çıktı.

Holly'nin gözlerinde duygudan eser yoktu, sakin bir biçimde durumu değerlendirdi, sonra Neutrino'sunu eline alıp Kâhya'nın alnına nişan aldı. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa atış sahasında cansız bir hedefe ateş etmeye hazırlanıyor gibiydi.

Turnball'ın sesi Kâhya'nın arkasından geldi. "Hayır, Yüzbaşı Short. Burada ateş edemezsiniz."

Turnball, ambulansın girişinde yanında Unix'le birlikte dikiliyordu. Diğer tarafında Ark Sool vardı.

Juliet en arkadaydı. "Neşeli korsan geri döndü," dedi. "Ve neşeli geri zekâlıları da yanında getirdi. Bence silah yoksa çok avantajlı konumdayız. Yanlarına gidip canlarına okumamı ister misin?"

Kâhya iki parmağını havaya kaldırdı. *Bekle.*

Bu, koruma için kâbus bir senaryoydu: Şeffaf bir tüpün ortasındaydılar, yerin millerce altında bir taraflarında katil ruhlu kaçaklar, diğer taraflarında ise çok yetenekli ama kontrol altına alınmış bir LEP yüzbaşısı vardı.

Zavallı No1'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Holly, neler oluyor? Senin büyük maceralarından birinin ortasında mıyız? Birini kavurmamı ister misin?"

Holly hiç tepki vermeden emirleri bekledi ama Kâhya şeytanın dediklerini duymuştu. "Burada büyü yapamazsın, Bir Numara. Tek bir kıvılcım bütün platformu havaya uçurur."

No1 iç geçirdi. "Siz pikniğe veya başka bir yere gidemez misiniz? Her zaman işin içinde patlamalar olmak zorunda mı?"

Artemis yeniden inledi, sonra Mulch'un arkasından Foaly'nin sırtından indi.

Çalıntı ambulansın kapısında dikilen ve gözlerini Kâhya'dan ayırmayan Turnball, koridorda kendisine ait kartlar olduğunu hatırladı. "Ah," dedi. "Benim küçük dâhim uyanıyor. Bu oyun çok ilgi çekici olacak."

Kâhya daha küçük bir hedef olmak için yana döndü. Bu

çarpışmada silahlar yoktu ama bıçaklar olabilirdi. No1'e, "İçeri geri dön," dedi. "Git ve kapağı da arkandan kapat."

Şeytan cadı, Holly'nin omzuna hafifçe vurdu. "İçeri gireyim mi, Holly? Yapılacak en iyi şey bu mu?"

Holly cevap vermedi ama No1 arkadaşının omzuna dokununca Holly'nin zihnine bir parazit gibi çöken rünü hissetti. Rengi mordu, kötü huyluydu. Kendi zihninde, Holly'nin beynindeki rün kendisine bakıp hırladı, sivri ve zehirli dişlerini gösterdi.

No1, "Ah," dedi. Parmaklarını hemen çekti.

Büyüyü bozabilirim, diye düşündü. *Ama beyne zarar vermemek için çok hassas bir iş çıkarmam lazım ve etrafta kıvılcımlar uçuşmamalı.*

Geriye doğru yavaş bir adım attı ama Holly hemen şeytanın önünü kesti ve topuğunu kapıya dayadı. Ona bir şey olmadığı sürece kapının açılması mümkün değildi.

Turnball, "Kaçamazsın, genç Efendi Şeytan," dedi. "Senin büyü gücüne ihtiyacım var."

No1, *Büyü gücüm*, diye düşündü. *Yapabileceğim bir şey olmalı. Kıvılcım istemiyorsam düşmanı hipnotize etmeye çalışabilirim.*

Şeytan cadı, "Holly, beni dinle," dedi. Sesine büyüyü katmanlar halinde ekledi. "Gözlerime bak."

No1 hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı, Holly elinin kenarıyla şeytanın göğüs zırhıyla boynunun tam arasına sert bir darbe indirdi. Soluk borusunun üzerine gelen darbeyle nefessiz kalan No1 yere yığıldı. Ciyaklayabilmesi için bile birkaç dakika geçmesi gerekiyordu.

Turnball zalim bir kahkaha attı. "Rün, hipnotizmayı yener."

Kâhya sıradışı koşulları, soludukları patlamaya hazır gazı ve tüpün diğer tarafından kendilerine tehditkâr bakışlar atan dev mürekkepbalığını, görmemeye çalıştı. Durumu sıradan bir sokak kavgası gibi değerlendirmek istedi.

Bunun gibi durumlarla daha önce onlarca kez karşılaştım. İki taraftan sıkıştırıldık ama Juliet'le birlikte bunları ve bir düzine daha fazlasını indirebiliriz. Holly dövüşebilir ama hipnotize oldu ve bu yüzden yavaşlayacaktır. Turnball yanında sadece bir gnome ve cinle neden kendine bu kadar güveniyor?

"Hazır mısın, kardeşim?" diye sordu.

"Emri ver yeter."

"Ben Turnball ve arkadaşlarını alacağım. Sen çok fazla zarar vermeden Holly'yi etkisiz hale getirmeye çalış."

"Tamam, kardeşim."

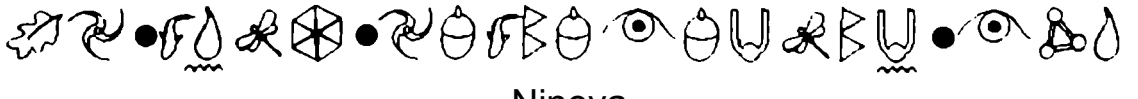
Foaly, "Ben ne yapacağım?" diye sordu. Kişnemeye benzer bir ses çıkarmamaya çalıştı.

"Artemis ve Mulch'un önüne geç. Güvende kalmalarını sağla."

Sentor, "Pekâlâ, Kâhya," dedi. Şiddet işin içine girdiği zaman kendisini tamamen çaresiz hissediyordu. "Bana güvenebilirsin."

Kâhya ve Juliet taraf değiştirdi, bu sırada kardeşler birbirinin eline değdi.

"Dikkatli ol, Holly hızlıdır."

"Sen de. Bu Turnball denen soytarıya güvenmiyorum."

Yapılan iki yorum da kısa süre sonra gerçek çıkacaktı. Ne yazık ki, Kâhya planını hayati derecede önemli bilgilerden yoksun yapmıştı. Öncelikle, Holly hipnotize edilmemişti, bir rünle kontrol ediliyordu. Hipnotize edilen kişi yavaşlarken rün ile kontrol edilenlerde böyle bir yan etki söz konusu değildi. Aslında, normalden çok daha fazla yaşam enerjisine erişebiliyorlardı. Zaten uzun süreli kölelerin çok uzun süre heyecanlanmasına izin verilememesinin sebebi buydu çünkü kendilerini enerjileriyle yakabilirlerdi. İkinci eksik bilgiyse, Turnball'ın dövüşerek hastaneye girip çıkmayı beklediği, bu yüzden de hazırlıklı olduğuydu.

Kâhya'lar birkaç saniye içerisinde yere yığıldı. Juliet doğrudan Holly'nin üzerine koştu, tehditkâr cümleler kurmadı veya abartılı güreş hareketleri yapmadı. Holly ciddi bir rakipti. Ciddi rakip yerinden hiç kıpırdamadı, kolları son âna kadar yanında sallanıyordu, sonra birden yere çömeldi, o kadar hızlıydı ki bir anlığına geride hayalet görüntüsünü bıraktı ve Juliet'in ayaklarını savurduğu tekmeyle yerden kesti. Juliet başını koridorun zeminine vurdu ve görüşü düzeldiğinde Holly'nin elinde bir Neutrino'yla göğsünde oturduğunu gördü.

Juliet, "Kıvılcım yok," dedi. "Kıvılcım yok."

Holly duygusuzca, "Kıvılcım yok," diye tekrarladı. Silahın namlusunu Juliet'in göğsüne iyice dayadı ve tetiği çekti. Juliet'in bedeni şiddetli bir biçimde sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı. Kıvılcım çıkmadı.

Koridorun diğer tarafında, Kâhya kendisine çok güvenerek öne atılmadı. Her şey göründüğü gibiyse Turnball ve peri dostlarını kısa sürede etkisiz hale getirirdi. Belki de tehditkâr bir biçimde üzerlerine yürümek bile yeterli olurdu.

Turnball biraz sinirlenmiş gibiydi ama korkmuyordu. "Bay Kâhya, büyük bir dehanın hizmetkârı olarak, benim gibi bir dehanın böyle bir âna hazırlıklı olabileceği aklına hiç gelmedi mi?"

Kâhya'nın midesine sancılar girdi. *Turnball silahlı.*

Kâhya'nın tek seçeneği Turnball silahını kullanmadan aradaki mesafeyi hemen kapamaktı. Hatta bunu neredeyse başaracaktı fakat *neredeyse,* bu gibi durumlarda dikiş yarışmasında plastik iğneler kullanmak gibi işe yaramazdı.

Turnball sırtına attığı askının ucundaki kalın silahı doğrulttu ve Kâhya'nın göğsüyle kafasına sekiz el ateş etti. Korumanın gözleri geriye doğru devrildi ama momentumuyla öne doğru savruldu, Turnball adamın altında ezilmemek için yana adım atmak zorunda kaldı. Ark Sool ve Unix çok şanslı değildi. Kâhya bir meteor gibi üzerlerine indi, ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı ve birkaç kaburga kırdı.

Turnball, "Oley!" dedi. Ne zaman İspanya'ya gitse boğa güreşlerini izlemeye giderdi. İki adamını kaybetmiş olmak umurunda değildi.

Titreşimler muhtemelen tetiği olan yangın söndürme tüplerinden birini çalıştırdı ve koridorun dört bir yanına beyaz toz saçıldı.

Turnball, "Ah, dışarıda hava çok kötü," diye şarkı söylemeye başladı. Silahını hâlâ cesur görünmeye çalışan Foaly'nin üzerine odakladı. "Silahımı sevdin mi? *Goblin* isyanı sırasında kalabalıkları kontrol etmek için tasarlandı. Tamamen kimyasal. Zolpidem tartarat bayıltıcı kurşunları var. Fazla çalışıyor, kovanları eriyebilir. Kıvılcım çıkarmaz. Bazen düşük teknoloji de işe yarar."

Artemis suyun dibinden yüzeye çıkmış gibi birden nefes aldı.

"Ah, benim dâhim uyanıyor. Ayağa kalk, Artemis, sana emrediyorum."

Artemis sendeleyerek ayağa kalktı, üstü başı beyaz toza bulanmıştı.

"Şu *sentor*'un gırtlağını benim için sıkar mısın?"

Sonraki yarım dakika boyunca Artemis *sentor*'un sırtına çıkmaya çalıştı, sonra var gücüyle Foaly'nin gırtlağını sıktı fakat yeterince güçlü değildi. Foaly acı çekmekten çok utanç içerisindeydi.

Turnball gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Ah, bu kadarı çok fazla. Ama benim acelem var, Leonor bekler. Gel buraya, Artemis, sen de gel Holly Short. Şeytanı da getir. Ambulans jeneratörü patlamadan buradan gitmemiz gerek."

Artemis ve Holly birer robot gibi emre itaat etti. Holly zavallı No1'i yakasından tutup yerde sürükledi ve Artemis *sentor*'a hiç bakmadan yanından geçip gitti. Dışarıda, balıklar ve mürekkepbalıkları sualtı yaşamının her zamanki sıradanlığından kurtulmalarını sağlayan görkemli gösteri için minnettardı.

Turnball'ın sabrı birden tükendi.

"Gelin, kölelerim. Sizin meşhur hızınıza ne oldu?"

Artemis hızlandı ve onu tanıyan kimsenin beklemeyeceği bir çeviklik gösterdi.

Turnball, "Böylesi daha iyi," dedi. "Seni yanımda tutabilirim, Artemis."

Artemis, "Bu çok güzel," dedi. "Onu görünce bunu kendisine iletirim."

Turnball ne diyeceğini bilemedi. Ardından Artemis Fowl gibi görünen çocuk parmaklarını Turnball'ın midesine geçirdi.

"Kâhya bunu Artemis'e binlerce kez gösterdi," dedi. "O dinlemedi ama ben dinledim."

Turnball bir şey söylemek istedi ama nefesi kesilmişti, kesilmese bile ne diyeceğini bilemiyordu.

Orion, "Çünkü ben Artemis Fowl değilim, kötü peri," dedi. Turnball'ın elindeki silahı aldı. "Ben hep bugünün gelmesini bekleyen romantik gençtim, bu yüzden Kâhya'yı her zaman dinledim ve artık hazırım."

Turnball'ın ağzından sadece tek bir kelime çıktı. "Nasıl?"

"Artemis rünün gücünden kaçması gerektiğini biliyordu. Rün onun zihnini kontrol ediyordu, benimkini değil. Bu yüzden senin adamını kızdırdı ve kendisine elektrik vermesini sağladı, böylece ben serbest kaldım."

Turnball midesini tuttu. *Tabii ki. Atlantis Saplantısı ikinci safha.* Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve Holly'ye döndü. "Öldür onu. Çocuğu öldür."

Orion yana döndü ve silahı Holly'ye doğrulttu. "Lütfen, tatlı kız. Beni seni vurmak zorunda bırakma."

Holly, No1'i kenara itti ve koşmaya başladı.

"Artemis asla ateş etmez," diye hırladı.

Orion omuzlarını dikleştirdi, ellerini öne uzattı, sağ elini solla destekledi. Hem Artemis hem de Orion iki elini de aynı beceriklilikle kullanabiliyordu fakat Artemis'in aksine Orion sağ elini daha sık kullanıyordu. Kâhya'nın defalarca kez söylediği sözü hatırladı.

Kolunun hizasına bak. Nefes ver ve tetiği çek.

İlk kurşun Holly'nin yanağına saplandı, ikincisi alnına ve üçüncüsü de omzuna isabet etti. Holly hız kesemedi ve tüpün yanma tırmandı, sonra bedeni pes etti ve yüzüstü yere düştü.

Orion, kaçmaya çalışan Turnball'a doğru döndü.

"Kıpırdama, kötü şeytan."

Kendine gelmeye başlayan No1, "Hey," dedi.

Orion, "Özür dilerim, zarif büyücü," dedi. "Ben korsan düşmanımdan bahsediyordum."

Turnball, "Dört," dedi. Çaresizce kelimeyi tekrarladı. "Dört, dört, dört."

Orion kendini beğenmiş bir kahraman kahkahası attı. "Hiç şansın yok, Turnball Root. Şeytani planların başarısız oldu. Kaderini kabullen."

Turnball'ın yüzü hafifçe mor renge döndü, aile bireyleri de öfkelenince böyle olurdu.

"Şeytana ihtiyacım var," diye kükredi. Etrafa tükürükler saçtı. "Şeytanı bana ver, yoksa hepiniz ölürsünüz."

"Tehditler için çok geç dostum. Seni zekâmla alt ettim. Şimdi benim asil atım ellerini bağlayana kadar yerinden kıpırdama."

Turnball derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. "Hayır. Geriye sadece bir tane kartım kaldı. Ambulans patlamaya hazır bir bomba. Otomatik pilot devre dışı ve jeneratör açıkta. Geri dönüş yok. Şeytanı bana ver, mekiği okyanusun derinliklerine götürür ve bir amorfrobotun karnında kaçarım. Yanıma Leonor dışında bir kişi daha alabilirim. İstersen Bir Numara yerine seni alırım."

Foaly dudaklarını yaladı. "Ah. Tamam. Planında küçük bir problem var. Ben robotları erittim."

Orion vahşice, "Demek planın buydu," dedi. Silahı bir kılıç gibi havada salladı. "İstediğini alacak ve patlamayla bütün kanıtları yok edecektin."

Turnball omzunu silkti, çok sakindi. Böyle bir günün geleceğini hep biliyordu. "Daha önce işe yaramıştı," dedi. Bileğindeki bilgisayara baktı. "Mekiğin patlamasına ve hepimizin ölmesine beş dakika var. İzin verirseniz, eşimin yanına gitmek istiyorum."

Arkasına dönünce eşini beklediğinden daha yakında buldu. Leonor perdenin önünde dikiliyor, bir bastondan destek alıyordu. Işıkların altında yüzü daha da solgun görünüyordu.

"Turnball, neler oluyor?" diye sordu. Güçlükle nefes alıyordu ama iki gözü de açıktı ve her şeyi net görüyordu. Karşılaştıklarından beri ilk kez gözleri gerçekleri görüyordu.

Turnball kadının yanına koştu, koluna girdi.

"Evet, tatlım. Senin dinlenmen lazım. Yakında iyileşeceksin."

Leonor uzun süredir bu kadar sinirlenmemişti. "Geminin patlayacağını söyledin."

Turnball'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Çok sevdiği eşi onu daha önce hiç azarlamamıştı ama yine de dudaklarındaki zarif gülümsemeyi yok etmedi. "Biz birlikte olduğumuz sürece, ne fark eder? Ölüm bile bizi ayıramaz."

Leonor bir şekilde sırtını dikleştirecek gücü buldu. "Ben uzun uykuya hazırım, Turnball. Fakat sen gençsin, bu insanlar genç, bağlı olduğumuz şey bir hastane değil mi?"

"Evet, öyle. Fakat bu insanlar benim düşmanım. Bana eziyet ettiler." Turnball parmağındaki rünü yaladı ama Leonor'u artık kontrol edemiyordu.

"Bazen senin suçsuz olabileceğini düşünüyordum Turnball ama aşk gözlerimi kör etmişti. Seni hep sevdim, Turnball. Hep de seveceğim."

Orion endişelenmeye başladı. Saniyeler akıp gidiyordu ve çok sevdiği Holly'yi bir patlamada kaybetmeye niyeti yoktu.

Leonor'a, "Kenara çekilin, madam," dedi. "Bu gemiyi hastaneden uzaklaştırmam gerek."

Leonor bastonunu havaya kaldırdı. "Hayır. Bu seyahate yalnız çıkacağım. Bu dünyada gereğinden fazla yaşadım ve etrafımda olup bitenleri göremedim. Şimdi benim için son yolculuğuma çıkma zamanı." Turnball'ın yanağını okşadı

ve bir öpücük kondurdu. "Sonunda yeniden uçacağım, Turnball."

Turnball eşinin omuzlarını nazikçe kavradı. "Uçabilirsin, uçacaksın. Ama şimdi olmaz. Bu uçuşun sonunda ölüm var ve ben sensiz yapamam. Benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

Leonor, "O günler geride kaldı," dedi. "Belki de hiç yaşanmamalıydı. Şimdi gitmeme izin ver, aksi halde beni durdurmak zorundasın."

Bu ültimatom Leonor'un boynuna rünü koyduğu günden beri Turnball'ın korktuğu bir şeydi. Eşini kaybetmek üzereydi ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Duyguları yüzüne de yansıdı, görünmez bir kalemle çizilmiş gibi gözlerinin etrafında çizgiler belirdi.

Leonor yumuşak bir ses tonuyla, "Gitmeliyim, Turnball," dedi.

Turnball, "Uç, sevgilim," dedi. Bir an eşi kadar yaşlı göründü.

"Bunu senin için yapmama izin ver, aşkım. Yıllar önce senin beni kurtardığın gibi, şimdi de benim seni kurtarmama izin ver." Leonor eşine bir öpücük daha verdi ve perdenin içinden geçti.

Turnball bir süre olduğu yerde dikildi, omuzları titriyordu, çenesi öne düşmüştü. Sonra kendini topladı.

Orion'a döndü ve parmağıyla ambulansı işaret etti. "Gitmeliyim. Leonor tek başına merdivenleri bile çıkamaz."

Ve bu sıradan cümlenin ardından gözden kayboldu, kapağı arkasından kapadı.

Orion, "Daha etkileyici olabilirdi ama bu da zarif bir cümle oldu," dedi. "Güzel bir oyun sonu repliği."

Kâhya'ların ikisi de baygındı. Daha sonra çok alay konusu olacak ve utanacaklardı. Çalıntı ambulans mekiğinin bağlantı köprüsünden koptuğunu ve Nostremius'tan uzaklaştığını görmediler. Leonor ve Turnball kokpit kontrollerinin başındaydı. Uzun ve zarif bir yay çizerek mekiği Atlantis çukuruna doğru indirdiler.

Orion, "Kadın çok yetenekli bir pilot," dedi. "Sanırım şimdi el ele tutuşmuş, cesurca gülümsüyorlardır."

Birkaç saniye sonra çukurun dibinde bir alev topu açığa çıktı ama patlama etrafını kuşatan tonlarca su tarafından hemen söndürüldü. Fakat şok dalgaları yukarıya doğru çıktı, yüzlerce yıllık mercanları koparttı ve bağlantı köprüsünün boştaki ucunu bir çocuğun atlama ipiymiş gibi dalgalandırdı. Mürekkepbalığı korkarak hızla uzaklaştı.

Tüpün içinde kahramanlar ve kötü adamlar bir aradaydı, birlikte Nostremius'un kapısına doğru yürümeye başladılar. Kapı birkaç saniye sonra kafası karışmış bir teknisyen memur tarafından açıldı, deniz *gnome*'u karşısında beyaz toza bulanmış devasa bir insan görünce bir bebek cin gibi ciyakladı.

"Zombi," diye haykırdı. Ne yazık ki, kendisiyle aynı vardiyada çalışan iki arkadaşı hemen arkasındaydı. Kimseye bir şey anlatmamaları için arkadaşlarına üç hafta boyunca pudinglerini vermek zorunda kalacaktı.

SONSÖZ

ARTEMIS kendine geldiğinde Holly ve Foaly'nin üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Holly endişeli gibiydi, Foaly bilimsel bir deneymiş gibi kendisini inceliyordu.

Artemis, *acı çekmiyorum*, diye düşündü. *Bana bir şey vermiş olmalılar.*

Sonra: *Ortamı yumuşatmalıyım.*

"Ah, prensesim. Asil atım. Bu sabah nasılsınız?"

Holly, "*D'Arvit*," dedi. "Parıltılı zırhlı şövalyeymiş."

Foaly, "Hımmm," dedi. "Atlantis böyle devam eder. Hastalık ilerledikçe ne zaman tetikleneceğini bilemezsin. Ben ilaç kokteylinin Artemis'i geri getireceğini sanıyordum ama Orion bize Artemis'in ne durumda olduğunu söyleyebilir." Öne doğru biraz daha eğildi. "Orion, asil genç. Artemis'in bilgisayar sisteminin şifresini biliyor musun?"

Artemis, "Tabii ki," diye cevap verdi. "E-Ş-E-K."

Foaly kalem kâğıt elinde beklerken gerçeğin farkına vardı.

"Ah, haha. Artemis. Çok komiksin. Zaten sen olduğunu biliyordum."

Holly gülümsedi. "Bu komik değil, Artemis. Atlantis Saplantısı şaka değildir."

Hastalıktan bahsedilince Artemis zihninin arkasında bir yerde uğursuz dörtlerin hareketlendiğini hissetti.

Olamaz, diye düşündü.

"Siz yer değiştirirseniz kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi. Sakin ve kontrollü görünmeye çalıştı. "Ayrıca, iki pencerenin panjurlarını kapatabilir misiniz? Ya da hepsini açın ama ortadaki kalsın. Bu hiç mantıklı değil."

Holly, Artemis'i kendisine gelene kadar sarsmak istiyordu fakat psikiyatri kliniğinden Dr. Argon'la konuşmuştu. Doktor klinikte incelenene kadar Artemis'in gönlünü hoş tutmalarını söylemişti.

Doktor neşeyle, *Opal Koboi'nin eski odası boş*, demişti. Holly adamın ileride yazacağı kitabın ismini şimdiden belirlediğine emindi.

Bu yüzden, "Tamam, Artemis. Panjurları ben hallederim," dedi.

Holly panjurların yanındaki güneş ikonuna dokundu, camlar aydınlandı ve Nostremius'un kıç tarafındaki yüzgeçlerinin arasında yüzen egzotik balıkları fark etti.

Hepimiz ışığa doğru yüzüyoruz, diye düşündü. Sonra neden bu kadar felsefi bir cümle kurduğunu merak etti. *Çok fazla düşünmek Artemis'in hastalanmasına sebep olan şeylerden biriydi. Bu sorunu halletmemiz lazım.*

"Artemis," dedi. Sesine pozitif bir ton vermeye çalıştı.

"Doktor Argon senin durumunla ilgili kayıtlar..."

Artemis, "Deliliğimle ilgili mi?" diye araya girdi.

"Pekâlâ, Saplantı'nın gelişimiyle ilgili notlar tutup tutmadığını sordu. Senin durumundaki hastalarda günlük tutmanın sık rastlanan bir alışkanlık olduğunu söyledi. Sonrasında iyi anlaşılmak istedikleri için böyle şeyler yaparlarmış."

Artemis, Holly'nin ne demeye çalıştığını anladı. "Daha sonrasında, öldükten sonra demek istiyor olmalısın. Biliyorum." Orta parmağındaki yüzüğü çekip çıkardı. "Peri iletişim cihazı, hatırladın mı? Bir video günlüğü tuttum. İzlemesi korkunç olacaktır."

Foaly yüzüğü aldı. "Ben bunu hemen Argon'a ileteyim. Seni deli koltuğuna oturtmadan belki adamın bir işine yarar." *Sentor* ne dediğinin farkına vardı. "Özür dilerim. Caballine sürekli benim ne kadar duygusuz olduğumu söyleyip duruyor. "Deli koltuğu demeyelim, kanepe veya koltuk diyelim."

Holly, "Ne demeye çalıştığını anladık, Foaly," dedi. "Çok teşekkür ederiz."

Sentor hastane odasının otomatik kapısını açtı. "Pekâlâ. Ben bunu göndereyim. Sonra görüşürüz, şeytani dörtlere dikkat et."

Artemis yüzünü buruşturdu. Holly haklıydı, Atlantis Saplantısı şaka değildi.

Holly yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Darbeye dayanıklı yastıkları ve dengeleyicileri olan ileri teknoloji bir yataktı, sadece biraz kısaydı.

"Büyüyorsun, Artemis," dedi.

Artemis zayıfça gülümsedi. "Biliyorum. Bazı açılardan yeterince hızlı değil."

Holly, delikanlının elini tuttu. "İstersen hayal kırıklığına uğramayı deneyebilirsin ama Foaly sana bir atı bile uyutacak kadar sakinleştirici verdi."

Bunu duyunca ikisi birden gülümsedi ama Artemis melankolikti.

"Bu macera çok farklıydı, Holly. Genelde biri kazanır ve bu biz oluruz. Ama bu sefer çok sayıda insan, masum periler öldü ve kimse bir şey kazanmadı. Hepsi aşk içindi. Ben Turnball'ın kötü bir adam olduğunu sanmıyorum. Tek istediği eşinin yanında olmaktı."

Holly, Artemis'in parmaklarını sıktı. "Her şey çok daha kötü olabilirdi. Senin sayende, Bir Numara yaşıyor. Hastanedeki diğer herkes gibi. Sen kendine gelir gelmez, Buz Küpü'nle dünyayı kurtarma projen üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

"Güzel. Bunu yapmayı hâlâ istiyorum fakat şartları yeniden konuşmamız gerek."

"Hımmm. Nasıl istersen."

Artemis yanında duran bardaktan bir yudum su içti. "Ben eski halime tamamen geri dönmek istemiyorum. Atlantis Saplantısı'na sebep olan eski benliğimdi."

"Sen kötü şeyler yaptın Artemis ama bir daha yapmayacaksın. Artık kendini suçlu hissetme."

"Gerçekten mi? Geçmişte yaptıklarımı unutayım mı?"

"Kolay olmadığını biliyorum ama gerçekten istediğin buysa yardım alarak başarabilirsin."

Artemis gözlerini devirdi. "İksirler ve terapi, Tanrı yardımcım olsun."

"Doktor Argon şan şöhret peşinde biri olabilir ama iyidir. En iyisidir. Ayrıca Bir Numara sana büyülü bir detoks yapıp sistemindeki son kıvılcımları da dışarı çıkarabilir."

"Kulağa acı verecekmiş gibi geliyor."

"Belki ama yanında arkadaşların olacak."

Artemis yerinde doğruldu. "Biliyorum. Mulch nerede?"

"Sence nerede?"

"Bence güvertededir. Belki de buzdolaplarından birinin içindedir."

"Herhalde haklısın."

"Juliet nasıl?"

Holly'nin iç geçirişinde hem şefkat hem de hayal kırıklığı vardı. "Atkuyruğu hakkında kötü sözler söyleyen bir *jumbo pixie*'yle güreş maçı organize etti. Şimdilik bir şey bilmiyormuş gibi yapıyorum. Bir süre sonra gidip ikisini ayırmam gerekebilir."

Artemis, "*Pixie*'ye acıdım," dedi. "Kâhya nerede? Sence bana bir daha güvenir mi?"

"Bence şimdiden güveniyor."

"Onunla konuşmam lazım."

Holly koridora doğru baktı. "Ona bir dakika versen iyi olur. Hassas bir telefon görüşmesi yapıyor."

Artemis korumasının kimi aradığını tahmin etti. O da kısa süre sonra benzer bir arama yapmak zorundaydı.

"Pekâlâ," dedi. Atlantis Saplantısı temporal lobunun

tabanında köpürürken kendisini iyi hissetmese de neşeli görünmeye çalıştı.

Ortalığı düzenle.

Şunları say.

Dörde dikkat et. Dört ölümdür.

"Bela Kelp'le çıktığını duydum. Siz ikiniz yakın zamanda birlikte kamp yapmayı düşünüyor musunuz?"

Kâhya klostrofobi geliştirdiğini düşünmeye başladı. Duvarlar sanki gerçekten üzerine geliyordu. Onun yarı büyüklüğündeki varlıklar için yapılmış bir koridorda iki büklüm olmak da hiç yardımcı olmuyordu. Dik durabildiği tek yer spor salonuydu, fakat hassas bir telefon görüşmesini şimdi spor salonundan yapamazdı çünkü bebek kardeşi büyük bir ihtimalle bir *jumbo pixie*'nin canına okumakla meşguldü. Gösteriyi izleyen hastalar ve doktorlar kısa süre sonra Yeşimtaşı Prenses'in yeni hayranları olacaktı.

Kâhya olduğu yere çömeldi ve Artemis'in telefonuna baktı.

Belki de çekmiyordur, diye düşündü.

Ama telefon çekiyordu. Dört çubuğu vardı. Artemis bu telefonu askeri ve peri sistemleri de dahil olmak üzere bütün ağlarda çalışabilecek şekilde tasarlamıştı. Birinin Artemis'in telefonuyla bağlantısız kalması için ayda olması gerekti.

Pekâlâ, daha fazla geciktirme. Aramayı yap.

Kâhya rehbere göz gezdirdi ve Angeline Fowl'un telefonunu seçti. Bağlantı Haven şehrinden bir uyduya, uydudan

da İrlanda'ya ulaştığı için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı, ardından karşı tarafta telefon çalmaya başladı.

Belki de uyuyordur.

Ama Angeline telefona ikinci çalışta cevap verdi.

"Artemis? Neredesin? Neden aramadın?"

"Hayır, Bayan Fowl. Benim, Kâhya."

Angeline, Artemis'in telefonundan Kâhya'nın aradığını anlayınca hemen en kötü senaryoyu düşündü. "Aman Tanrım! Öldü, değil mi? Gitmesine asla izin vermemeliydim."

Kâhya telaşla, "Hayır, hayır, Artemis iyi," dedi. "Tek bir çiziği bile yok."

Artemis telefonda ağlamaya başladı. "Tanrı'ya şükür. Yoksa kendimi suçlardım. On beş yaşında bir çocuğun perilerle dünyayı kurtarmasına izin verdim. Aklımdan ne geçiyordu? Artık bu kadar. Bitti. Bundan sonra normal bir yaşam sürecek."

Kâhya, *ben normalin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum*, diye düşündü.

"Onunla konuşabilir miyim?"

İşte başlıyoruz.

"Şimdi olmaz. Kendisine... eee... sakinleştirici verildi."

"Sakinleştirici mi? Yaralanmadığını söylemiştin, Kâhya. Tek bir çiziği bile yok dedin."

Kâhya yüzünü buruşturdu. "Evet, yok. Yani dışarıda, bedeninde yok."

Kâhya, Angeline Fowl'un köpürdüğüne yemin edebilirdi. "Bu da ne demek? Sen de mi bunadın, adam? Artemis yaralı mı, değil mi?"

Kâhya bu haberi Angeline Fowl'a vermektense bir SWAT timiyle dövüşmeyi yeğlerdi, bu yüzden kelimelerini dikkatlice seçti. "Artemis'in zihinsel bir sorunu var. Biraz OKB'ye benziyor."

Angeline, "Ah, hayır," dedi. Kâhya bir an için kadının telefonu elinden düşürdüğünü düşündü, ardından hızla nefes alıp verdiğini duydu.

"Kontrol edilebilir," dedi. "Şimdi onu kliniğe götürüyoruz. Bu konuda en iyi klinik perilerinki. Kesinlikle tehlikede değil."

"Onu görmek istiyorum."

"Göreceksiniz. Sizin için birisini gönderiyorlar." Aslında böyle bir şey yoktu fakat telefonu kapattıktan sonra hemen birilerinin gidip kadını almasını isteyecekti. "İkizler ne durumda?"

"Dadıları onlara bakar. Artemis'in babası Sao Paolo'da bir konferansta. Ona her şeyi söylemem gerek."

Kâhya hemen, "Hayır," dedi. "Bu kararı şimdi vermeyin. Önce Artemis'le konuşun."

"B-beni tanır mı?"

Kâhya, "Tabii ki," diye cevap verdi.

"Pekâlâ Kâhya. Çantamı hazırlıyorum. Perilere on dakika mesafedeyken aramalarını söyle."

"Söylerim."

"Kâhya?"

"Evet, Bayan Fowl?"

"Ben gelene kadar oğluma göz kulak ol. Aile her şeydir, biliyorsun."

"Biliyorum, Bayan Fowl."

Bağlantı sona erdi ve küçük ekranda Angeline Fowl'un resmi kayboldu.

Kâhya, *aile her şeydir,* diye düşündü. *Eğer şanslıysanız.*

Mulch kafasını içeri soktu, sakalından yapış yapış bir sıvı damlıyordu, kılların arasında havuçlar vardı. Alnına parlak mavi bir jöle yapılmıştı.

"Hey, koruma. Spor salonuna gelsen iyi olur. *Jumbo* kardeşini öldürüyor."

Kâhya, "Gerçekten mi?" diye sordu. İnanmamıştı.

"Gerçekten. Juliet kendinde değil gibi. İki hareketi bir araya getiremiyor. Gerçekten çok zavallı. Bütün bahisler aleyhine."

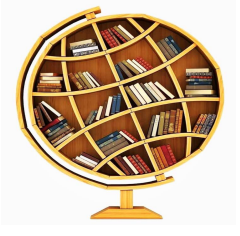
Kâhya, "Anlıyorum," dedi. Alçak tavanın izin verdiği kadar sırtını dikleştirdi.

Mulch kapıyı tuttu. "Sen yardıma gidince her şey çok ilginçleşecek."

Kâhya sırıttı. "Ben yardıma gelmiyorum. Rol yapmayı bıraktığında yanında olmak istiyorum."

Mulch, "Ah," dedi. Yüzü birden aydınlandı. "Juliet'in üzerine mi bahis oynamalıyım?"

Kâhya, "Yerinde olsam öyle yapardım," dedi. Koridorda ağır adımlarla yürüdü, yerdeki havuç çorbasının üzerine basmamaya özen gösterdi.

Kitap boyunca sayfa altlarında devam eden şifreli mesajın deşifre edilmiş hali için sayfayı çevirin.

Yedinci Kitabın Mesajı:

LEP danışmanı ve Pscyh Kardeşliği'nin usta beyin sondacısı Dr. J. Argon'un II. Artemis Fowl ile ilgili tuttuğu v-günlüğünden:

> Ekranda Artemis Fowl belirir. Perişan bir haldedir ve sürekli bir bozuk para ile oynar. Dağınıklığı ve parayla oynaması sıradışı bir durumdur. Artemis, söz konusu olan kişisel bakımı ve sunumu olduğunda, detaylara çok önem veren biridir. Şimdi ise sesi bile endişe vericidir. Stres okumaları doksanlardadır ve sorgu odası kayıtlarıyla karşılaştırıldığında tiz seslerin bir oktavın üçte biri oranında bozulduğu görülmektedir. Artemis parayı başparmağı ile işaret parmağı arasında tutar ve paranın ortasında dairesel bir delik vardır. Görünüşe göre bu para çocuk için çok önemlidir. Parayı masanın üzerine vurur ve sonra tekrar alıp döndürmeye başlar. Paraya dokunmadan duramadığı ortadadır. Takıntının ilk işaretleri. Endişe verici. Konuşur:

Artemis: İnsanlar bana dâhi çocuk diyor. Harika çocuk. Belki de gerçekten bir dâhiyim. Ama yakında on beş yaşıma basacağım ve bu isim için çok yaşlı olacağım. O zaman ben neyim? Belki de genç suç dehasıyım. Ya da sıradan bir hırsızım. Kim bir hırsıza güvenebilir ki? Aklıma gelen güvenilir hırsızların sayısı çok az. Ama yanılıyor olabilir miyim? Bu mümkün mü?"

Artemis parayı masanın üzerine tam yirmi kez vurduktan sonra devam eder.

(Artemis): Belki de yirmi rakamının özel bir anlamı vardır.

Artemis Fowl kaşlarını çatar ve alnındaki kırışıklıkları ovalar.

Artemis: Her şeyi bildiğimi düşünüyordum. Şimdi çok fazla şey bildiğimi düşünüyorum. Bu takıntıların sebep olduğu yeni bilgiler beni ele geçiriyor. Yakında konuşma örüntüm de değişmeye başlayacak.

Parayı masanın üzerine vurur. Yine yirmi kez. Bunu yapmak istemiyor gibidir ama yapmak zorundadır.

(Artemis): Ah, tatlım. Yüzbaşı Short söylemişti. Şimdi endişeliyim. Hem de çok endişeli.

Not: İnsülin şok terapisi veya muhtemelen psikocerrahiyi insanlar üzerinde kullanmanın yasal olup olmadığına bak.